GEORGIA BOCKOVEN

PĂMÎNTUL PE CARE CALCĂ EA

GEORGIA BOCKOVEN

BEORGIA BOCKOVEN ESTE O AUTOARE PREMIATĂ CARE A ÎNCEPUT SĂ SCRIE DUPĂ O CARIERĂ DE SUCCES CA JURNALIST ŞI FOTOGRAF. CĂRŢILE EI S-AU VÎNDUT ÎN PESTE TREI MILIOANE DE EXEMPLARE ÎN ÎNTREAGA LUME. MAMĂ A DOI COPII, EA LOCUIEŞTE ÎN CALIFORNIA DE NORD, ÎMPREUNĂ CU SOŢUL EI, JOHN.

Lumea Mirandei Dolan era distrusă. Zdrobită, se retrage în izolarea unei cabane închiriate dintr-un oraş din California, căutînd liniştea care să-i dea posibilitatea să uite trecutul.

Trecutul nu vrea să stea îngropat prea multă vreme, iar Miranda trebuie să înfrunte viitorul în zorii fiecărei zile. Cînd amintirile sînt gata s-o învingă, în viaţa ei apare Adam Kirkpatric. Orbită de durere, ea nu-şi dă seama că el îi oferă un lucru de care ea uitase că există - speranţa. Puţin cîte puţin, Adam îi dăruieşte iubire şi compasiune, sentimente care o ajută să se vindece, iar Miranda începe să înţeleagă că, şi în clipele cele mai întunecate, dragostea are puterea să lumineze drumul ce duce din trecut spre viitor.

Lei: 12950

FAR FROM HOME

by Georgia Bockoven

© copyright for romanian language

by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Georgia Bockoven

Pământul pe care calcă ea

Traducere de Tudorița Sandolache

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95062-3-1

PROLOG

Gest sinucigaş sau simplă prostie, Adam Kirkpatric nu putea să spună. Cum nu avea ceva mai bun de făcut în timp ce ambarcaţiunea sa sălta pe valuri şi el aştepta ca vreun peşte să arate interes pentru momeala lui, privea la femeia cu jachetă roşie.

Din cînd în cînd, ea se apropia de marginea stîncii. Atunci cînd părea că următorul val va fi cel care va mătura suprafaţa aspră a stîncii şi o va smulge de-acolo, se dădea repede un pas înapoi. Părea că voia să tenteze oceanul, ca într-un joc prostesc în care-şi punea norocul la încercare. Cineva ar fi trebuit să-i spună cît de rar pierdea oceanul o asemenea şansă.

Atunci cînd nu tenta soarta, stătea încremenită, cu privirea pierdută în depărtare şi cu mîna ridicată ca să-şi apere faţa de părul răvăşit de vînt. Era prea departe ca s-o poată vedea clar, dar, cu ochiul minţii, vedea trăsături frumos conturate şi un trup subţire ca trestia.

Cu siguranţă era turistă, nefamiliarizată cu pericolul pe care îl ascundea frumuseţea ţărmului înţesat de stînci. În anul pe care-l petrecuse la Mendocino, Adam aflase că era suficient un pas greşit pentru a declanşa o tragedie. Aproape întotdeauna se întîmpla să se lase cineva

înşelat de aparenţa unei zile calme şi să întoarcă spatele apei. Acela era momentul în care oceanul se ridica şi îl înşfăca. Al şaptelea val, îi spuneau unii, o forţă uriaşă, zăcînd în adîncuri pînă ce ajungea la ţărm şi erupea cu o putere incredibilă.

Hanurile şi hotelurile împrăştiate de-a lungul coastei de nord a Californiei făceau ce puteau, puneau avertismente între coperţile de vinilin ale meniurilor sau în sertarele unde se păstra hîrtia de corespondenţă, dar era o diferenţă între a strecura avertismente sub ochii vizitatorilor şi a le băga frica în oase.

Femeia în roşu se întoarse să se uite la ceva aflat în spatele ei. Făcu apoi cîţiva paşi paralel cu ţărmul, se opri, după care reveni la poziţia iniţială. Îi amintea lui Adam de pisica vecinului său, pe care o văzuse plimbîndu-se pe marginea acoperişului, încercînd să calculeze cantitatea exactă de energie necesară pentru a sări pe verandă.

Lui Adam i se făcu pielea de găină. Gîndul care-l străbătuse mai înainte, acela că ea fie încerca să se sinucidă, fie era inconştientă, îi judecase acţiunile, nu motivaţiile. Existau o sută de modalităţi mai uşoare pentru a-ţi pune capăt vieţii. Drace, putea să înşire zece dintre ele dintr-o răsuflare. Ce om cu mintea întreagă ar...?

Un fior îi urcă pe şira spinării. Dacă ea ar fi fost întreagă la minte, ar mai sta pe marginea unei stînci, jucîndu-se cu nişte valuri suficient de puternice pentru a smulge un tren de pe şine?

Imaginaţia lui aproape o vedea moartă şi îngropată, cînd femeia se răsuci şi porni înspre autostradă. Nu se lăsa de multe ori furat de imaginaţie, dar, cînd i se întîmpla, o lua razna de-a binelea.

Băgă mîna în buzunarul jachetei după mărul pe care îl pusese acolo de dimineaţă. Cîteva secunde mai tîrziu văzu scufundîndu-se plutitorul de la undiţă.

Calcanul pe care-l scoase era mult prea mic. Smulse inelul, aruncă peştele înapoi în apă, apoi lansă din nou undiţa. Plumbul atinse fundul. Mai scurtă puţin firul, apoi se rezemă în şezlong să aştepte.

În larg, un vas de pescuit oceanic tăia linia orizontului, îndreptîndu-se spre nord, marcîndu-şi trecerea cu un nor de fum alb proiectat pe fundalul albăstrui. La mai puţin de treizeci de yarzi depărtare, cîţiva pescăruşi măturau în zbor suprafaţa apei, în căutarea micului dejun. Nu era nici urmă de ceaţă, lucru demn de remarcat pentru o dimineaţă de iulie. Era una din acele dimineţi ilustrate de reclamele pentru cafea, o dimineaţă în care doza de cofeină pare de prisos.

Un val mare ridică vasul pe coama lui. Din poziţia aceea, Adam putu să vadă peste creasta valurilor pînă la baza stîncilor. Vasul începuse să alunece în jos pe val cînd zări ceva sub stînci – o pată roşie pe cîmpul de spumă albă. Mintea lui încercă să aplice logica unei aberaţii; muşchii stomacului i se contractară.

– Ticăloasa, murmură el. Probabil că se întorsese în timp ce el se uita în altă parte. Adam întinse mîna după cuţit şi tăie firul.

Nici nu intra în discuţie să alerge după ajutor. Dacă ea mai era încă în viaţă acum, cu siguranţă n-ar mai fi pînă să se întoarcă el.

Nu că el putea face mare lucru. Tot ce ştia despre salvarea de la înec învăţase din poveştile auzite la un pahar în barurile din Fort Bragg. Nu avea de ales între prea multe posibilităţi – putea fie să se apropie de ea în cea mai mare viteză, să o prindă şi să o ţină pînă se îndepărtau de locul unde se spărgeau valurile, fie să ancoreze vasul cît mai aproape posibil şi să înoate pînă la ea. Putea ajunge mai repede cu barca, dar, dacă motorul se îneca sau prindea un gol de aer şi murea, nu va reuşi să întoarcă suficient de repede pentru a evita coliziunea cu stîncile.

Dacă înota, nu exista decît o încercare. În apele acestea se topea gheața; fără un costum de scafandru nu putea să spere la mai mult de o singură scufundare.

Dar dacă pierdea barca, asta ar fi însemnat sfîrşitul pentru amîndoi.

Alegerea era deja făcută.

Adam ridică ancora, se repezi la motor şi trase cu hotărîre de sfoară. Motorul tuşi, împrăştiind nori albaştri de fum, se înecă de parcă era pe cale să-şi dea duhul, apoi începu să funcţioneze. Adam aşteptă pînă cînd îşi stabiliză ritmul, apoi îşi scoase şapca de baseball cu insemnele echipei *Giants* şi o aruncă în lada de scule.

Imediat ce intră în pîlcul de varec, Adam opri motorul şi legă ancora de unul dintre lujeri, un truc pe care îl învăţase de la un bătrîn navigator. Acum era destul de aproape de femeie, încît să o poată vedea cu uşurinţă.

Îşi aruncă tenişii din picioare şi se dezbrăcă de blugi, preferînd să se expună mai mult, decît să-i fie îngreunate mişcările. Hotărînd că vesta de salvare ar fi mai mult o piedică decît un ajutor, respiră adînc şi intră în apă. Răceala ei îl izbi, tăindu-i răsuflarea.

Prinse un val şi înotă pe el, apoi se scufundă, căută întîi să vadă unde se afla, apoi se uită după femeie. O zări la mai puţin de treizeci de yarzi depărtare.

O treime dintr-un teren de fotbal.

Pentru el, distanţa era mai mare.

Stîncile erau prea înalte.

Dar de ce acele nouăzeci de picioare îi păreau mai lungi decît o distanţă de trei mile?

Încercă să o strige, dar vocea i se pierdu în mugetul valurilor care se izbeau de stînci şi se prăbuşeau înapoi în ocean. Începuse să înoate în direcţia ei cînd o văzu ridicînd o mînă în aer, deschizînd gura într-un ţipăt mut, apoi dispărînd. Părea că o mînă invizibilă, rea, se ridicase din adîncuri să o tragă la fund.

Adam ştiu că era inutil să se ducă după ea. Cel mai

bine era să rămînă pe loc. Aşteptă, luptîndu-se cu valurile şi cu spuma de deasupra apei care îi îngreuna respiraţia şi-i înţepa ochii, sperînd că ea va ieşi din nou la suprafaţă. Timpul îi deveni duşman; se forţă să numere secundele... o mie una... o mie două...

Într-un tîrziu, o zări. Se afla acum în spatele lui, cu ochii închişi, cu partea stîngă a feţei acoperită de sînge. O pînză de apă îi spălă pata purpurie, dar imediat apăru alta.

Un val se rostogoli înspre Adam. Îl tăie înot, scufundîndu-se adînc, cu forţa imprimată de frică. Raţiunea îi dicta ritmul mîinilor şi picioarelor amorţite de frig... mînă... picior... mai repede... mai tare... Îl mîna convingerea că, dacă ea intra la fund a doua oară, n-avea să mai iasă.

Braţele lui loveau apa ca nişte bucăţi de lemn; picioarele păreau mai mult să-l împiedice decît să-l ajute. Se străduia să păstreze cadenţa: mînă... picior... mai repede... mai tare...

Întoarse capul să vadă ce distanţă parcursese. La dracu', nici nu se mişcase din loc – sau ea era purtată de curent departe de el.

Cu un efort disperat, împinse cu mîinile în jos şi se ridică pe jumătate din apă, căutînd să vadă barca. Aceasta căpătase dimensiuni îngrijorător de mici. Continuă să calce apa, în timp ce o voce din interior îi spunea că nu are rost să meargă mai departe. Nu avea cum să ajungă la ea în timp util. Era o nebunie să mai încerce.

Dar nu se putea întoarce fără ea. Nu fiindcă era genul de erou căruia îi plăcea să fie în fruntea paradei, ci pur şi simplu nu ştia cum să renunţe. Chiar şi atunci cînd lucrase în Africa în taberele de refugiaţi şi se terminaseră proviziile de alimente, el rămăsese pînă la sosirea altora, ţintuit locului de convingerea că nimeni nu ar trebui să moară singur.

Un val îşi ridică spuma la cîţiva yarzi în faţa lui Adam. Fără să mai gîndească logic, se scufundă şi ieşi la suprafaţă înotînd – în direcţia opusă vasului.

Adam stătea pe canapeaua îmbrăcată în piele maron şi asculta zgomotele din camera alăturată. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atît de obosit. Mental, se plimba de la un capăt la altul al încăperii lungi şi înguste, oprindu-se să arunce o privire afară pe fereastră, apoi să îndrepte tabloul lui Norman Rockwell pe care-l lovise cu umărul atunci cînd intrase şi să-şi scuture nisipul de pe şort. Dar mîinile şi picioarele îi erau ca de plumb şi refuzau pînă şi cea mai simplă comandă.

Se aplecă şi mai mult, rezemîndu-şi coatele de genunchi. Încercă să-şi alunge oboseala din ochi cu mişcări stîngace, nervoase. Nu reuşi şi-şi trecu mîna prin părul încă ud.

Uşa se deschise şi în prag apăru Vern Lansky, dar fără zîmbetul lui obişnuit. În mod normal, practica medicală a lui Vern se reducea de cele mai multe ori mai degrabă la entorse şi la scoaterea din piele a cîrligelor de pescuit, decît la reanimarea femeilor pe jumătate înecate. Fără să spună nimic, el închise uşa, se rezemă de ea şi-şi strecură mîinile în buzunarele halatului apretat. Sprîncenele sale stufoase se adunară a încruntare.

– Cum se simte? întrebă Adam.

Îi luase pulsul după ce o urcase în barcă. Acesta bătea rar, dar era constant, ceea ce nu era deloc rău pentru cineva care trecuse prin ce trecuse ea sau cel puţin aşa credea el. Era inconştientă, dar el pusese asta pe seama loviturii de la cap. De asemenea, sîngera. Avea o tăietură la tîmplă şi, din cîte ştia el, rănile la cap sîngerează mult.

– Este lovită, dar, din cîte îmi pot da eu seama, nu are nimic rupt. Însă nu vom şti cu siguranţă decît după ce o vor examina la spital.

– Ai chemat salvarea?

– Se află deja pe drum.

Vern traversă încăperea şi puse o mînă pe umărul lui Adam.

– Te simți bine?

– Mda... desigur. De ce nu?

– Hm, nu e nici un motiv, în afară de faptul să ai fost în acelaşi loc cu ea.

– Este o mare diferență... eu n-am ajuns acolo în acelaşi mod în care a ajuns ea.

Vern îşi frămîntă lobul urechii, gest despre care Adam ştia încă din anul în care se cunoscuseră că însemna că are ceva pe suflet.

– Ce ştii despre femeia aceasta?

– Nimic, răspunse Adam. N-am văzut-o niciodată pînă azi.

– Eu sînt sigur că ai mai văzut-o. Numai că n-o recunoşti din cauza felului în care arată. Numele ei este Miranda Dolan. Locuieşte cu chirie în casa mea din Caspar de şase luni.

Adam încercă să şi-o aducă aminte. Scutură din cap. Caspar se afla la numai şase mile la nord de Mendocino şi era mai mult un grup de case decît un oraş. Probabil venise de multe ori în Fort Bragg pentru cumpărături sau pentru recreere. Nu era surprins de faptul că drumurile lor nu se încrucişaseră.

– Îmi amintesc că mi-ai zis acum o vreme că ai ceva de lucru pentru mine acolo. Urma să faci o listă, dar pe urmă nu mi-ai mai spus nimic.

Se încruntă, încercînd să-şi amintească.

– Despre ce e vorba, Vern? Ce importanță are dacă o cunosc sau nu?

– Eram curios, asta-i tot.

Parcă realizînd cît de ciudat trebuie să fi sunat răspunsul lui evaziv, Vern se grăbi să adauge:

– Nu este ce crezi tu. Nu suferă de nici o boală

contagioasă, cel puțin din cîte știu eu.

– Atunci ce te frămîntă?

– Are niște cicatrici... pe brat și pe umăr și una pe abdomen.

Îi aruncă o privire plină de speranță lui Adam.

– Le-ai remarcat și tu?

Era o întrebare justificată. Temîndu-se de hipotermie, Adam o dezbrăcase de hainele ude imediat ce ajunsese cu ea la camion. O învelise cu pătura cu care obișnuia să acopere bancheta și dăduse drumul la toate dispozitivele de încălzire din partea ei de mașină. Totuși, cînd ajunsese cu ea la cabinetul lui Vern, ea era la fel de rece ca atunci cînd o scosese din apă.

– N-am observat decît loviturile căpătate de la izbiturile de stîncă... și cît este de slabă.

– S-ar putea să mă înșel, dar aș putea să jur că rănile provin de la gloanțe. A împușcat-o cineva, Adam, de trei ori, și nu cu multă vreme în urmă.

CAPITOLUL 1

Miranda Dolan îşi lăsă maşina pe Main Street, peste drum de biroul lui Vern Lansky, apoi traversă strada Lansing, către Little Lake Road.

Cînd ajunsese în zona Mendocino, hotărîtă să ia viaţa de la capăt, cumpărase o carte despre orăşelul acela, cu intenţia de a studia trecutul lui şi de a explora străzile şi vechile case în stil victorian. De atunci, răsfoise cartea, dar se plimba prin oraş noaptea tîrziu, după ce se închideau toate magazinele şi toată lumea se retrăgea în casă. În şase luni ajunsese să cunoască toate străzile şi scurtăturile din oraşul ei adoptiv; dar oamenii îi erau încă străini.

Oraşul era situat pe un promontoriu înalt şi plat, care înainta în ocean ca un deget uriaş. Prin partea lui de sud curgea un rîu, care depozita nisip în golful unde primii colonişti încărcau cherestea pe vapoarele care plecau înspre San Francisco. Ici-colo se mai vedeau încă rămăşiţele din perioada de început a oraşului, dar, în cea mai mare parte, comunitatea era rodul imaginaţiei artistice încă tributară anilor '60 şi avea o notă de eleganţă.

La fiecare sfîrşit de săptămînă, în afara sezonului, sute de turişti se aventurau pe o şosea periculoasă, îngustă, cu numai două benzi, care şerpuia printre stîncile

şi munţii de pe coasta de nord a Californiei, pentru a petrece două zile savurînd frumuseţile litoralului considerat de autorii cărţilor de călătorie drept cel mai frumos din lume. Vara, în plin sezon, mii de turişti se îndreptau spre nord, iar cei mai puţin înclinaţi spre aventură o luau pe cea mai rapidă autostradă, 101.

Munţi împăduriţi margineau şoseaua care venea dinspre Mendocino. Pe marginea aceleiaşi şosele se afla şi casa lui Adam Kirkpatric. Miranda îşi îndepărtă de pe frunte şuviţele aurii, în timp ce aştepta să treacă un şir de maşini. La această oră a dimineţii, autostrada era mai aglomerată decît de obicei. Abia se elibera strada dintr-o direcţie, că veneau alte maşini din partea cealaltă. Se gîndi să se întoarcă să-şi ia maşina, dar, după ce stătuse în spital două săptămîni, îi făcea plăcere să umble în aer liber.

În plus, profita de întîrziere pentru a-şi recapitula discursul pe care îl pregătise. Era important ca acesta să redea suficientă recunoştinţă ca să sune absolut sincer, lucru care, avînd în vedere circumstanţele, n-ar fi trebuit să fie atît de greu. Avea multă experienţă în a-şi ascunde adevăratele sentimente. Aşa erau toţi avocaţii de valoare.

Atunci de ce fusese nevoie să se străduiască toată săptămîna pentru a găsi cuvintele potrivite pentru azi? Poate era din cauză că nu reuşea să înţeleagă cum putea cineva să-şi rişte în mod conştient viaţa pentru un necunoscut şi era în firea ei să se îndoiască de lucrurile pe care nu le înţelegea. Sentimentul de admiraţie faţă de Adam Kirkpatric era amestecat cu o doză serioasă de suspiciune.

O rulotă apăru din stînga Mirandei, încetini, creînd o breşă în circulaţie. Ea traversă cu paşi grăbiţi, oprindu-se pe cealaltă parte a străzii cu un geamăt uşor, din cauza genunchiului încă rigid, care ameninţa să se frîngă în semn de protest. Conform spuselor celor de la spital,

mai trebuiau să treacă nişte săptămîni pînă să se refacă total. Cum fusese izbită de stînci de atîtea ori, era uimitor că scăpase numai cu vînătăi, o rană uşoară şi nici un os rupt.

Era ciudat cît de uşor devenea totul cînd înceta să-ţi mai pese.

După ce-şi pipăi genunchiul, Miranda porni din nou la drum, urmînd instrucţiunile pe care i le dăduse Vern. Casa lui Adam Kirkpatric se afla la o depărtare de trei străzi, dincolo de Station Lane. Vern o avertizase că reşedinţa acestuia era ascunsă între copaci şi era greu de văzut din stradă. Trebuia să se uite după o cutie poştală de un galben-aprins, pe care era scris numele lui Adam. Apoi, pe undeva, prin apropiere, se găsea o cărare bătătorită.

Zări o pată de galben imediat ce dădu colţul. Cărarea fusese curăţată de curînd, parcă special pentru ea. Uitîndu-se printre copaci, reuşi să vadă un colţ din casă. Arăta destul de obişnuit pentru zona respectivă, îmbrăcată în lemn, cu un coş pentru sobă, cîteva ferestre prăfuite şi nelipsita verandă. Stilul arhitectural era cel pe care începuse să-l denumească „retro-California hippie".

Vern îi spusese că, la această oră matinală, avea probabil să-l găsească pe Adam în chioşcul din spatele casei. O luă pe scurtătură, printr-un hăţiş de vegetaţie şi-şi agăţă pantalonul într-o creangă de rododendron. Cînd se opri să-şi elibereze piciorul, auzi şuierul ascuţit al unui fierăstrău electric. Cel puţin bine că era acasă şi ea putea să scape de chin.

După ce verifică să vadă dacă nu-şi rupsese pantalonii şi-şi culese o frunză de pe mînecă, porni mai departe. Peste cîteva secunde zări un camion albastru cu platformă, apoi chioşcul.

Aici curtea nu era numai curăţată de ierburi, dar nu se vedeau nici măcar ace de pin, crengi rupte sau conuri de brad care acopereau pămîntul în pădurea din apro-

piere. Fucsiile agățătoare uriaşe atîrnau de cîrlige fixate sus de streşini. Florile o puseră pe gînduri. Ele constituiau un detaliu neaşteptat, ceva care nu se potrivea în descrierea lui Adam Kirkpatric pe care i-o făcuse Vern.

Sau poate propria ei idee despre cum trebuia să fie un meseriaş de douăzeci şi nouă de ani făcea să i se pară că florile erau un amănunt nelalocul lui?

Îşi mută privirea în direcția chioşcului în clipa cînd un bărbat păşi afară din el. Era îmbrăcat în blugi şi avea în picioare tenişi, dar de la talie în sus era dezbrăcat. Lumina soarelui îi scotea în evidență muşchii puternici de pe piept şi de pe brațe. Avea părul drept, între castaniu-închis şi negru; pielea avea un bronz mediteranean. După ce înaintă cîțiva paşi, el scutură zdravăn de cîteva ori ceea ce părea a fi un tricou roşu.

Pînă acum nu înțelesese cum de reuşise el singur să o scoată din valuri. Dar ea îşi imaginase un bărbat obişnuit. El era unul dintre acele specimene de bărbați rari, pe care societatea le lua drept standard şi după care erau judecați ceilalți bărbați. În realitate, el era o anomalie genetică, la fel cum erau şi femeile cu oase fine, un metru şaptezeci şi cinci înălțime şi patruzeci de kilograme greutate. El avea în mişcări grația unui atlet şi siguranța bazată pe convingerea că trupul lui ar putea face tot ceea ce i s-ar cere.

În timp ce traversa curtea, Adam ridică tricoul să vadă dacă mai rămăseseră urme de rumeguş. Apoi, satisfăcut de rezultat, şi-l trase pe cap şi îl vîrî în pantaloni. Vru să-şi treacă mîinile prin păr şi o zări pe femeia care stătea la marginea pădurii.

– Pot să vă ajut cu ceva? i se adresă el.

Ea părea stînjenită de faptul că fusese descoperită. Trecură cîteva secunde înainte ca ea să-i răspundă:

– Îl caut pe Adam Kirkpatric.

– L-ai găsit, spuse el şi zîmbi. Ce pot să fac pentru tine?

– Sînt Miranda Dolan.

El o privi cu mai multă atenție, dar nici una din trăsăturile ei nu i se păru familiară. Versiunea uscată era în mod evident diferită de cea udă. Porni în direcția ei.

– Am crezut că o să mai rămîi în spital încă o săptămînă.

– Mă vindec repede.

Miranda se sprijini de trunchiul unui copac şi păşi peste o creangă ruptă.

Adam aşteptă, lăsînd-o pe ea să parcurgă restul distanței pînă la el. Observă că ea şchioapătă uşor şi zări urme galbene şi verzui de la vînătăile pe care nu reuşise să şi le ascundă sub machiaj.

– Arăți nemaipomenit.

Nu semăna deloc cu ceea ce-şi amintea el.

– Mulțumesc. Mă şi simt nemaipomenit.

Ea întinse mîna.

Formalitatea părea oarecum deplasată, avînd în vedere aventura prin care trecuseră împreună, dar el îi cuprinse mîna în palmele sale.

– Îmi pare rău că n-am reuşit să te vizitez la spital. Sora-şefă era total împotriva vizitatorilor.

– Mă tem că a fost vina mea. La început nu mă simțeam în stare să văd pe nimeni şi pe urmă cred că am uitat să contramandez ordinul.

Îşi retrase mîna şi o înfundă în buzunarul de la pantaloni.

– În schimb, nu poți spune că nu ai primit rapoarte zilnice privitoare la starea sănătății mele.

– Cine ți-a spus asta?

– Asistentele. Mi-au spus că un bărbat misterios dădea telefon la începutul fiecărei ture ca să afle cum o mai duc.

– Nu ştiu nimic despre partea cu misterul, spuse el.

– Şi trebuie să presupun că şi florile au fost de la tine?

– Mă declar vinovat.

Ea nu zîmbi.

– Se pare că lista de lucruri pentru care trebuie să-ți mulțumesc continuă să crească.

Reacția ei îl surprinse.

– Şi asta te supără?

– Poftim?

Ea părea sincer nedumerită.

– Nu... n-am vrut deloc să spun asta. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi asta.

Ea încercă să zîmbească şi-şi cuprinse umerii cu brațele.

– Probabil mă consideri o persoană îngrozitoare. Mai ales după tot ce ai făcut pentru mine.

– Poate că tocmai aici greşeşti. Se pare că te consideri datoare față de mine.

– Sigur că sînt datoare, insistă ea. Mi-ai salvat viața.

– Uite ce e, trebuie să lămurim nişte lucruri. Eu nu sînt un erou. Numai că s-a întîmplat să mă aflu în locul potrivit, la timpul potrivit. N-am făcut nimic în afară de ceea ce ar fi făcut oricine.

– Mă îndoiesc că mai există cineva prin locurile astea care ar fi putut face ce ai făcut tu. Vern mi-a spus...

– Tocmai aici ai greşit. Lui Vern îi place să spună poveşti. Necazul este că, cu cît le repetă de mai multe ori, cu atît devin mai interesante. A avut la dispoziție cîteva săptămîni ca s-o prelucreze pe asta: M-aş mira ca ultima variantă să mai fie măcar verişoară cu adevărul.

– Şi-atunci, eu ce-ar trebui să fac, să mă comport ca şi cum ceea ce s-a întîmplat n-ar fi deloc ceva ieşit din comun?

Evident frustrată, ea îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi repetă mişcarea.

– E atît de nepotrivit din partea mea dacă vreau să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața?

Adam se întrebă de ce nu credea că ea era chiar atît

de recunoscătoare cum pretindea.

– Cu plăcere. Acum, că am lămurit...

– Asta-i tot?

– Bine, nu asta este ceea ce ai vrut să auzi, aşa că ce ar fi să- mi spui la ce te gîndeai?

– Vreau... Cred că ar trebui să fac ceva ca să-ţi arăt recunoştinţa mea.

Adam o studie, cuprinzînd cu privirea pantalonii cenuşii, jacheta şi remarcă lipsa bijuteriilor, deşi observă că avea găuri pentru cercei în urechi. Avea un aer de superioritate pe care încerca, dar nu reuşea, să-l ascundă printr-o atitudine egalitaristă. În ciuda felului în care arăta în prezent, Miranda Dolan era evident o femeie obişnuită cu un stil de viaţă privilegiat. Adam era familiarizat cu persoanele de viţă aleasă; crescuse în mijlocul lor. Îi veni o idee perversă, provocatoare.

– Ai putea să mă inviţi undeva la cină.

Ea ezită suficient ca Adam să-şi dea seama că atinsese o coardă sensibilă. Abia se abţinu să nu izbucnească în rîs. Ea nu avea chef nici cît negru sub unghie să iasă undeva cu el.

– Ei? o îndemnă el.

– Unde ţi-ar plăcea să mergem?

– Am auzit că au o mîncare excelentă la *Heritage House.*

Îşi lăsă apoi privirea în jos într-o manieră pe care el o considera suficient de umilă.

– Cel puţin aşa spun mulţi dintre cei pentru care lucrez.

În realitate, hanul şi restaurantul erau locurile preferate pentru cei din familia lui, care-i făcuseră cunoştinţă cu ele cu mult înainte ca el să aibă suficient discernămînt pentru a aprecia serviciul sau mîncarea.

– Atunci mergem la *Heritage House*, spuse ea. Vineri e bine?

Ori ei îi plăceau provocările, ori nu era chiar snoaba

pe care o crezuse el.

– Mda, vineri e bine.

– Trec să te iau?

– Nu e nevoie să faci asta, eu...

Miranda zîmbi. Nu era un zîmbet larg sau genul de zîmbet care se răsfrînge în priviri, dar îi transforma fața. Adam fu intrigat de această schimbare.

– Sigur, de ce nu? spuse el, răzgîndindu-se. Maşina ta, indiferent ce marcă ar fi, este cu siguranță mai prezentabilă decît camionul meu.

– Atunci ne vedem vineri.

Ea se întoarse şi o porni în direcția din care venise.

– De fapt, o să mă vezi ceva mai tîrziu în dimineața asta! strigă el în urma ei. Am în program nişte reparații la casa în care locuieşti.

Ea se răsuci brusc spre el.

– De cînd? Abia l-am văzut pe Vern şi nu mi-a spus nimic despre reparații.

El fu surprins cu garda coborîtă de reacția ei puternică, vecină cu panica.

– Probabil că a uitat. Dacă este vreo problemă în legătură cu prezența mea acolo azi, aş putea să aranjez şi să vin mîine.

– Nu este vorba numai de azi, este vorba în general. Eu dorm pînă tîrziu aproape în fiecare dimineață.

Vern îl avertizase că era posibil să se întîmple astfel. Îi spusese că Miranda insista aproape cu fanatism să-i fie respectată intimitatea şi că era un fel de sihastră. În cele şase luni de cînd stătea cu chirie în casa lui, nu trecuse niciodată pe acolo fără să nu-i vadă maşina pe alee. Singura ocazie cu care o vedea era atunci cînd trecea pe la cabinetul lui să-i lase cecul de plată a chiriei. Şi mai grăitoare a fost reacția localnicilor cînd au auzit că fusese gata să se înece; nici unul nu-şi amintea s-o fi văzut vreodată.

– Intenționam să fac treaba înainte să ieşi tu din

spital, dar am crezut că mai stai o săptămînă.

– Deci de-asta dădeai telefon.

Ea se pricepea să-şi ascundă sentimentele, dar nu era atît de pricepută, încît el să nu-i surprindă o urmă de dezamăgire.

– Nu aveam nevoie să dau telefon în fiecare zi ca să aflu cînd te întorci acasă. Am dat telefon în fiecare zi ca să aflu ce faci.

Miranda îşi dădu capul pe spate şi îşi ridică ochii spre cer.

– Cît or să dureze reparaţiile acelea?

– În cea mai mare parte sînt reparaţii mărunte. N-ar trebui să-mi ia mai mult de o zi-două, cu condiţia să nu constat că e nevoie de unele mai complexe. Dar nu pot să ştiu cu siguranţă decît după ce vin să arunc o privire.

– Mi s-a udat într-adevăr puţin peretele în bucătărie cînd a plouat ultima dată, recunoscu ea.

– Iar asta nu e nici pe departe reparaţia pe care urma să o fac. Se simţi tentat să micşoreze distanţa dintre ei, dar părea mult mai confortabil să rămînă pe loc.

Pe moment, ea nu spuse nimic.

– La ce oră în dimineaţa asta?

– Zece şi jumătate? Unsprezece?

Înainte să apuce să răspundă, atenţia ei fu atrasă de nişte zgomote care veneau din faţa casei. Peste cîteva secunde, îşi făcu apariţia o femeie tînără pe o bicicletă de munte.

– Fir-ar să fie, Adam, ai jurat că o să fii gata cînd ajung aici.

Puse frîna, stîrnind praful, şi se opri la numai cîţiva centimetri de picioarele lui Adam, apoi se aplecă şi-i arse un ghiont prietenesc.

Adam îi puse mîna pe cap şi o întoarse cu faţa spre Miranda.

– Susan Lansky... Miranda Dolan.

Susan aruncă o privire rapidă spre Miranda, cîntă-

rind-o din ochi. Totul se întîmplă atît de repede, încît Miranda se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase. În orice caz, nu ştia dacă era cazul să se simtă flatată că Susan o considera o potențială rivală la atențiile lui Adam, sau deprimată pentru că fusese concediată cu atîta uşurință.

– Vai, îmi pare rău, îi zise ea Mirandei. N-am ştiut că Adam are musafiri. Cred că nu ți-am văzut maşina.

– Am venit pe jos de la cabinetul tatălui tău.

Păru că în capul lui Susan se aprinde un beculeț.

– O, ştiu cine eşti. Probabil ai venit să-i mulțumeşti lui Adam pentru că ți-a salvat viața.

– Susan, mormăi Adam printre dinți.

Miranda nici nu ştiuse că Vern Lansky avea o fiică. Încetase să-i mai întrebe pe oameni despre copiii lor.

– Ei bine, de-asta am venit, dar Adam nu pare să considere că tot ceea ce a făcut este suficient de important ca să merite mulțumiri speciale.

– Aşa e el, zise Susan. Nu trebuie să te frămînți din cauza asta, fiindcă s-ar putea să o iei razna.

– Credeam că o să treci să-l iei şi pe Jason cu tine în dimineața asta, îi spuse Adam lui Susan.

Dacă nu făcea ceva să-i închidă gura, sigur o să-i spună Mirandei că se aruncase în apă ca s-o salveze.

– A zis că n-are chef de plimbare azi.

– Cum arată?

Încercase să folosească un ton neutru, dar nu putea să o păcălească pe Susan cînd era vorba de grija lui față de Jason.

Susan se lăsă pe şaua bicicletei.

– Obosit.

– Cred că o să mă reped pînă acolo înainte să plecăm. Poți să rămîi aici, dacă vrei. Ai cafea şi cîteva prăjituri.

– Uh – nu mai vreau uscăturile alea pe care le-ai cumpărat din Fort Bragg săptămîna trecută.

Miranda avu senzația că acel cerc care-i cuprindea pe toți trei se strîmtase, iar ea rămăsese pe dinafară. Nu din cauză că Adam şi Susan o excluseseră în mod intenționat, ci mai mult subiectul acesta, Jason, îi purtase în altă parte. Adam era evident îngrijorat din pricina prietenului său. Miranda ar fi vrut să plece, dar nu se îndura să le întrerupă conversația pentru a-şi lua rămas bun.

Parcă simțindu-i stînjeneala, Adam se întoarse spre Miranda.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ți ofer şi ție o cafea. Ești invitată să guşti şi o prăjitură, dacă eşti suficient de curajoasă ca să treci peste aprecierile lui Susan.

– Mulțumesc, dar am luat micul dejun. Trebuie să vă las. Sînt plecată de mult şi am o mulțime de lucruri de făcut în dimineața asta.

Era o minciună, dar sunase convingător, chiar şi pentru ea.

– Atunci ne vedem mai tîrziu, spuse el.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, interveni Susan.

– Şi mie să te cunosc pe tine, îi răspunse Miranda în mod automat şi porni pe alee înspre şosea.

Acesta era avantajul manierelor: ele umpleau golurile create de stînjeneală cu cuvinte lipsite de conținut, dar pline de amabilitate. Dar bunele maniere nu te puteau ajuta mai mult decît atît. Fusese o greşeală faptul că acceptase să ia cina cu Adam.

După banalitățile politicoase, cu ce-şi vor mai umple conversația? În loc de un „mulțumesc" cuviincios, seara s-ar putea transforma într-una pe care Adam va fi nerăbdător să o uite.

Miranda se aplecă peste chiuveta din bucătărie şi dădu puțin perdeaua la o parte. Era aproape douăsprezece şi un sfert şi Adam nu apăruse. Nu era surprinsă. În cele aproape unsprezece luni cît durase construcția

casei din Denver, nici măcar un furnizor nu sosise la timp. Keith rezolvase toate întîrzierile şi toate întîlnirile ratate aşa cum rezolva toate celelalte probleme, cu o toleranţă enervantă.

Cîteodată, aparenta indiferenţă a lui Keith faţă de ceea ce ea considera a fi o conduită neprofesională era la fel de frustrantă ca şi furnizorii înşişi. Ea învăţase intoleranţa pe genunchii tatălui ei. Ea fusese copilul lui preferat, copilul maleabil, cel care putea exersa la pian ore întregi sau studia noaptea pentru a aduce acasă rezultate şcolare perfecte, pentru ca, din cînd în cînd, după ce ea muncea foarte mult, iar el avea starea de spirit potrivită, să-i zîmbească şi să-i spună că făcuse o treabă bună – lucru pe care nu-l făcea niciodată cu ceilalţi copii ai săi.

Fusese prea tînără să prevadă că situaţia favorizată pentru care muncise atît de mult ca să o obţină avea să facă din ea o persoană izolată. În timp ce fraţii şi surorile ei îşi formau legături care aveau să dureze o viaţă, instinctul ei de supravieţuire o făcuse să aleagă greşit tabăra.

Tatăl ei nu era un om greu de mulţumit, nu atunci cînd ea făcea ceea ce se aştepta de la ea. El nu zîmbise la căsătoria ei, păruse o soluţie perfectă. Numai că nu luaseră în considerare felul în care aveau să aprecieze cei din jur acest aranjament neortodox. Cu timpul, Keith devenise o fiinţă ciudată pentru colegii ei avocaţi – bărbaţi sau femei – şi un proscris în ochii tatălui ei. Atitudinea lor negativă era subtilă, dar destul de străvezie şi, lucru care începea s-o deranjeze pe Miranda, contagioasă. Recunoştinţa pe care o simţise la început, cînd Keith îşi mutase biroul la ei acasă, se transformase, cu timpul, într-un dispreţ pe care abia şi-l putea reprima.

Luă ibricul de cafea şi ceaşca înainte să se întoarcă în salon. Pe masă se afla un evantai ordonat de reviste pe care intenţionase să le arunce.

Cele mai multe dintre ele erau reviste pentru femei, amestecate cu cîteva *People* şi *Us*, şi toate erau mai vechi de un an. Le primise odată cu casa, rămase de la chiriaşii care locuiseră aici înaintea ei. Unele aveau pagini lipsă, care păreau să conţină în mod invariabil sfîrşitul unui articol pe care îl citea ea, ceea ce o făcuse să se întrebe dacă aceia care lucrau la paginaţia revistelor nu găseau o plăcere perversă în a pune reţetele şi cuponanele pe spatele articolelor importante.

De cînd locuia în Mendocino se pusese la punct cu informaţiile referitoare la viaţa şi poveştile de dragoste ale tuturor personalităţilor, de la cei care lucrau la Curtea Supremă de Justiţie, la stelele muzicii rock. Aflase cum se pune tapetul, cum se repară o toaletă şi cum se confecţionează treizeci de modele de cadouri pentru Crăciun, fiecare dintre ele sub zece dolari.

Numai că nu mai existau treizeci de oameni cărora să vrea să le dea cadourile acelea. Existaseră cîndva, dar nici unul dintre ei nu era genul care să aprecieze un covoraş lucrat de mînă sau o pereche de papuci de vacanţă. Prietenii şi asociaţii ei erau pentru cadouri mici, dar cu gust, ceva de genul unei scrumiere *Lalique* sau un presse-papiers *Baccarat*.

Anul acesta, Crăciunul venise şi trecuse fără ca Miranda să se apropie de vreun magazin. Nu făcuse cumpărături nici măcar de la băcănie, golind dulapurile şi aşa sărăcite din bucătăria ei, pregătind mese ce constau în floricele de porumb, sau cîte o lingură de unt de alune, pînă cînd nu mai rămăsese decît o conservă de anşoa, din cele pe care Keith le folosea cîndva pentru a face salată *Caesar*.

Nu podoabele sau coşuleţele de cadouri de pe alei, pline cu merişor, conserve de pepene şi alte delicatese o ţinuseră departe de magazine, ci veselia care domnea peste tot. N-ar fi fost în stare să le zîmbească vînzătorilor. Chiar şi gestul de a-i saluta cu o uşoară înclinare

din cap pe oamenii care treceau pe lîngă ea ar fi fost peste puterile ei. Cum era posibil ca lumea lor să fie atît de normală, cînd a ei era întoarsă pe dos? Nu voia să le întunece bucuria; ar fi vrut să ajungă la starea de detaşare sau chiar să se întoarcă la senzaţia de amorţeală în care zăcuse în primele şase luni. Orice, în afară de această pustietate fără margini.

Numai noaptea tîrziu, după ora cînd era posibil să sune telefonul şi să fie obligată să răspundă cu o voce care să arate că era pe cale să se vindece, se aşeza în colţul canapelei îmbrăcate în alb şi verde unde îi plăcea lui Jenny să se ghemuiască şi să citească. Singură în întuneric, asculta bătăile orologiului din hol, ce sunau ca un ecou al inimii ei. Acestea erau singurele zgomote dintr-o casă despre care altădată se plîngea că este prea zgomotoasă pentru a se concentra asupra lucrărilor ei, pe care în mod inevitabil le aducea acasă de la birou. Liniştea asurzitoare lăsa cale liberă fricii care o făcea prizonieră într-o casă din care sentimentul de vină nu o lăsa să evadeze.

Amintirile care o chinuiau în timp ce trecea dintr-o cameră în alta erau dureroase, dar suportabile. Frica era cea care o ţinea prizonieră în propria ei casă în timpul sărbătorilor. Ce ar fi făcut dacă ar fi ieşit din nou în lume, ar fi intrat pe aleea unui magazin sau ar fi pîndit pe un trotuar şi ar fi dat cu ochii de o fată de optsprezece ani cu păr auriu şi pistrui?

Plecase din Denver la două zile după Crăciun. De fapt, nu plecase pur şi simplu: fugise. Înainte ca apusul soarelui s-o mai găsească încă o dată în casa ei, se dusese în dormitor, smulsese de pe umeraşe hainele, fără să le aleagă după anotimp sau modă, le înghesuise într-o sacoşă de voiaj care-i aparţinuse lui Keith şi ieşise pe uşă. Îşi amintea prea puţine lucruri din timpul călătoriei – o şedere de două zile în Salt Lake City, cînd fusese o furtună de zăpadă şi aşteptase ca drumurile să se

deschidă din nou, un oraş din Nevada şi aparatele cu fise dintr-un magazin alimentar, un panou de reclamă din Oregon, referitor la aranjamente funerare. Cînd ajunsese în Mendocino pe la jumătatea lunii ianuarie, nu fusese o destinaţie, ci un capăt de drum. I se terminase combustibilul şi energia de a merge mai departe şi pe urmă văzuse anunţul „DE ÎNCHIRIAT" al lui Vern.

Zgomotul de paşi de pe podeaua de lemn a verandei o smulse din transă. Aruncă o privire spre ceas înainte să se uite afară. Era douăsprezece şi jumătate. Brusc, involuntar, se enervă. Adam Kirkpatric întîrziase fie o oră şi jumătate, fie două ore, în funcţie de ora la care estimase să vină. Poate că, dacă îi făcea observaţie, următoarea persoană de pe lista lui nu va mai trebui să...

Dumnezeule mare, ce se întîmpla cu ea? Ce importanţă avea, de fapt, ora la care venise? Doar nu fusese nevoie să plece undeva sau să facă altceva. Şi de ce i-ar păsa ei de ceilalţi clienţi de pe lista lui?

Îşi luă ceaşca de cafea cu ea, se duse la uşa glisantă din sticlă şi se uită afară. Deşi era îmbrăcat într-o cămaşă cu mîneci lungi şi stătea cu spatele spre ea, îl recunoscu pe Adam după înălţime şi după claia de păr castaniu-închis. Avea mîinile ridicate deasupra capului şi meşterea ceva la grinda care susţinea acoperişul verandei. Se uită mai bine şi văzu că el instala un cîrlig mare. După ce termină, plecă şi reveni peste un minut cu o fucsie enormă, încărcată de flori roşii şi albe. Legă apoi trei sîrme de cîrlig, aranjă lujerii lungi ai florii, apoi se dădu cîţiva paşi înapoi să-şi admire opera. Aparent satisfăcut, se răsuci să plece.

Miranda deschise uşa şi-l strigă:

– Hei, stai puţin.

Nu-i venea să creadă că Vern Lansky inclusese lucrări de grădinărit pe lista lui Adam şi n-avea nici un chef să plătească pentru ceva făcut fără cererea sau aprobarea ei.

Adam se opri tocmai cînd voia să păşească pe aleea care ducea în spatele casei. Păru surprins să o vadă.

– Credeam că eşti plecată.

– Am parcat maşina după colţ ca să poţi folosi tu aleea.

– Mulţumesc. O să-mi fie mai uşor să descarc ţiglele.

– În legătură cu planta...

– Îţi place?

– Nu asta e problema. Ce caută aici?

– Cu puţin noroc, o să hrănească unele din păsările colibri ale Annei. S-ar putea să dureze o vreme pînă să le atragă, fiindcă nu prea au mai găsit nimic de mîncare pe aici de un timp. Să nu renunţi dacă nu o să le vezi foarte repede.

Acum înţelegea pentru ce existau florile de la el de acasă. Nu prea şi-l putea imagina stînd şi privind la păsări. Se rezemă cu umărul de tocul uşii şi sorbi din cafea.

– Să înţeleg că nu a fost ideea lui Vern?

– Are vreo importanţă?

– Nici n-am crezut că este. Vern este prea pragmatic pentru aşa ceva.

– Uite ce e, nu e decît o plantă. M-am gîndit că, după toate prin cîte ai trecut în ultima vreme, ţi-ar face plăcere o schimbare.

Îşi ridică centura cu scule mai sus pe şolduri, scoase ciocanul şi îl ţinu în mînă parcă pentru a sugera că era grăbit să treacă la treabă.

– A fost un gest frumos, dar...

De ce trebuia să facă atîta caz pentru o plantă?

– Dar? insistă el.

– Nimic. A fost un gest frumos, asta-i tot. Nu am dat niciodată prea multă atenţie unor lucruri cum ar fi păsările colibri. Cine ştie, s-ar putea să fie ceva drăguţ. Îţi mulţumesc pentru că te-ai gîndit la asta.

– Cu plăcere.

I a-şi îndreptă poziţia.

– Ei, bine, cred că ar trebui să intru în casă şi să te las să-ţi faci treaba.

– Cînd te-ai întors să-ţi iei maşina azi-dimineaţă, ţi-a zis Vern ceva despre înlocuirea aspersoarelor din faţă?

– A spus că voia să discute ceva cu mine, dar, înainte s-o poată face, a venit o femeie care l-a rugat să-i coasă o tăietură de la mînă. Am aşteptat o vreme, dar pe urmă a venit un alt pacient, aşa că i-am lăsat vorbă că o să-l caut mai tîrziu.

De ce trebuia să vorbească atît de mult cînd un simplu „nu" ar fi fost de-ajuns?

– Trebuia să te întrebe dacă mai este ceva de reparat în afară de ce am eu pe listă.

– Vrei să spui, în afară de spărtura din tavanul bucătăriei?

Mai era o fereastră din baie care nu se închidea bine, iar şemineul nu trăgea întotdeauna cum trebuie, dar prefera mai degrabă să suporte aceste neplăceri, decît să fie prea multă vreme deranjată de prezenţa lui Adam.

– Cînd ai venit prima dată aici, Vern ţi-a explicat, probabil, că de obicei nu închiriază casa cu luna. De obicei este vorba despre un sfîrşit de săptămînă – ceea ce-mi lasă destul timp la dispoziţie ca să umblu prin casă şi să fac reparaţiile necesare fără să deranjez pe nimeni.

Nu voia să-l lase să vadă cît de mult o deranja prezenţa lui acolo. El n-ar înţelege că obiceiul ei era să se plimbe jumătate din noapte şi să doarmă ziua şi nu avea chef de explicaţii.

– Nu stau aici decît de şase luni. Dacă ai făcut reparaţiile cu regularitate pînă atunci, nu văd cum ar putea fi prea multe de rezolvat acum.

– De ce n-am luat lista pe care mi-a dat-o Vern, ca să vezi şi singură ce e de făcut? Dacă este ceva care poate fi amînat, atunci pot să aştept pînă...

– Plec eu?

Nu-i plăcea concluzia, deşi era normală. Plătea o chirie exorbitantă pentru o casă de vacanţă şi ar fi trebuit să-şi găsească una mult mai ieftină dacă avea de gînd să rămînă acolo.

– Pînă într-o zi cînd ai de gînd să pleci undeva toată ziua.

Miranda ieşi pe verandă şi aruncă pe pajişte cafeaua deja rece. Puse apoi ceaşca pe balustradă şi-şi fixă privirea pe peretele de ceaţă de la ţărm. Dacă ar continua să se certe cu el, ar lăsa să se vadă prea mult.

– Fă ce ai de făcut.

CAPITOLUL 2

Liniştea fu întreruptă de zgomotul făcut de roţile grătarului pe care Jason Delponte îl împingea pe pietrişul curţii interioare. Jason se opri, îşi ridică privirea să vadă dacă nu erau crengile prea jos, apoi mai împinse cărucior încă trei metri. Şterse cu palma un strat aproape invizibil de praf de pe placa neagră, lucioasă.

– Eşti sigur că eşti în stare să primeşti o duzină de oameni aici, astă seară? îl întrebă Adam.

Nu munca depusă pentru primirea musafirilor îl îngrijora pe Adam, ci posibilitatea ca vreunul să fie purtător de microbi pe care să-i transmită lui Jason.

– Ai promis că n-o să faci asta, spuse Jason, abia stăpînindu-şi supărarea. Ţi-am spus că am renunţat la plimbarea cu bicicleta de azi- dimineaţă numai fiindcă am vrut să lucrez la noul meu tablou.

Adam ar fi vrut să-i amintească lui Jason că şi el avea de ţinut o promisune – să aibă grijă ca el să facă mişcare. Dar se abţinu, ştiind că asta avea să întunece puţin strălucirea unei seri pe care Jason o aştepta cu nerăbdare de cîteva săptămîni. Deschise compartimentul cu gheaţă şi scoase o sticlă de bere.

– Vrei şi tu una? îl întrebă el pe Jason.

– Astă seară beau *Pelligrino*. Cei mai buni şi cei mai străluciți vor fi aici – se opri să se uite la ceas – în mai puțin de o oră şi nu vreau să ratez nimic.

– Ai primit vreo veste de la Rhonda?

Rhonda Underkoffler era marea doamnă a lumii artistice a comunității de pe Coastă, invitată la toate întrunirile, dar prezentă la atît de puține, încît prezența ei nu era considerată numai o realizare personală, ci un adevărat triumf social. Prezența lui Adam ca invitat la o întrunire a artiştilor se afla la celălalt capăt al scalei. Nu era tocmai o piedică pentru Jason, dar nici o achiziție.

Din loialitate, sau poate din încăpățînare, cînd venise în Mendocino, Jason insistase ca prietenii lui artişti să-l trateze pe Adam cu aceeaşi deferență cu care tratau pe oricine făcea parte din cercul lor, deşi Adam nu avea nici cele mai elementare calități pentru a se bucura de o asemenea acceptare.

Jason încercă, dar nu reuşi să-şi stăpînească un zîmbet larg la întrebarea lui Adam.

– A telefonat ieri.

– Şi?

– Vine.

Zîmbetul se lărgi, luminîndu-i fața.

– Şi-l aduce cu ea şi pe John Sidney.

Încîntarea cu care Jason făcuse anunțul respectiv îi dădu de înțeles lui Adam că era cazul să fie impresionat.

– Este minunat, spuse el cu entuziasmul de care fu în stare.

Jason pufni în rîs.

– Încerci să mă convingi că ştii cine este personajul?

– Este un artist, presupuse Adam.

– Este un critic, îl corectă Jason.

– Nici măcar nu mai încerc să vă înțeleg pe voi, artiştii. Nu cumva a-l invita pe un critic la o întrunire a artiştilor seamănă cu aducerea unui leu în mijlocul unei turme de miei?

Jason stătu să analizeze întrebarea lui Adam.

– Ba da, dar cred că fiecare consideră că nu va fi el mielul din meniu.

– Îți dai seama cum sună asta?

– Cred că da, recunoscu Jason rîzînd.

– Atunci de ce ai...

– Parcă ziceai că nu mai încerci să-i înțelegi pe artiști.

– Fă-mi această ultimă favoare.

– Nu pot să vorbesc decît din punctul meu de vedere, desigur, dar cred că este vorba de emoția pe care ți-o dă posibilitatea de a sta în zona puterii, deşi ştii cît de periculoasă poate fi acea putere. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Cei mai mulți artişti au o viață incredibil de plictisitoare. Nu ne poți condamna pentru că vrem să facem uneori o escapadă plină de aventuri.

Unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Adam cel mai mult la Jason era capacitatea lui de a lua lucrurile aşa cum sînt. Ceea ce, presupunea Adam, explica dispoziția lui Jason de a accepta responsabilitatea pentru ceea ce i se întîmpla acum.

Jason se aplecă, culese un con de pin de pe jos şi-l aruncă între copaci. Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile lui Adam, le continuă firul, numai că o făcu cu voce tare:

– Nu crezi că este uimitor că ne naştem ştiind că există atîtea minute în clepsidră date nouă şi totuşi trecem prin viață cu aerul că vom putea găsi o cale să schimbăm regula, că în ultimul minut va apărea o ființă misterioasă care ne va mai adăuga nisip în clepsidră?

Noaptea, cînd nu putea să doarmă, Adam încerca să-şi imagineze, dar fără succes, cum trebuie să fie pentru Jason să ştie că, în loc de patruzeci sau cincisprezece ani, mai are numai doi sau trei de trăit. Nici măcar atitudinea aparent indiferentă față de viață, pe care Adam o văzuse în țările din lumea a treia prin care călătorise şi în care locuise o vreme, nu-l pregătise pentru a fi martor

la moartea sigură, inevitabilă, a celui mai bun prieten al său.

– Doamne, ce n-aş da să mai fiu măcar o săptămînă la fel de naiv ca mai demult, continuă Jason. Acum se pare că ori sînt paralizat de spaimă, ori m-am săturat să mă tot gîndesc la asta. Nu există cale de mijloc, nu există un minut în care să pot auzi că cineva lucrează la o carte fără să mă gîndesc că s-ar putea să nu mai apuc s-o citesc, sau să văd ceva ce-aş putea să pictez fără să mă întreb dacă o să mai am suficient timp s-o fac.

– Jason, unde eşti? strigă o voce din casă.

– Ah, veşnic punctuala Susan, spuse Jason cu o bună dispoziție bruscă. Aici sîntem!

– Ai invitat-o pe Susan?

Adam nici nu încercă să-şi ascundă surpriza.

– N-am invitat-o, am angajat-o.

Înainte ca Adam să apuce să mai adauge ceva, Susan apăru la uşa din spate, o deschise şi-şi aruncă mîinile în lături.

– Ei, ce părere aveți? întrebă ea. Remarcabilă, nu?

Rochia ei neagră, care-i ajungea numai pînă la jumătatea coapselor, îi strîngea sînii şi şoldurile cu entuziasmul unui adolescent îndrăgostit. Avea legat în talie un şorț, pe care-l purta mai mult pentru impresie decît pentru că ar fi avut vreo utilitate. Ciorapii negri şi nişte tocuri atît de înalte, încît o făceau să pară că stătea pe vîrfuri, îi completau echipamentul.

– Ai o ținută trăsnet, confirmă Adam.

Remarca fu răsplătită cu o uşoară plecăciune şi cu un semn prietenos din ochi.

– Este rîndul tău, Jason.

Lui îi trebui ceva timp pînă să răspundă.

– Îți mărturisesc sincer că n-am fost niciodată la o petrecere unde servitoarea să strălucească mai tare decît invitații, dar trebuie să recunosc că grupul meu este format din oameni mai cumpătați.

Cu mîinile înfipte în şoldurile subţiri, ea aruncă o privire în jos la ţinuta ei.

– Crezi că am exagerat? Să dau jos şorţul?

– Nu, răspunse Jason aproape cu prea multă grabă. Şorţul este perfect. Lasă-l aşa.

Ea zîmbi.

– Mă gîndeam eu că e şi şorţul bun la ceva. În plus, n-aş vrea să creadă cineva că fac parte dintre invitaţi.

Afirmaţia fu însoţită de un tremur exagerat.

– De unde ţi-a venit ideea? întrebă Jason.

– Am văzut asta într-un film vechi, numai că fusta era mai scurtă şi foarte înfoiată. Avea tone de albituri apretate pe dedesubt.

Adam luă o înghiţitură de bere pentru a îneca valul de rîs pe care-l simţea urcîndu-i-se în gît.

– Eşti sigură că picioarele tale or să reziste în pantofii aceia?

– Nu porţi asemenea tocuri pentru că sînt confortabile.

După ce se răsuci pe călcîie, se opri şi se uită la el peste umăr.

– Mai ai vreo întrebare?

Adam ridică mîinile în semn că se predă.

– Eu nu.

– Am venit devreme ca să ai timp să-mi arăţi ce am de făcut, îi spuse ea lui Jason.

– Vino cu mine.

Jason o conduse în casă, aruncînd o privire de scuză către Adam înainte să închidă uşa.

– Cu vreo zece minute înainte de sosirea invitaţilor, vreau să scoţi gustările din frigider şi să le pui în cuptor...

Vocea lui se pierdu pe măsură ce se îndepărta de bucătărie.

Adam se ridică şi se îndreptă către marginea curţii interioare, atras de încercările disperate ale unei veveriţe cenuşii de a ajunge la vasul cu mîncare pentru păsări.

Aceasta va fi o seară de neuitat, dar nu numai din motivul pentru care o organizase Jason. O gaiță stătea pe creanga din apropiere, manifestîndu-şi dezacordul. Verița îşi vedea de treaba ei, nepăsătoare la protestele gaiței.

El înțelese cum era să fii ignorat. Suferise acelaşi tratament din partea Mirandei Dolan în ziua aceea. După scurta ei apariție şi după ce reacționase atît de ciudat față de fucsia adusă de el, intrase în casă şi nu mai ieşise deloc în cele patru ore cît stătuse acolo.

Ea nu semăna cu nici o persoană din cele pe care le cunoscuse Adam pînă atunci, iar el cunoscuse multă lume. Era curios să vadă dacă ea avea să apară la întîlnirea de vineri. Pentru cineva hotărît să-şi țină singur companie, ieşirea într-un loc public aşa cum era un restaurant ar fi însemnat o schimbare dramatică, mai ales dacă era însoțită de meseriaşul local. Dar ea credea că-i datora ceva şi, în ciuda felului superficial în care el alesese s-o lase să-şi plătească presupusa datorie, avea convingerea că ea va face tot ce era necesar pentru a încheia socotelile cu el.

Cu tot misterul care o înconjura, exista o parte din Miranda pe care Adam o cunoştea la fel de bine cum se cunoştea pe sine. Din indiciile pe care le căpătase pînă acum, el era deja sigur de un lucru. Fusese crescut într-o lume foarte asemănătoare cu cea pe care o părăsise ea, un mediu în care existau reguli nescrise, dar implicite, o societate în care fiecare îşi ştia şi îşi accepta locul. Dacă ar fi făcut altfel, ar fi fost ostracizat.

Ceva din lumea aceea mersese prost pentru Miranda. Teribil de prost, dacă Vern avusese dreptate şi cicatricele care-i marcau pielea ivoire proveneau, într-adevăr, de la gloanțe.

– Explică-mi de ce am crezut că e o idee bună să o angajez pe Susan ca ajutor în seara aceasta, zise Jason, venind în spatele lui Adam.

Știa că Jason nu aştepta un răspuns, dar îi dădu totuşi unul.

– Poate te-ai gîndit că ar putea folosi banii pentru şcoală.

– Mda, aşa este – avînd în vedere că tatăl ei are jumătate din proprietăţile de aici pînă în Ford Bragg. Ar putea să o ţină în şcoală încă zece ani şi nici nu s-ar cunoaşte că a umblat la contul din bancă.

Adam puse o mînă pe umărul lui Jason şi-l conduse către un scaun.

– Nu trebuie decît să o ţii deoparte pînă soseşte toată lumea. Serveşte-i cu un pahar de băutură şi pe urmă întreabă aşa, într-o doară, dacă nu ştie careva dintre ei ceva despre zvonul că Picasso şi-a înscenat propria moarte şi încă pictează pe undeva prin sudul Pacificului. După aceea, poţi să pui şi o gorilă să servească băuturile, fiindcă nimeni nu o să observe.

– Ţi-ai greşit cariera, Adam. Ar trebui să lucrezi la o gazetă de scandal.

– Încercam numai să-ţi fiu de ajutor.

Jason dădu din mînă.

– Oricum, deja nu mă mai preocupă felul în care arată.

Adam era sigur că nu voia să audă răspunsul, dar tot întrebă:

– Ce-a mai făcut?

– A insistat să iau strugurii de pe tăvile cu fructe. Conform părerilor noii noastre activiste, ei nu sînt potriviţi din punct de vedere politic.

Adam zîmbi. Îi plăcea Susan. Era inteligentă şi hotărîtă şi avea un fel ciudat, adolescentin, de a privi lucrurile. Ea adăuga o notă de fantezie lumii lui Jason, lucru de care acesta avea disperată nevoie şi pe care Adam nu reuşea să i-l ofere.

– Mda, are dreptate. Pesticidele pe care cultivatorii...

– Te rog, am auzit deja toată povestea. Am renunţat

la struguri şi tăvile arată ca dracu', dar cui îi pasă? O să-mi repet întruna că nimeni nu vine la astfel de petreceri de dragul mîncării.

– În afară de mine, spuse Adam.

– Cum tu eşti atît de diferit faţă de orice om de pe planeta asta, nu te pun la socoteală.

Jason se ridică în picioare, băgă mîna în buzunar, scoase o cutie de chibrituri şi se apucă să aprindă lumînările.

Afirmaţiile lui Jason nu erau o insultă, ci unul dintre complimentele lui aiurite.

– Cu ce-aş putea să te ajut? întrebă Adam.

– Cu nimic, eşti musafir.

Adam izbucni în rîs.

– De cînd?

– Au, fir-ar să fie.

Jason aruncă chibritul din mînă.

– *Întotdeauna* mă ard cînd aprind chestiile astea. Parcă mă zgîrcesc la chibrite.

Călcă pe bățul care încă mai ardea.

– Lasă-mă pe mine, spuse Adam.

Întinse mîna după cutie.

– Eu nu am nici o problemă.

Jason strînse cutia în pumn.

– Faci deja prea multe pentru mine şi nu e necesar. Cel puțin nu încă.

– Nu e mare lucru să aprind nişte lumînări, Jason.

Dar Adam nu insistă. Făcuseră înțelegerea ca, atît cît va fi posibil, Jason să se descurce singur. Existau momente, ca acesta, cînd o simplă politeţe era interpretată ca un amestec şi probabil aşa avea să rămînă pînă cînd Jason avea să înceteze să-i mai fie aşa de recunoscător lui Adam pentru că se mutase în Mendocino ca să fie alături de el.

Adam îşi luă sticla de bere şi porni agale către stîlpul totem pe care i-l dăduse lui Jason în dar la absolvirea

groaznică de artă. Adusese obiectul acela cu aspect înfiorător când se întorsese acasă după ce lucrase un an pe vaporele pe care se fabricau conserve din Alaska. Apăruse împreună cu obiectul respectiv acasă la părinții lui Jason, în Hillsborough, şi distrusese petrecerea în aer liber pe care mama lui Jason o organiza anual în scopuri caritabile.

El şi Jason se văzuseră numai de vreo şase ori de atunci, de fiecare dată cînd Adam, plecat de acasă, trecea prin San Francisco s-o viziteze pe mama sa. Permanentele lui călătorii erau o sursă de nemulțumire pentru mama lui şi sursă de nedumerire pentru prietenii lui. Nu se obosise niciodată să explice de ce devenise un hoinar, socotind că motivul era prea personal şi că alții nu vor înțelege. Acesta era pur şi simplu modul lui de viață, sau cel puțin fusese înainte să se mute în Mendocino.

Adam ridică mîinile deasupra capului, apoi le lăsă în jos şi-şi roti umerii.

– Te-ar deranja dacă aş pleca devreme astă seară?

Jason păru surprins.

– S-a întîmplat ceva?

– Am avut o zi lungă.

– Lungă sau neplăcută?

Adam îşi înălță o sprînceană a întrebare.

– Ce te face să întrebi asta?

– Înțeleg că secretoasa doamnă Dolan nu este cum te-ai aşteptat tu.

– Cine ți-a spus... lasă, pot să ghicesc şi singur.

Susan îşi băgase iar nasul. Nu ar fi fost surprins dacă tot oraşul ştia deja că ea fusese la el acasă în dimineața aceea. Erau momente cînd regreta că o lăsa să vină la plimbare cu el şi cu Jason dimineața, dar de cele mai multe ori ea era o companie plăcută pentru amîndoi. Şi, după cum spunea ea de multe ori, erau norocoşi să aibă o atletă de calibrul ei cu care să se antreneze.

Jason trase un scaun de sub masă, îl încălecă şi îşi

rezemă coatele de spătar.

– Hai, spune. Cum este?

– Diferită, spuse Adam.

– Evident, dar în ce fel?

– Încă nu mi-am dat seama.

– Cum arată? Ai fi recunoscut-o dacă nu ți-ar fi spus cine este?

– Nici vorbă. Are părul mult mai deschis la culoare decît credeam eu, ceva între blond şi castaniu. Mai are cîteva vînătăi, dar fața nu mai e umflată, sau cel puțin nu aşa de rău cum a fost.

Se opri şi se gîndi cît de rezervată fusese față de el şi cum se simțise el din această cauză. Era ceva ce nu înțelegea şi nici nu putea să-şi explice.

– Este drăguță, are clasă, dar este mult prea slabă. Pantalonii pe care-i avea azi-dimineață atîrnau pe ea.

– Ține cont că s-a hrănit cu mîncare de spital în ultimele două săptămîni.

– Nu este numai slabă, Jason, este epuizată.

– Interesant. Epuizare autoimpusă, crezi?

– Dumnezeule, nu ştiu. Nu m-am gîndit la asta.

– Păi, adu-o aici cîndva şi o să fac tot ce pot ca s-o îngraş puțin.

– Ieşim vineri să luăm cina împreună, dar am senzația că o să fie prima şi ultima dată.

– Să înțeleg că nu eşti genul ei?

Adam se duse la coşul de gunoi şi aruncă sticla goală.

– Nici pe departe. De fapt, în momentul de față cred că nimeni nu este genul ei.

– Recunosc că sînt o persoană deosebită, spuse Susan din spatele uşii de la bucătărie, dar nu am de gînd să stau în casă să aştept bărbatul perfect. Viața este scurtă. Trebuie să te bucuri puțin de dragoste, atîta vreme cît îți face încă plăcere.

– Sînt de aceeaşi părere, zise Jason.

Susan ieşi afară.

– Dacă nu eu eram persoana despre care vorbeaţi, atunci cine este?

– Nu este politicos să tragi cu urechea, îi zise Adam.

– Dacă aş fi tras cu urechea, n-aş mai fi întrebat despre cine vorbeaţi, spuse ea.

Jason se ridică, întoarse scaunul şi-l împinse sub masă.

– Ai terminat de aranjat tăvile?

– Schimbi subiectul.

– Lucru care ar trebui să-ţi dea de înţeles că n-o să-ţi spun ce vrei să ştii, spuse Jason.

– Da, am terminat cu tăvile. Şi am pus somonul în marinată. Am golit chiar şi maşina de spălat vase.

– Atunci ai făcut tot ce trebuia, spuse Jason. Ai putea să stai aici cu noi pînă încep să vină invitaţii.

– Este permis lucrul acesta?

Îşi aranjă şorţul şi-şi pipăi părul.

– Vreau să spun, nu există undeva o regulă nescrisă în legătură cu relaţiile dintre ajutor şi şef?

– Ai dreptate, spuse Jason, pocnindu-se cu palma peste frunte. Cum de-am putut să uit ceva atît de elementar?

– Eşti chiar pricepută la treaba asta, îi zise Adam. Poate că ar trebui să te mai gîndeşti în legătură cu colegiul.

Ea îi aruncă o privire urîtă.

– Ai ceva împotriva ajutoarelor care au diplomă de colegiu?

– Ţi-a zis-o, spuse Jason.

– Vino şi stai aici lîngă mine.

Adam se deplasă ca să-i facă loc.

– I-am promis lui Matt că o să vorbesc cu tine despre...

– Nu vreau să aud nimic despre Matt.

Susan îşi încrucişă mîinile pe piept.

– Nici măcar că-i pare rău pentru ieri noapte?

Ea făcu ochii mari.

– Ți-a spus ce s-a întîmplat?

– Nu mi-a dat amănunte, mi-a spus numai că v-ați certat şi că nu-l laşi să-şi ceară scuze.

– N-are decît să se scuze cît vrea, dar nu-i foloseşte la nimic. N-o să-l iert niciodată. Nu şi de data asta.

– Niciodată? întrebă Jason, evident surprins de convingerea cu care ea făcuse această declarație.

– Voi nu ştiți ce a făcut.

Adam fusese informat cu privire la relația nestatornică dintre Susan şi Matt din prima zi cînd sosise în Mendocino. Se oprise la atelierul lui Jason să ia cheile de la casa pe care o închiriase şi o auzise pe Susan folosind timpul lecției de pictură pentru a relata ultima ceartă dintre ea şi Matt. Se oprise din povestit numai cît fusese necesar pentru ca Jason să facă prezentările, apoi continuase să povestească de parcă Adam ar fi fost un vechi prieten. De atunci, Adam fusese la curent cu toate suişurile şi coborîşurile acestei relații. O auzise pe Susan declarînd volume întregi de motive de supărare, dar niciodată pe tonul acesta aproape chinuit de durere.

– Vrei să vorbeşti despre ce s-a întîmplat? întrebă Adam.

Ea scutură din cap.

Jason şi Adam schimbară priviri între ei.

– Sîntem aici cînd o să fii pregătită, spuse Jason.

– Ştiu.

Susan îşi lăsă greutatea pe un picior şi îl duse pe celălalt la spate.

– Întotdeauna pot să contez pe voi doi.

– Ce vrei să-i spun lui Matt? întrebă Adam. A zis că o să treacă pe la mine mîine după ce vine de la serviciu.

– Spune-i că am zis să te lase în pace. Chestia este între mine şi el şi nu vreau ca voi doi să fiți implicați.

Se auzi soneria.

– Răspund eu, spuse Susan cînd Jason vru să traverseze curtea. Ea trase cu hotărîre de poalele rochiei, reuşind s-o lungească numai cu o jumătate de centimetru. Înainte să plece, le aruncă un zîmbet luminos şi păru că lucrurile mergeau iarăşi bine în lumea ei.

– Ai văzut? îl întrebă Jason pe Adam după plecarea ei.

– Uimitor, nu?

Jason rămase cu ochii ţintă la uşa prin care dispăruse Susan.

– Dacă m-ai fi întrebat acum zece minute, ţi-aş fi spus că Susan nu mai putea ascunde ceea ce simte, după cum nu poate s-o rupă cu Matt.

– Ce crezi că i-a făcut?

Înainte ca Jason să răspundă, Susan se întoarse cu Bob Terrill, proprietarul uneia din galeriile locale de artă. L-a-l întrebă pe Bob ce-ar vrea să bea, apoi lăsă meseria de barman în seama lui Adam, deoarece auzise clopoţelul sunînd din nou.

Adam intră în spatele barului portabil ca să-i pregătească lui Bob un gin cu apă tonică şi-şi luă şi pentru el încă o bere din frigider. Nu avea cum să dispară acum de la petrecere fără să se observe. Dacă rămînea pînă după cină şi încerca să plece atunci, risca să provoace un exod.

Probabil că mai bine era să rămînă acolo. Nu avea rost să încerce să-i facă o vizită Mirandei. Ea îi dăduse clar de înţeles că nu o interesa o legătură prea apropiată cu el.

Frumos discurs. Păcat că el nu era genul care să asculte discursuri.

Miranda îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului pliant. Deşi soarele nu avea să apună mai devreme de o jumătate de oră, nu mai putea să lupte cu neliniştea care o făcea să-i fie imposibil să mai stea în casă.

După ce se uită pe fereastră să vadă dacă nu era cineva pe cărarea care ducea în spatele casei, deschise uşa glisantă şi ieşi pe verandă.

În depărtare, ceaţa plutea deasupra oceanului ca un văl dens, protector. Avea să fie umezeală şi frig peste o oră, două; nici măcar cei mai îndărătnici turişti nu vor mai fi la plimbare. Noaptea avea să-i aparţină numai ei.

Ca pentru a-i confirma previziunile, o pală de vînt îi făcu simţită prezenţa, făcînd clopoţeii de la casa vecinului să zăngăne armonios. De cînd venise în Vest descoperise că anumite obiecte erau nelipsite din faţa caselor în comunităţile de pe Coastă. Cel puţin cîţiva clopoţei, cîteva bucăţi de plută şi decoraţii din scoici. Scoicile erau bătute în cuie pe stîlpii porţii, sau pe uşile de la garaj, sau aranjate în coşuleţe lîngă uşa de la intrare, metoda de expunere fiind lăsată la discreţia proprietarului. Refuzul ei de a accepta acest cod făcea din ea o străină cu aceeaşi claritate cu care o făceau tăbliţele cu număr de Colorado de la maşină.

Vîntul se înteţi, smulgîndu-i şuviţe din părul legat în coadă la spate. Ea începu să tremure şi ridică jacheta să se îmbrace, dar imediat o lăsă să cadă pe scaun lîngă ea. Nu i se întîmpla des să mai simtă ceva, nici măcar senzaţii simple cum erau frigul sau căldura.

Ştia că tot ceea ce făcea era periculos. Îi era imposibil să hotărască ce anume simţea. Dacă lăsa o emoţie sau o senzaţie să ajungă pînă la ea, cum avea să împiedice pătrunderea altora?

Dar era aşa de plăcut să simtă ceva, altceva în afară de golul permanent, dureros, pe care nu-l mai putea suporta. Închise ochii, stătu nemişcată şi lăsă aerul rece, umed, să o înconjoare. Timpul trecea. Soarele dispăru. Ceaţa se tîra către ţărm.

Coborî pe iarbă.

Ceaţa care-i mîngîie faţa îi aminti de zăpadă.

Ce mult îi plăcea zăpada lui Jennifer... obişnuia să

stea la fereastra camerei din față ore întregi, cu ochii ațintiți spre cer. Înainte să-nceapă să ningă, geamul era acoperit cu urme lăsate de degetele, de nasul şi de obrajii ei.

Miranda ridică mîna să atingă imaginea geamului din amintirea ei, să-şi treacă degetele peste casele simple, siluetele simbolice şi pătratele pe care Jennifer le desena pe sticla aburită de răsuflarea ei. Urmări cu degetul florile şi inimioarele desenate pe geam şi simți că i se frînge inima de regret auzindu-şi vocea care certa o fetiță a cărei singură vină era aceea de a fi copil.

Strînse maxilarele ca să oprească dinții din clănțănit. Ca să oprească lacrimile, închise ochii strîns.

Nu-şi aminti să-i mai fi fost vreodată aşa de frig. Nici măcar atunci cînd fusese în apă. Dar nu la frig se gîndea ea atunci.

Precis era posibil să fie şi mai frig. Încă stătea în picioare; încă îi funcționa creierul. Îşi aminti că citise mai demult că înainte să mori de frig erai cuprins de o senzație de pace. Întotdeauna se îndoia de poveştile de acest gen. Cine le spunea?

– Te simți bine? întrebă o voce bărbătească.

Întrebarea sparse învelişul emoțional al Mirandei.

Ea reacționă instinctiv, făcînd speriată un pas înapoi. Îşi prinse piciorul într-un smoc de iarbă şi-şi pierdu echilibrul.

– Sînt eu, Adam.

El o prinse de un braț, apoi de celălalt. În loc să-i dea drumul după ce ea îşi recăpătă echilibrul, îi luă mîinile şi i le apăsă pe pieptul lui.

– Îmi pare rău că te-am speriat.

Miranda făcu un pas înapoi şi încercă să-şi retragă mîinile, dar el o ținea cu fermitate.

– Ce cauți aici?

– Treceam cu maşina şi te-am văzut stînd aici singură şi m-am gîndit...

El îşi slăbi strînsoarea, apoi îi dădu drumul.

– Nu ştiu la ce m-am gîndit.

– Ai încălcat o proprietate privată. Nu ai dreptul să te afli aici.

– Am ajuns acasă şi am constatat că-mi lipseşte maşina de găurit. M-am gîndit că poate am lăsat-o pe verandă după ce am pus fucsia.

Înainte ca ea să spună ceva, el întrebă din nou:

– Te simți bine?

În ochii lui se citea îngrijorare şi nedumerire. El nu încerca decît să o ajute. Era ultimul lucru pe care îl voia de la el.

– Nu e treaba ta cum mă simt.

– Ai dreptate.

El ridică jacheta şi i-o puse pe umeri.

– Dar eu nu sînt genul de om care se lasă împiedicat de asemenea amănunte.

Frigul îi pătrunsese deja în oase şi, spre nemulțumirea ei, începu să tremure. Îşi strînse jacheta pe corp.

– Mă duc înăuntru.

Îl concedia.

El dădu din cap.

– Atunci ne vedem mîine dimineață.

– Dimineață?

– Mai am de lucru cîteva zile ca să termin treaba aici.

Brusc, înțelese cu limpezime un lucru despre Adam Kirkpatric. El nu era un comis-voiajor căruia putea să-i închidă uşa în nas, sau cel care venea să-i citească contorul şi care intra şi ieşea din sfera ei fără ca măcar să arunce o privire înapoi. El voia ceva de la ea.

Părea un tînăr foarte dezghețat. De ce nu vedea oare că ea nu avea nimic de dat?

CAPITOLUL 3

– Nu credeam că o să vii, spuse Adam.

– Promisiunea este promisiune.

Miranda desfăcu şervetul şi-l aşternu în poală. Aruncă o privire afară pe fereastră la un pescăruş care ateriza descriind cercuri largi pe pajiştea întinsă. La o distanţă de două sute de yarzi, putea să vadă valurile izbind neauzit stîncile din micul golf. Înăuntru se auzea clinchetul tacîmurilor şi, în surdină, înregistrarea interpretată de un cvartet de coarde. Restaurantul era vechi şi întreţinut cu o meticulozitate care făcea cinste copertei unei reviste de reclamă.

– Ştii, dacă ai fi puţin mai maleabilă, ai putea chiar să te simţi bine.

El se străduia, iar ea trebuia să-i ofere măcar atît.

– Sînt aici ca să plătesc o datorie, nu ca să mă simt bine.

Adam o privi un intensitate.

– Te absolv de datorie. Şi-acum, vrei să pleci?

Nu era furie ceea ce auzea, ci mai mult înfrîngere. Constatarea o tulbură. Se purtase îngrozitor încă de cînd îl luase de-acasă.

– Nu, spuse ea pocăită.

Adam îşi coborî privirea pe meniu.

– Dacă îţi plac moluştele comestibile, scoicile în vin alb sînt cele mai bune.

El ierta repede. Îi plăcu asta.

– Ai mai mîncat aici, după cum văd.

– Am fost aici de cîteva ori, recunoscu el.

– Am impresia că... N-are importanţă.

În orice caz, el se armoniza cu decorul, lucru la care nu se aşteptase pînă nu trecuse să-l ia de-acasă şi-l văzuse cum era îmbrăcat. Sacoul albastru, sport, cămaşa *Ralph Lauren,* pantalonii kaki şi mocasinii ascundeau toate semnele muncitorului neşlefuit. Ar fi putut să treacă drept unul dintre funcţionarii de la biroul ei. Luă şi ea meniul şi îşi trecu repede privirea peste el, căutînd ceva ce ar fi putut să consume fără prea mult efort.

– Ce i-ai recomanda cuiva care preferă carnea de vită?

– Îmi pare rău, trebuie să hotărăşti singură.

– Eşti unul dintre aceia, hm?

Ea venea dintr-o zonă unde se creşteau vite şi era întotdeauna puţin uimită de oamenii care trăiau după ultimul buletin medical.

– Dacă prin „unul dintre aceia" vrei să spui că sînt dintre aceia cărora le place peştele, atunci ai dreptate.

Apăru chelnerul şi-i înmînă lui Adam o listă de vinuri legată în piele.

– Ai vrea să fac eu alegerea? întrebă Miranda.

Chelnerii care serveau vinurile aveau tendinţa să-i trateze pe necunoscători ca pe filistini. Deşi nici ea nu era tocmai o cunoscătoare, ştia destul, încît să nu fie intimidată.

Adam îi dădu lista.

– Te rog, eu ştiu ce-mi place, dar aici alegerea...

– Ai vreo preferinţă?

Cum el nu răspunse imediat, ea adăugă:

– Roşu sau alb?

Colțul gurii lui se ridică într-un zîmbet indulgent.

– O, n-are importanță. Amîndouă se beau cu aceeași plăcere.

Chelnerul se uită nedumerit la Adam.

– Podgoriile Caymus produc un *Cabernet Sauvignon* remarcabil, spuse ea, zărind un nume familiar, și mai sînt cîteva vinuri *Clos du Bois Chardonnay* care sînt cu adevărat minunate.

Ea puse lista deoparte. Clifford ar fi mîndru de ea știindcă își amintise lecția despre cele mai bune vinuri californiene, ceva despre care el spunea mereu că ar trebui să știe toți partenerii.

– Atunci cred că nu mai trebuie decît să hotărîm care s-ar potrivi cel mai bine cu ceea ce am ales să mîncăm în seara asta.

– Și asta ar fi? întrebă chelnerul.

– Eu o să vreau mușchi fil, spuse Miranda.

Chelnerul se întoarse către Adam.

– Și dumneavoastră, domnule Kirkpatric?

– Mă gîndeam să încep cu...

Era totodată o întrebare și o afirmație.

După o clipă de ezitare, chelnerul spuse:

– Aș putea să vă sugerez biban de mare sau poate somon?

– O să iau somon.

Chelnerul înclină din cap, apoi își îndreptă atenția către Miranda.

– V-ați hotărît deci la *Chardonnay?*

– Da, îi spuse Miranda.

– Îmi permiteți să aleg eu pentru dumneavoastră?

– Ar fi bine.

După plecarea chelnerului, ea îl întrebă pe Adam:

– Este un prieten de-al tău?

– Mai degrabă de-al tatălui meu. Erau parteneri de afaceri cu cîțiva ani în urmă.

– Deci ești de pe aici?

– Din San Francisco. Cel puțin originar, de-acolo.
– Şi după aceea?
– Din nici un loc anume.
Adam luă o înghițitură de apă.
– Mă mut de colo-colo. Dar tu?
– Ce e cu mine?
– Unde ai locuit înainte să vii aici?
Ea nu voia să vorbească despre persoana ei, dar uneori era mai uşor să dai răspunsuri decît să ocoleşti întrebările.
– Casa mea este în Denver.
– Un oraş frumos sau cel puțin aşa am auzit. Încă n-am ajuns pînă acolo, dar se află pe lista mea.
Chelnerul se întoarse, îi arătă sticla Mirandei, apoi o destupă şi puse dopul pe masă. Asta era partea care nu-i plăcea. Duse dopul la nas şi inhală. După spusele lui Clifford, dacă mirosea a acru, nu era nevoie ca ea să spună nimic, ci doar să pună dopul înapoi pe masă. Imediat ce făcu asta, chelnerul turnă o cantitate mică de vin în pahar. Ea ridică paharul, roti lichidul auriu, îl mirosi şi gustă.
– Este bun, spuse ea.
Chelnerul îi umplu paharul pe jumătate, apoi i-l umplu la fel şi pe-al lui Adam. În loc să plece imediat, aşteptă pînă ce gustă şi Adam din vin şi făcu o apreciere mai entuziastă.
– Cred că a vrut să audă şi o a doua părere, zise ea.
– Eu cred că a fost mai degrabă dorința de a epata puțin, îi spuse Adam. Vinul este din rezerva particulară a restaurantului.
Ea se simți de parcă fusese pedepsită, cu blîndețe, desigur, dar el o pusese la punct.
– Ai spus că făcea afaceri cu tatăl tău. Ce fel de afaceri?
– Aveau o cramă.
Chelnerul veni să le ia comanda. Cînd rămaseră din

nou singuri, Miranda întrebă:

– Să înțeleg că afacerea nu a fost rentabilă?

Nu o interesa cu adevărat, dar subiectul avea să însufleţească discuţia pentru un timp.

– Nu ştiu dacă a reuşit să facă vreun ban, dar tatăl meu susținea că era cea mai bună investiție pe care a făcut-o vreodată. Cred că şi David este de aceeaşi părere.

– Atunci cum de lucrează aici?

Nimic din ceea ce spunea el nu avea logică.

– Nu l-am întrebat niciodată, dar aş spune că face asta pentru că-i place să stea în mijlocul oamenilor.

– Făcînd pe chelnerul?

– Chelner care se ocupă cu servirea vinurilor, o corectă Adam. Trăieşti după nişte reguli cam rigide. Ar trebui să fii puțin mai maleabilă.

Critica o puse imediat în poziție defensivă.

– Pentru mine regulile au fost bune.

– Chiar?

– De ce ai această tendință de a scormoni în viața mea?

El stătu puțin pe gînduri.

– Cred că după cele ce s-au întîmplat, aş putea să înțeleg de ce gîndeşti aşa.

– Încerci să-mi sugerezi că greşesc?

– Recunosc că sînt curios să aflu cum ai ajuns în Mendocino.

– Am venit cu maşina.

Sosiră salatele. Chelnerul mai rămase pentru a le oferi piper proaspăt măcinat.

După ce rămaseră din nou singuri, Adam reluă discuția de unde fusese întreruptă.

– Ai spus că eşti din Denver, dar locuieşti în California de cîteva luni.

– Adevărat?

Ea îşi făcu de lucru cu o bucățică de andivă.

Adam se rezemă de spătarul scaunului.

– Bine. Ai cîştigat.

– Adică?

– Nu-ți mai pun întrebări.

– Atunci am eu una pentru tine. De fapt, ce căutai la mine acasă alaltăieri seară? Şi să nu-mi vii cu basmul acela despre cum îți căutai maşina de găurit.

– Veneam de la o petrecere şi mă duceam acasă, aşa că s-a întîmplat să trec pe-acolo.

– Nimănui nu i se întîmplă să treacă pe lîngă Royce Circle, este unul dintre motivele pentru care mi-am închiriat casa acolo.

El luă o felie de pîine şi rupse o bucățică.

– Eram îngrijorat pentru tine.

– Nu am nevoie de îngrijorarea ta. Ce trebuie să fac să te conving?

Ea nu aşteptă răspunsul.

– Peste o zi-două, o să termini ce ai de lucru la casă. După aceea, nu vreau să te mai văd.

Afirmația sună încă şi mai rece decît avusese intenția.

– De ce-ți este aşa de greu să accepți că-i poate păsa cuiva de tine?

Ea renunță la a se preface că mănîncă.

– Ție nu-ți pasă de mine. Nu sînt decît o curiozitate. După ce o să afli ceea ce te interesează, atenția o să-ți fie atrasă de altceva sau de altcineva.

– Dacă lucrul acesta este adevărat, înseamnă că ai găsit soluția perfectă pentru a scăpa de mine.

Un picolo veni să ia farfuriile de salată.

– Viața mea personală nu este pentru tîrguială, spuse ea.

– Atunci ce-ai zice despre o înțelegere? Eu o să-ți spun ceva despre mine şi...

– Nu mă interesează nimic despre tine.

– Şi dacă îți spun totuşi?

La ritmul în care erau serviți, mai aveau încă o jumătate de oră pînă la terminarea cinei și o oră dacă luau și desertul. Acest timp petrecut în tăcere ar fi însemnat să pară de două ori mai mult.

– Povestește. Dar să știi că eu nu-mi schimb hotărîrea.

– Am douăzeci și nouă de ani.

– Asta știu deja.

– Da?

O prinsese.

– Mi-a spus Vern.

– Pentru că ai întrebat?

Adam n-avea de gînd să o lase să scape așa de ușor.

– Lui Vern îi place să vorbească.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– M-am gîndit că mi-ar prinde bine să știu cîte ceva despre tine înainte să vin să te văd.

Nu era obișnuită să fie interogată, dar nu-i păsa de senzația pe care-o avea.

– Parcă are vorba să povestești despre tine.

El își împinse scaunul puțin mai în spate ca să aibă mai mult loc.

– Am plecat de la *Stanford* cînd eram în anul doi.

Renumele școlii o surprinse mai mult decît faptul că plecase.

– De ce?

Probabil expresia feței sau ceva din vocea ei îl făcu să zîmbească cu subînțeles la reacția ei.

– Eram în mijlocul unui curs referitor la manipularea întreprinderilor mijlocii și, brusc, am constatat că nu aveam nici un motiv să-mi pese despre subiectul respectiv.

– Înțeleg că nu te-ai mai întors acolo.

– M-am gîndit să mă întorc, recunoscu el, dar nu am găsit nici un motiv pentru care să fac efortul de a-mi lua diploma.

– Cu siguranță că nu îți dorești să rămîi tîmplar toată viața.

Abia după ce rosti cuvintele cu voce tare își dădu seama cît de jignitor sunau. Dar asta nu însemna că erau mai puțin adevărate.

– De ce nu? întrebă el. Se potrivește perfect cu stilul meu de viață. Pot să capăt o slujbă oriunde m-aș duce și știu că tot ceea ce fac este necesar și apreciat.

– Este o slujbă fără perspective. N-o să ajungi nicăieri.

Mai întîlnise bărbați ca Adam, chiar se măritase cu unul de felul acesta, dar nu-i înțelesese niciodată. Oricine era în stare să intre la *Stanford* putea să aibă o carieră.

– Nu ai deloc ambiția să-ți îmbunătățești condiția?

El pufni în rîs.

– Ce poate fi mai bun decît libertatea?

– Libertatea față de ce?

– De perspectiva de a muri de inimă la cincizeci de ani fără să fi văzut vreodată un apus de soare în Munții Himalaia sau o plajă cu nisip negru.

– Este cu mult mai bine decît să trăiești de pe o zi pe alta fără ambiție atîția ani. Există casete video cu apusuri de soare și reviste de călătorie cu ilustrații superbe reprezentînd plaje cu nisip alb sau negru.

– Dar oamenii pe care n-ai mai avea ocazia să-i cunoști?

– Oamenii sînt la fel pretutindeni.

Dar asta nu era adevărat. Adam Kirkpatric era diferit. Existau la el lucruri pe care le mai văzuse, dar nu multe. Dar, la urma urmei, el nu era genul de persoană cu care ar fi avut motive să se cunoască înainte să vină în California. Scara ei socială nu era nici atît de largă, nici atît de egalitaristă.

– Părerea mea este că zece ani constituie o pauză prea mare. Cînd în cele din urmă te hotărăști să te așezi

la casa ta, o să descoperi că este prea tîrziu să realizezi ceva.

– Acesta nu este un motiv să-mi fac griji.

De obicei îi plăceau atitudinile încrezătoare; atitudinea lui Adam o irita. Avea senzația că el desconsidera tot ce obținuse ea cu atîta muncă, lăsînd să se înțeleagă că el putea să obțină oricînd poziția respectivă. Luă paharul cu vin şi fu surprinsă să constate că îi simțea cu adevărat gustul şi că era cu adevărat foarte bun.

El începu din nou să mănînce, şi-şi umplu furculița cu grijă. Înainte să o ducă la gură, aruncă o privire spre farfuria ei.

– Nu voiai fil?

– Poftim?

– Văd că nu mănînci.

Era evident că plănuia să bată în retragere.

– Cred că nu prea îmi era foame.

– Păcat. Deserturile de aici sînt cele mai bune pe care le-am gustat vreodată.

– Aşa ai spus şi despre scoici.

Ea vorbise oare, ea-l tachina? Nu se recunoştea. Cum de nu se recunoştea? Nu astfel fusese ea cu mult timp în urmă?

– Dar nu şi despre friptura de porc, îi aminti el.

– Friptura este minunată.

De ce el o făcea să fie atît de defensivă? Miranda ridică privirea şi văzu un bărbat înalt, îmbrăcat într-o jachetă sport, îndreptîndu-se spre ei. El se opri lîngă Adam şi rămase în picioare, aşteptînd să fie remarcat.

– Cred că cineva vrea să-ți vorbească, spuse ea.

Adam se răsuci în scaun.

– Matt... nu te-am văzut cînd ai intrat. Ai venit cu Susan?

Tînărul se apropie, o salută din cap pe Miranda, dar rămase cu ochii la Adam.

– Îmi pare rău că dau buzna peste tine astfel, Adam,

dar este ceva important. Mă tem că, dacă nu găsesc o cale să o opresc, Susan o să facă o prostie.

– la loc, Matt.

Adam îi indică locul de lîngă el. Tînărul se prăbuşi pe scaun.

– Am încercat tot ce-am putut, dar ea nu vrea să mă asculte. Simt că-mi pierd minţile.

Adam se uită la Miranda.

– Miranda, ţi-l prezint pe Matt Foster. Matt, ea este Miranda Dolan.

Matt adoptă o poziţie mai rigidă şi întinse mîna peste masă, brusc interesat de altceva în afară de problema lui.

– Tu eşti cea pe care a scos-o Adam din valuri.

– Eu sînt, spuse Miranda.

– Dumnezeule, ce noroc ai avut că el a fost acolo la pescuit şi nu unul dintre turiştii aceştia care mişună pe aici.

– Ai spus că Susan este pe cale să facă o prostie, interveni Adam nerăbdător. Ce-ai vrut să spui cu asta?

– Am auzit că se duce cu nişte fete la Ukiah diseară. Ştii în ce încurcătură au intrat ultima oară cînd au fost acolo.

– Şi ce voiai să fac eu? întrebă Adam.

– Să stai de vorbă cu ea. Să-i spui că se poartă aiurea în ultima vreme şi că ar trebui să-mi mai dea o şansă.

Adam puse şervetul lîngă cina rămasă pe jumătate întreagă.

– Este aproape opt, Matt. Dacă e să se ducă acolo, trebuie să fi plecat demult.

Matt gemu.

– N-am ştiut ce altceva să fac. Trebuia să stau de vorbă cu cineva, altfel simţeam că înnebunesc gîndindu-mă la asta.

– Vino la mine acasă mîinc şi o să vorbim atunci.

spuse Adam. Apropo, cum m-ai găsit?

– Mi-a spus Jason.

Gura i se deformă într-un zîmbet vinovat.

– I-am explicat că este vorba despre ceva urgent.

Miranda urmări reacția lui Adam. Nu zări nici un semn de furie, deşi dezamăgirea era evidentă. Dacă ea ar fi fost în locul lui, s-ar fi enervat din cauză că fusese deranjată, mai ales pentru ceva atît de pueril cum erau necazurile unui adolescent.

– Nu vreau să-l mai amesteci pe Jason în chestiuni din astea, spuse Adam. Are destule necazuri în viață şi fără să le mai adaugi tu pe ale tale.

– M-am gîndit că...

– De data asta nu-i nimic.

Nu ţipase, nu amenințase, dar Miranda nu se îndoia nici o clipă că Matt o să facă exact ce-i spusese Adam.

Matt se lăsă anevoie pe spate în scaunul lui.

– Ştiam că pot să contez pe tine. Înseamnă foarte mult pentru mine, omule.

– Nu-ți promit nimic.

Adam împinse scaunul lui Matt cu piciorul.

– Acum pleacă de-aici, pentru că eu şi Miranda să ne putem termina cina.

Matt se întoarse către ea.

– Hei, mi-a făcut plăcere să te cunosc. Îți sînt dator o favoare.

Copiind atitudinea lui Adam, Miranda răspunse:

– Nu-mi eşti dator. Eu ştiu cum este cînd ți se pare că lumea se năruie în jurul tău.

Imediat după plecarea lui Matt apăru chelnerul.

– Vreți să pun bucătarul să vă încălzească mîncarea? întrebă el.

– Miranda? întrebă Adam.

– Nu, mulțumesc. Dar aş dori o cafea.

Chelnerul se întoarse spre Adam.

– Dar dumneavoastră, domnule?

– Nu pentru încălzit, da pentru cafea şi, dacă aveţi în seara asta, tort cu ciocolată. Şi adu două furculiţe.

– Apreciez gestul tău, dar eu nu mănînc deserturi, spuse Miranda după plecarea chelnerului.

– Fiindcă nu-ţi plac?

Răspunsul ei venise din automatismul format în anii în care trăise cu salată, gimnastică aerobică şi jertfă de sine. Nu avea nici o legătură cu felul în care arăta acum. Ştia că trebuia să mai pună cîteva kilograme pe ea. Cei de la spital îi trimiseseră un dietetician să stea de vorbă cu ea.

Problema nu era că nu voia să mănînce, ci că uita. Iar cînd îşi amintea, nu făcea decît să înghită în grabă un sandviş.

Le fu adusă cafeaua şi, imediat după aceea, tortul lui Adam.

– Arată grozav, spuse ea.

Adam tăie o bucăţică din miezul plin cu cremă de vanilie, ridică furculiţa şi aşteptă să vadă dacă se scurge sirop de pe vreuna din cireşele de deasupra înainte să întindă mîna peste masă şi să-i ofere ei prima înghiţitură.

Stomacul Mirandei se contractă.

– Nu, mulţumesc.

– Gustă o dată şi pe urmă te las în pace. Ţine cont, este vorba de reputaţia mea. Ţi-am spus că nu există nicăieri deserturi mai bune ca aici.

Dacă ar fi refuzat, ar fi dat prea multă greutate momentului. Se aplecă şi-l lăsă să-i ducă furculiţa la gură. În clipa cînd bucăţica de tort îi ajunse pe limbă, se produse o explozie de gusturi. Miezul dulce, crema de vanilie, ornamentele de ciocolată şi ce mai era adăugat pe lîngă cireşe se reuniră pentru a rezulta un gust inimaginabil de plăcut.

– Ei? întrebă Adam.

Ea simţi o firimitură în colţul gurii şi o culese cu limba

mainte de a răspunde.

– Este bun.

El izbucni în rîs.

– Expresia de pe fața ta arată că este mult mai mult decît bun.

– Bine, recunoscu ea fără tragere de inimă, este exact cum ai spus tu.

El mai tăie o bucățică.

– Mai vrei?

– Nu, ia tu.

El urmări înghițind a doua bucățică. Cînd tăie a treia bucată și ridică furculița, ea-l apucă de mînă.

– Rîndul meu.

– Cînd o să mai venim aici, o să încercăm tarta aurie cu mure.

Era ora cît pe ce să-i spună că asta n-o să se întîmple, dar nu voia să întunece o seară care se dovedise atît de plăcută. Va avea destul timp să-i spună mai tîrziu, în drum spre casă. Pînă atunci, avea să se bucure de ora care le mai rămăsese.

Miranda porni BMW-ul ei roşu, îndreptîndu-se către autostrada cu două benzi, în direcția nord, înapoi spre Hendocino şi spre casa lui Adam. Şoseaua era relativ liberă pentru un sfîrşit de săptămînă, ceea ce-i permitea să conducă lejer, fără să-şi facă griji că încurcă circulația.

Cînd începuse să se plimbe noaptea, la început se urca pe coasta unui deal şi stătea cu spatele rezemat de un copac, privind maşinile de dedesubt care prindeau viteză după ce treceau de o curbă numai ca să scrîşnească frînele la apariția celeilalte curbe. Erau cu toții atît de grăbiți, exact aşa cum şi ea îşi trăise cîndva viața.

Se apuca să inventeze povestea lor, creînd oameni

pe care-i părăsiseră şi oameni pe care se grăbeau să-i cunoască. Le dăruia prieteni, iubiți şi copii şi-şi imagina casele lor încălzite de focul din cămin, de muzică şi de rîsete.

Apoi obosise de jocul acesta şi nu s-a mai dus niciodată la copacul ei de pe panta dealului.

În schimb, începuse să aleagă, pe rînd, cîte un semn al şoselei şi să meargă pînă la marginea lumii, plimbîndu-se pe stîncile sub care se spărgeau valurile, încredințîndu-şi existența unei cărări înguste.

Cînd cerul îşi schimba culoarea neagră în purpuriu se întoarcea în casa pe care o închiriase şi citea reviste vechi pline cu articole despre oameni pe care n-avea să-i cunoască niciodată sau romane istorice despre oameni care trăiau vieți atît de diferite de a ei şi aştepta momentul în care epuizarea o făcea, în sfîrşit, să cadă într-un somn adînc, fără vise.

Luminile oraşului începură să se zărească printre copaci. Adam se întoarse spre ea.

– Te superi dacă te rog să mă laşi la Jason? Vreau să-i spun că Matt m-a găsit şi să văd dacă Susan nu a ajuns acolo, în loc de Ukiah.

– Nu e nevoie să te las în drum. O să te aştept.

– Mulțumesc, dar nu e necesar.

– Cum o să ajungi acasă?

– Ai grijă, o tachină el cu blîndețe. Aş putea începe să cred că- ți pasă.

Ea se prefăcu că nu aude.

– Ce lucru îngrozitor s-a întîmplat cînd a plecat Susan ultima oară cu prietenele ei?

– Au făcut o petrecere, s-au îmbătat şi au dormit la o prietenă.

– Asta-i tot?

– Nu chiar. Familiile lor au pus în mişcare toate forțele polițieneşti, de la biroul şerifului pînă la paza de

să le caute în dimineața următoare. Au fost convinși că mașina lor ajunsese undeva pe fundul unui șanț sau pe fundul oceanului.

– Din cîte înțeleg, nici una dintre fete nu a dat telefon acasă.

– Au zis că toate au crezut că a dat vreuna telefon.

– Părinții aceia trebuie să fi trecut prin iad. Mă surprinde că le-au dat voie să mai iasă undeva.

– Asta ai fi făcut tu dacă ar fi fost vorba de fiica ta? întrebă Adam. Ai fi încuiat-o în casă?

Ea se crispă. Oare el știa ceva? Nu avea cum.

– Nu știu.

Dar știa.

– Aș fi fost probabil așa de bucuroasă să văd că este sănătoasă, încît aș fi strîns-o în brațe pînă cînd m-ar fi rugat să-i dau drumul și s-o iert pentru tot.

– Este pe strada următoare, spuse Adam, arătînd cu mîna. După aceea o iei la dreapta.

După cîteva minute, Miranda oprea pe aleea lui Jason. În fața casei de lemn erau plasate strategic lumini, unele protejate de abajururi, altele agățate de stîlpi ornamentali. Curtea era amenajată în terase și plantată în manieră englezească, cu flori care păreau sădite la întîmplare și lăsate să crească în voie.

– Este frumos, aprecie Miranda.

– Tot ce face Jason este frumos, îi spuse Adam.

– Cu ce se ocupă?

– Pictează tablouri, nu case.

O urmă de zîmbet apăru pe buzele Mirandei.

– Sînt chiar așa ușor de descifrat?

Adam ridică din umeri.

– Mda, mă tem că ești.

El dădu să coboare din mașină, apoi se opri și întrebă:

– Ce-ar fi să vii și tu? Am senzația că tu și Jason o să

vă simpatizați.

– Nu astă-seară. Am ceva de făcut...

Răspunsul ei fusese automat; minciuna îi venise fără să vrea.

– Nu este adevărat. Nu am nimic special de făcut. Numai că nu vreau să mai văd pe nimeni altcineva în seara asta.

– Şi dacă ți-aş spune că el ar considera ca o favoare personală faptul că intri în casa lui?

– Ai spus că cina va rezolva problema favorurilor personale, că nu mai vrei altceva.

– Înseamnă că mai mint şi eu cîteodată.

– Mai întîi spune-mi de ce este important pentru tine.

Chiar se gîndea să meargă cu el?

– Lui Jason îi place să cunoască oameni noi, spuse el cu simplitate.

– Trebuie să fie un bun prieten de-al tău dacă îți dai atîta osteneală.

– Nu-mi dau osteneala, spuse Adam. Dar ştiu că voi doi o să vă înțelegeți.

Cum ea nu răspunse imediat, el continuă:

– Am avut dreptate în legătură cu tortul, nu-i aşa?

Era vorba despre ceva mai mult decît îi spunea el. Interogase prea mulți martori ca să nu-şi dea seama cînd cineva îi ascundea ceva.

– Bine, dar nu vreau să stau mult.

Adam coborî din maşină şi o aşteptă. Urcară scările împreună. Miranda era tulburător de conştientă de mîna lui care o conducea de la spate. Nu-şi dădea seama prea bine de senzația pe care i-o producea gestul lui familiar, dar o făcea conştientă de timpul care se scursese de cînd viața ei se îndepărtase de normal.

Probabil că Jason îi auzise venind, pentru că îi aşteptă în prag.

– Miranda Dolan, presupun, spuse el, apropiindu-se

cu mîna întinsă.

El era înalt şi slab, avea părul blond şi ondulat, tuns scurt, şi un zîmbet copilăros. La prima vedere avu impresia că el este mai tînăr decît Adam, dar, după ce-i văzu ochii, îşi schimbă părerea. Îşi scormoni memoria să găsească un zîmbet vesel de „îmi pare bine să te cunosc".

– Sper că nu deranjăm.

– Deloc. Musafirii neaşteptaţi sînt cel mai bine veniţi. Aşa îmi dau seama cine se gîndeşte la mine.

Se dădu la o parte din uşă.

– Vă rog, intraţi.

Miranda păşi înăuntru şi privi în jur. Fu cuprinsă brusc de o senzaţie de familiar, de parcă mai fusese acolo de sute de ori pînă atunci. Mobilierul era masiv şi îngheţat, de felul celui în care te poţi ghemui cu picioarele încrucişate sub tine, adăpostind în căuşul palmelor un pahar de vin parfumat sau o ceaşcă de ciocolată fierbinte.

Podeaua era din lemn şi strălucea. În mijlocul salonului era întins un covor mare, cu ciucurii roşi de atîta purtat. Pe unul dintre pereţii camerei se aflau rafturi de cărţi care ajungeau pînă la tavan, iar pe celălalt se afla un şemineu din cărămidă.

Miranda se apropie să se uite mai bine la acuarela care atîrna deasupra canapelei. Tabloul reprezenta un cîrlionţ singur plimbîndu-se pe o plajă acoperită cu dune de nisip şi iarbă, cu umerii strînşi din cauza vîntului, iar pasărea era mai mult sugerată decît pictată în detaliu. Luînd în considerare elementele de compunere, tabloul ar fi trebuit să transmită o senzaţie de tristeţe şi de singurătate.

– Îţi taie răsuflarea, spuse ea. Cine este artistul?

– Este unul dintre tablourile mele, îi preciză el.

– Am impresia că nu e nevoie de mine aici, spuse

Adam. Ce-ați zice să mă duc în bucătărie să fac niște cafea?

– Ceai pentru mine, zise Jason.

– Şi pentru mine, adăugă Miranda.

După ce Adam plecă, ea se întoarse din nou spre tablou.

– Mi-a spus Adam că pictezi, dar nu mă aşteptam la aşa ceva. Jason...

Nu-şi găsea cuvintele.

– Este minunat.

Nu era expertă. Capacitatea ei de a remarca un talent era mai mult intuitivă decît educată. Se întîmpla ca, de cîte ori vedea ceva care să-i placă, se dovedea a fi cea mai costisitoare piesă din expoziție, sau opera cuiva care era pe cale de afirmare. Cînd dădea peste creația unui artist care avea încă un preț acceptabil, întotdeauna cumpăra cel puțin un tablou. Ultima oară, colecția ei fusese evaluată la peste un milion de dolari. Nu se mai gîndise la tablourile care atîrnau pe pereții casei ei de luni de zile. Acum, că-şi amintise de ele, realiza cît de mult îi lipsea plăcerea pe care i-o aduceau cîndva.

Jason veni alături de ea.

– Şi mie îmi place, dar mă tem că sîntem în minoritate.

– Glumeşti.

Se răsuci să se uite la el.

– Majoritatea oamenilor cred că este deprimant.

– O, nu, eu nu-l văd deloc aşa.

Ea studie tabloul cu şi mai multă atenție.

– Spune-mi ce vezi, o îndemnă Jason.

Făcînd asta, ar fi riscat să dezvăluie o parte din ea și nu voia asta. Dar vocea lui trăda o dorință atît de mare, încît nu i se putu împotrivi.

– Ce văd eu este un om împăcat cu el însuşi, un om care şi-a învins singurătatea şi căruia nu-i este frică

Vîntul pe care l-ai pictat o să aducă ploaie, dar asta nu va reuşi să-l alunge, ci o să-l facă să se simtă mai viu.

– Este uimitor, şopti Jason. Eşti singura care a reuşit să înţeleagă.

Miranda îşi ridică privirea şi văzu că Jason o studiază cu aceeaşi atenţie cu care studiase ea pictura. Ochii li se întîlniră şi ea avu senzaţia că el este pe cale să vadă tot ce se chinuise ea atîtea luni să ascundă. Apoi expresia feţei lui se schimbă. Compasiunea luă locul curiozităţii.

El îi descoperise secretul. Nu detaliile, numai durerea. Ascunzătoarea ei fusese deconspirată.

El ştia.

Dar, ce era mai important, el înţelegea.

Cum era oare posibil?

CAPITOLUL 4

Miranda se răsuci în patul ei lat şi-şi turti perna pe ureche. Tot mai auzea loviturile. Încet, cu greutate, la suprafaţă din adîncimile somnului.

De ce se auzeau lovituri? Adam îşi terminase lucr cu două zile în urmă. Se ridică în capul oaselor şi a cultă, încercînd să se convingă că zgomotul făcea par din visul ei. O întîmpină o linişte binecuvîntată, se trînti loc pe perna caldă încă, îşi întinse picioarele, apoi strînse din nou la piept.

Închisese ochii şi era pe cale să adoarmă iar, cînd auzi ceva izbind în fereastră.

– Ce dracu'?

Se dădu jos din pat şi smuci perdeaua la o parte. Era Adam. Era înconjurat de o ceaţă densă. Trase zăvorul şi împinse fereastra.

– Ce cauţi aici? îl interogă ea.

El răspunse cu un zîmbet larg.

– Dă-mi drumul înăuntru şi-o să-ţi spun.

– Nu am dispoziţia necesară pentru asta, Adam.

Se cuprinse cu mîinile pe după umeri din cauza frigului şi aruncă o privire spre ceas. Dormise mai puţin de trei ore.

– Aseară m-am culcat tîrziu. Sînt obosită.

– Te asigur că-ți ofer ceva mai bun decît somnul.

El avea mîinile băgate în buzunarele de la spate ale blugilor şi ţinea capul într-o parte, într-o atitudine care trăda multă siguranţă de sine.

– Hai-de, Miranda, pierdem timpul.

– Pleacă, Adam.

– Nu înainte să vezi ce-am adus.

– Pe urmă o să pleci?

De ce se tîrguia cu el? Ar fi trebuit să închidă fereastra şi să termine povestea.

– Vino la uşa din spate.

– Bine, spuse ea pe un ton cît mai dezagreabil posibil.

Întinse mîna să-şi ia pantalonii şi se îmbrăcă pe jumătate, dar pe urmă se gîndi că, dacă apărea îmbrăcată, nu făcea decît să-l încurajeze pe Adam să rămînă. O altă variantă era capotul de satin verde pe care i-l dăduse Keith de Crăciun. Amintirile năvăliră peste ea cînd luă capotul de pe umeraş. Deşi se îmbrăcase, deşi ştia că Adam o aştepta, încă ezita.

Nu putea s-o facă. Atîrnă halatul la loc pe umeraş cu mîinile tremurînd. Peste cîteva secunde era din nou îmbrăcată cu pantalonii. Aruncînd o privire spre oglindă, hotărî că putea să rămînă cu cămaşa de noapte în loc de bluză. Îşi vîrî picioarele în papuci şi se îndreptă spre bucătărie.

Obosită, iritată şi perfect conştientă de testul de personalitate la care rămăsese corigentă, Miranda deschise uşa cu un gest nervos.

– Sper să merite.

Adam păşi înăuntru.

– Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că nu te bucuri să mă vezi.

– Nu mă cunoşti deloc.

El se rezemă cu mîna de perete peste umărul ei şi se aplecă spre ea.

– O situație pe care am de gînd s-o remediez.

Dumnezeule, el stătea prea aproape de ea. Era prea uimită ca să facă altceva în afară de a sta cu ochii ţintă la el.

– Perfect, şi-acum spune-mi unde ții cafeaua, îi cere Adam. Ceva îmi spune că eşti genul care nu poate să respire dimineața fără ea.

Cum era posibil să se întîmple una ca asta? De unde căpătase el impresia că putea să o convingă? Isuse, nu era decît un copil! Se uită la el cum deschide dulapurile să caute cafea, îi văzu cămaşa întinsă pe spate şi pe umeri, remarcă felul în care i se mulau blugii pe coapse. Poate că nu era tocmai un copil, dar cu siguranță nici un bărbat nu era. Cel puțin nu genul de bărbat care putea să o intereseze pe ea.

Adam deschise frigiderul şi găsi cutia cu cafea.

– A, în sfîrşit, victorie. Şiam eu că trebuie să fie pe undeva.

Se duse la chiuvetă şi dădu drumul la apă, lăsînd-o să curgă timp de cîteva secunde înainte să umple vasul.

– Spuneai că vrei să-mi arăți ceva, îi reaminti Miranda.

O să-l lase să vadă de ce venise şi pe urmă o să-i spună să plece.

El apăsă pe butonul filtrului de cafea, apoi se întoarse către ea.

– Este în camion.

Miranda fu brusc cuprinsă de senzația că este dezbrăcată; îşi încrucişă brațele peste piept într-un gest protector.

– Atunci cred că ar fi mai bine să aduci aici ce ai.

El nu dădu semne că e gata să plece.

– Îmi place cum îți stă cu părul aşa.

Ea ridică mîna instinctiv. Apucă o şuviță şi o dădu după ureche.

– Trebuie să-l mai tund.

– De asta îl porți mereu legat?

El voia ceva care n-avea nimic de-a face cu felul în care se pieptăna ea.

– Arăt mai bine cu el strîns.

– Mai bine sau mai matură?

Era o întrebare ciudată, dar poate că dacă ar şti cît este de bătrînă, ar lăsa-o în pace.

– Cîți ani crezi că am?

– Treizeci şi opt.

Se simțea spionată. El n-avea cum să ştie aşa de multe lucruri despre ea.

– De unde ai făcut rost de informația asta?

– Scria pe permisul tău de conducere.

– Ce-ai căutat să te uiți pe...

Știa ce căutase. Avusese carnetul de identitate la ea în dimineața cînd el o scosese din apă. Asistentele îi spuseseră că el fusese cel care îi adusese jacheta la spital. Bineînțeles că o căutase prin buzunare.

– Ce altceva ai mai aflat despre mine?

– Că ai un metru şaptezeci înălțime şi că a fost o vreme cînd cîntăreai şaizeci de kilograme.

El întîrzie în mod intenționat cu privirea asupra sînilor ei.

– Am mai auzit despre oameni care mint cînd îşi trec greutatea pe carnetul de conducere, dar niciodată de cineva care să adauge ceva în plus. Aş spune că asta înseamnă că ai pierdut cîteva kilograme în ultima vreme.

– Am putea să încheiem subiectul acesta? Ți-am spus că sînt obosită. Vreau să mă culc la loc.

Adam veni înspre ea, oprindu-se la numai cîțiva centimetri distanță. Părea că vrea să-i vadă reacția. Ea nu se clinti din loc.

– Drumurile noastre se unesc, Miranda.

Vocea lui era guturală, cuvintele o mîngîiere.

– Nu ştiu încă încotro ne duc, dar sînt sigur că va fi o

călătorie cu peripeții.

Îi simțea căldura pielii. Aceasta se insinua în simțuri ei și-i trezea senzații pe care le crezuse moarte demult. Nu-i plăcea ce se întîmpla și-i era teamă că, dacă nu se îndepărta, avea să facă o prostie, ca, de exemplu, să cedeze impulsului de a-l atinge, gest pe care n-ar fi putut să-l explice și nici să-l ia înapoi.

– Vrei o ceașcă de cafea?

El întinse mîna și-i petrecu o șuviță de păr pe după ureche, aceeași șuviță pe care ea și-o aranjase mai de vreme.

– Cu lapte, dar fără zahăr.

Cu o hotărîre forțată, ea trecu pe lîngă el și se duse la dulap.

– Ce se aude cu surpriza despre care vorbeai? întrebă ea, fără să se uite spre el.

– O aduc imediat.

Ea auzi ușa deschizîndu-se, apoi închizîndu-se la loc și simți un val de aer rece pe brațele goale. Adam plecase, cel puțin pentru moment. Se rezemă cu palmele de masă, căutînd un sprijin pentru sentimentele ei învășite.

„Fă-ți de lucru. Concentrează-te."

Dacă reușea să-și controleze gîndurile, atunci reușea și să-și controleze gesturile. Deschise dulapul, scoase două cești, adăugă lapte într-una și nimic în cealaltă. După ce turnă cafeaua, văzînd că Adam nu se întorsese încă, se aplecă peste chiuvetă și ridică storul.

Zări o mișcare exact cînd dădu să întoarcă privirea. Se uită din nou pe fereastră. Era o ceață densă. Aștepță. Nimic. Apoi văzu ce anume îi atrăsese privirea. Era ceva lîngă o fucsie, o pasăre colibri.

Privi cu răsuflarea tăiată cum pata aceea de culoare verde irizat se oprește să scormonească cu ciocul ei lung în florile albe și roșii. Priveliștea o încîntă. Își dorea ca micuța pasăre să nu mai plece, dar știa prea bine că

să n o să rămînă.

Pe neaşteptate, pasărea se desprinse de floare, se roti în jurul ei, după care zbură. Apoi, parcă atrasă de mesajul mut al Mirandei, făcu cale întoarsă, veni la fereastră şi se uită înăuntru. Fu un moment de frumusețe elementară, pură, primul care trecuse pe lîngă Miranda din acea după-amiază însorită de vineri, cînd tot ce era frumos murise în ea.

Pasărea colibri stătu numai o secundă, apoi dispăru. Fu suficient pentru ea ca să înregistreze acea pierdere cu un oftat. În spatele ei, se auzi un ciocănit uşor. Cînd întoarse capul, Adam deschise uşa şi intră. Ținea în mînă un coş de nuiele, pe care îl puse pe masă înainte să se uite spre ea.

Pe față i se citea îngrijorarea.

– S-a întîmplat ceva cît am fost plecat?

Ea scutură din cap, temîndu-se că, dacă-i spunea despre pasăre, senzația specială ar dispărea. Şi nu voia să se întîmple asta.

– Ce este acolo?

– O încercare din partea lui Matt de a-şi cere scuze pentru că ne-a întrerupt cina.

Adam dădu mînerele în lături şi deschise capacul.

– Vino să vezi.

Era un picnic elegant, cu farfurii chinezeşti, pahare de cristal şi şervețe apretate. Miranda făcu ochii mari de uimire.

– Trebuie să fi costat o mică avere.

– S-a aprovizionat de la ferma bunicilor lui din San Francisco, aşa că sînt sigur că i-au făcut reducere la preț. Pe mine mă impresionează faptul că s-a gîndit să facă gestul.

Adam răvăşi puțin conținutul, pentru ca Miranda să vadă ce mîncare era înăuntru.

– M-a rugat să-ți transmit că a ținut totul la gheață şi chiar a pus cîteva produse care pot fi recongelate, în caz

că este prea cald sau plecăm mai tîrziu de-acasă.

– Trebuie să-i fi dat cineva ideea. Tinerii din ziua de azi nu fac asemenea lucruri din proprie inițiativă.

– Să-ți fie ruşine, Miranda, o certă Adam cu blîndețe. De fapt, ce importanță are a cui a fost ideea? Matt a fost cel care a pus-o în practică.

– Ai dreptate.

Şi avea. Cînd devenise aşa de cîrcotaşă? Îşi aruncă din nou privirea înăuntru şi fu atrasă de desenul de pe una dintre cutii.

– O, cireşe învelite în ciocolată. Îmi plac cireşele învelite în ciocolată.

Trecuse atîta timp de cînd nu mai mîncase aşa ceva încît uitase că mai există.

– Îți aparțin în totalitate.

Oferta fu rostită fără să pară un sacrificiu. Ea scoase monii mai adînc.

– Uite, este şi brînză *Brie*... şi pesmeți... şi mere... şi salată... şi vin...

– Văd că ți-a revenit pofta de mîncare.

– Aşa se pare.

– Ia-ți jacheta şi hai să mergem.

Ea nu făcuse încă legătura mentală între existența coşului de picnic şi utilizarea lui.

– Dar afară este ceață.

– O să se ridice pînă ajungem noi la destinație.

El închise capacul.

– Unde mergem?

– Undeva unde nu este aglomerație, îți promit.

Avea senzația că spusese „nu" atît de des, încît nu mai ştia cum să spună „da". Deşi cuvîntul devenise un automatism, ceva din adîncul ei nu o lăsa să-l spună de data asta. Fu cuprinsă de o senzație ciudată de pace.

Ratase lamentabil cînd voise să moară, aşa că era cazul să înceapă să trăiască din nou.

– Acordă-mi cîteva minute, spuse ea.

— Bine, dar fă-mi plăcerea şi lasă-ţi părul aşa cum îl ai acum.

— Este nepieptănat, protestă ea.

El o cunoştea de mai puţin de o săptămînă şi reuşea să o citească la fel de uşor cum citea ziarul de dimineaţă.

— Totuşi, este frumos, insistă el.

„Frumos" nu era un cuvînt pe care ea era obişnuită să-l audă, cel puţin nu cu referire la ea. Agresivă, directă, puternică, hotărîtă, acestea erau cuvintele care o făceau să se simtă bine. Cum de se schimbase aşa de mult, încît ceva atît de simplu cum era complimentul rostit de Adam într-o doară să o facă să roşească de plăcere? Sau era atît de dornică de contactul cu oamenii, încît nu mai putea distinge între ce era important şi ce nu?

— Vrei să luăm maşina mea? întrebă ea, schimbînd subiectul.

— Nu acolo unde mergem noi.

— Bună ciudat.

Nu era o remarcă strălucită, dar era destul de bună pentru o cale de batere în retragere. Se duse în dormitor. Cincisprezece minute mai tîrziu, se aflau pe autostrada 1 şi se îndreptau spre nord.

Locul special ales de Adam era un luminiş dintr-un pîlc de pini. El aşternu masa pe malul nisipos al unui pîrîu care curgea leneş la vale. Dar se înşelase în privinţa ceţii: nu se risipea. Nori uriaşi, compacţi, atîrnau cu încăpăţînare peste vîrfurile copacilor care-i înconjurau. Păreau înfăşuraţi într-o crisalidă moale, cenuşie. O crisalidă rece.

Adam îi oferi Mirandei ultima felie de măr. Ea scutură din cap şi strînse jacheta pe ea.

— Îţi e frig? întrebă el.

— Numai puţin.

– Mai aduc cîteva lemne.

El adusese puține lemne pentru un foc mic, socotind că o să-l folosească doar pentru micul dejun, nu și pentru a le ține de cald. Pînă să se întoarcă el, Miranda strînsese masa și-și pusese pătura pe umeri.

– Putem să plecăm, dacă vrei, îi zise el.

– Dar spuneai că ai o surpriză.

– Pot să o las pe altă dată.

El se lăsă pe vine lîngă foc, dar nu adăugă lemnele pe care le adusese.

– Nu vreau să mă întorc încă, recunoscu ea în cele din urmă.

– Spirit de cercetaș. Sînt impresionat.

Adam așeză lemnele în cruce. Ținînd cont de cît erau de ude, luară foc mai repede decît crezuse.

Miranda se trase la o parte din calea fumului.

– Matt și Susan au avut discuția aceea?

– Pînă azi-dimineață nu. I-am dat telefon lui Susan, așa cum am promis, dar ea mi-a spus că, dacă amintesc măcar numele lui Matt încă o dată, îmi închide telefonul.

– Pare grav.

Adam se ridică în picioare și-și băgă mîinile în buzunare.

– Nu este prima dată cînd se despart, dar de obicei se împacă într-o zi, două. Nu l-am văzut niciodată pe el atît de necăjit sau pe ea atît de furioasă.

Miranda apucă de un colț al păturii și întinse mîna.

– Sînt dispusă să o împart, îi spuse ea. Mai ales că este pătura ta.

Adam încercă să nu-și trădeze surprinderea. Pînă acum, ea făcuse tot ce putuse pentru a păstra distanța între ei. Se adăposti alături de ea. Numai că pătura nu era destul de mare să încapă amîndoi umăr lîngă umăr. El își petrecu mîna pe după talia ei și o lipi de el. La început, îi opuse rezistență, ținîndu-și trupul țeapăn. Dar după cîteva minute, se relaxă.

– Miroşi plăcut, spuse el.

– Nu am nimic pe mine... adică, nu m-am dat cu parfum.

– Ştiu.

El îşi lipi obrazul de părul ei.

– Îmi place asta.

– Adam, nu vreau să-ţi faci o idee greşită...

– Despre ce?

El îi dădu drumul la pătură, o apucă de bărbie şi-i ridică faţa spre el. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, o sărută. Buzele ei erau calde şi moi şi, pentru o clipă, înfometate. El îşi trase capul înapoi şi se uită drept în ochii ei.

– Ar fi timpul să trecem peste asta, nu crezi?

– Cred că te-am lăsat să-ţi faci o impresie greşită. Dacă am fost de acord să vin cu tine aici astăzi, asta nu înseamnă că sînt de acord să mă văd cu tine. Noi nu... adică eu nu... n-o să meargă, Adam.

– Va trebui să treci peste prejudecata asta cu vîrsta, Miranda. Ai încredere în mine. Nu sînt puştanul care mă credi tu.

Pentru a-şi susţine afirmaţia, el o sărută din nou. De data aceasta o sărută mai profund, nu forţînd, ci testînd, deschizîndu-şi buzele, plimbîndu-şi vîrful limbii peste buzele ei, aşteptînd ca ea să răspundă. Şi ea răspunse, nu ezitînd, aşa cum anticipase el, ci cu o dorinţă crescîndă.

Brusc, ea inversă rolurile, devenind agresor, plonjînd asupra lui cu un ţipăt gutural de eliberare şi dorinţă. Mîna ei îi alunecă pe talie, apoi pe coapsă. Degetele ei începură să-şi croiască drum în sus.

Adam se depărtă din nou de ea.

– Ce se întîmplă, Miranda?

Ea-şi duse mîna la gură, parcă pentru a şterge ceea ce tocmai se întîmplase. Era furioasă şi jenată şi se răsti la el.

– Credeam că generația ta a inventat sexul lipsit de sentiment.

– Asta s-a întîmplat cu vreo nouă ani înainte de generația mea.

Ea arăta de parcă fusese pălmuită.

– Am meritat asta, spuse ea.

– Nu, n-ai meritat asta.

O cuprinse pe după umeri şi o lipi din nou de el.

– Eu am grăbit lucrurile.

Zîmbi.

– Presupun că ai pus asta pe seama tinereții mele.

– Mă simt aşa de bătrînă, spuse ea încet.

Adam avu senzația că ea nu avusese intenția să rostească cuvintele cu voce tare.

– Cu cîțiva ani în urmă am fost în Africa pentru ajutoare. Grupul nostru a fost trimis acolo pentru a avea grijă ca hrana să ajungă la oamenii care aveau nevoie de ea. Pînă la urmă am sfîrşit prin a construi adăposturi şi a învăța cum se hrănesc copiii care refuză hrana fiindcă erau slăbiți de inaniție. A durat un an.

Încă nu putea trece uşor peste amintirile acelea.

– Nu mai ştiu cum este să fii tînăr.

– Atunci ne potrivim.

– Doi călători pe un vas fantomă, spuse el.

– Cu trei țărmuri şi o jachetă între noi, încheie ea în locul lui.

El începu să rîdă.

– Cîntecul acesta este foarte vechi. De unde îl ştii?

– Şi eu sînt bătrînă, ai uitat?

– Ai dreptate. Era să uit.

El mătură cu mîna o furnică roşie enormă care se plimba pe pătură, după care se uită din nou la ea.

– Doamne, sper să arăt la fel de bine ca tine cînd o să fiu la vîrsta ta.

Fu rîndul ei să pufnească în rîs.

Adam o prinse de umeri şi o împinse puțin pe spate.

– Îmi mai tu cu adevărat?

– Despre ce vorbeşti?

– Te-am văzut de cîteva ori încercînd să zîmbeşti, dar încă nu te auzisem rîzînd.

– Ai dreptate, spuse ea încet. Credeam că am şi uitat cum se rîde.

Adam băgă mîna în buzunar, scoase o pungă de sandvişuri şi o întinse către ea.

– Am exact ce ne trebuie pentru a sărbători această ocazie.

Ea se uită la pungă.

– Ce este asta?

– Nalbă de mare. O s-o punem pe grătar.

Anunţul lui nu mai produse un hohot de rîs, dar zîmbetul era sincer.

– Nu ştiu cum de m-am putut îndoi de maturitatea ta.

– Dă-mi băţul acela.

Arăta spre o creangă subţire pe care o pusese deoparte mai devreme. După ce înfipse bine două nalbe de mare în vîrful lui, le apropie de foc, răsucindu-le încet, cu atenţie, avînd grijă să nu le ardă. După ce căpătară o culoare maronie, îi oferi una dintre ele Mirandei.

– Mie îmi place să fie trecută de mai multe ori prin foc, spuse ea.

Adam îi dădu băţul.

– Poftim.

– Vrei s-o scoţi pe-a ta?

El zîmbi.

– Şi mie îmi place mai arsă.

– Ştii ce înseamnă asta, nu? Am descoperit că avem cu adevărat ceva în comun.

El se gîndi la sărutul de mai înainte.

– Este a doua oară, Miranda.

El îi trebuiră cîteva clipe pînă să înţeleagă ce voia el să spună. Cînd înţelese, întoarse capul într-o parte, concentrîndu-şi atenţia asupra nalbelor.

– Cred că sînt făcute, spuse Adam. De fapt, cred că sînt chiar puțin arse.

– Nu, sînt perfecte.

Scoase micile torțe din foc și le ridică să le vadă Adam. Disputa lor luă sfîrșit cînd Miranda scutură bața pentru a stinge focul și nalbele de mare zburară în flăcări.

– Ei, bine, *erau* perfecte.

– Inteligent mod de a cîștiga într-o ceartă, spuse Adam.

– Ar trebui să mă vezi într-o...

Ea nu termină ce voia să spună.

– Într-o ce? insistă Adam.

– Nimic. Asta se întîmpla demult și oricum nu mai contează.

Expresia ochilor ei îi spunea exact contrariul.

– Și eu am lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Dar dacă te răzgîndești, sînt un bun ascultător.

– N-o să mă răzgîndesc.

Adam se uită la ceas. Avea de reparat o toaletă defectă în Fort Bragg și trebuia să fie acolo peste o oră. Era tentat să dea telefon și să amîne lucrarea, dar o mai făcuse deja de două ori.

– Este timpul să plecăm? întrebă Miranda.

– Mă tem că da.

Adam se apucă să adune resturile picnicului lor.

Miranda împachetă pătura și turnă apă peste foc. După ce fu sigură că-l stinsese, împrăștie cenușa, apoi o acoperi cu nisip. Cînd să plece, mai cercetă o dată zona cu privirea. Părea că nici nu trecuseră niciodată pe acolo. Intenția fusese să facă referire la mediul înconjurător – efectul atinsese o coadă mai sensibilă. Oare lăsase ea vreo urmă a trecerii ei prin viață? Îi păsa dacă lăsa ceva sau nici nu voia să lase?

În timp ce coborau muntele, Miranda observă caseta fonul din camion.

– Te deranjează dacă pun puțină muzică? întrebă ea.

– Trebuie să te previn că gusturile mele în ce privește muzica sînt puțin mai aparte, dar poți să te uiți prin ce am.

El întinse mîna şi deschise compartimentul pentru mănuşi.

Ea scoase cîteva casete şi se uită la ele.

– N-am auzit niciodată de cîntăreții ăştia. Ce fel de muzică este asta?

– Am cîntat mai demult la oboi.

– De ce?

– Părinții mei aveau un bun prieten care cînta la oboi în orchestra oraşului San Francisco. El venea tot mereu la noi la cină şi...

Adam ridică din umeri.

– S-a ajuns de la una la alta.

Miranda alese una dintre casete, o puse în casetofon şi se rezemă în scaun să asculte. După cîteva minute, se întoarse către Adam.

– Probabil c-o să-mi trebuiască ceva timp pînă să te cunosc.

El îşi puse o mînă peste mîna ei.

– Nu eşti obligată să-ți placă muzica mea, Miranda.

Ea întoarse mîna cu palma în sus şi strînse uşor. După ceea ce făcuse pentru ea azi, o să asculte muzica lui pînă cînd avea să-i devină la fel de familiară ca discurile pe care le asculta cîndva în drum spre biroul ei şi înapoi.

– Povesteşte-mi despre Jason, spuse ea.

– Ce vrei să ştii?

– Cum se face că a ajuns în Mendocino?

Nu încetase nici o clipă să se gîndească la el din seara cînd îl cunoscuse.

– Este destul de simplu. A avut un prieten, mai demult un mentor, care avea relații în lumea artiştilor de aici. El l-a invitat pe Jason să-i facă o vizită după termi-

narea şcolii. Pe urmă, s-a hotărît să rămînă.

– Acolo l-ai cunoscut pe Jason, la şcoală?

– Dumnezeule, nu. Ţi-am spus, eu am făcut un an şi jumătate la *Stanford*. Nu sînt în stare să trag o linie dreaptă, darămite să mai şi pictez. Eu şi Jason am fost vecini. Sîntem prieteni din şcoala primară.

– El este motivul pentru care te afli aici? întrebă ea.

– Da.

Nu avea de gînd să se lase uşor. Ceea ce era ciudat. Pînă acum, Adam fusese deschis în conversaţiile lor.

– Ai prefera să nu discutam despre el?

– Nu mă deranjează. Dar trebuie să înţelegi că Jason este o persoană specială. Sînt anumite lucruri care cred că ar fi socotite ca o încălcare a intimităţii lui şi despre care n-o să vorbesc cu nimeni, nici măcar cu tine.

– Corect.

Îi plăcuse răspunsul lui. Şi, oarecum spre surprinderea ei, descoperea că-i plăcea Adam Kirkpatric.

Adam părăsi autostrada şi coti pe strada care ducea spre casa Mirandei.

– Se pare că începe să se ridice ceaţa, spuse el.

Acum, că nu mai avea decît cîteva secunde pînă să ajungă acasă, ea îşi dădu seama că nu voia să fie acolo cel puţin nu singură.

– Ai vrea să intri puţin? Pînă la urmă nu ţi-ai băut ceaşca de cafea.

– Aş vrea, dar nu pot. Am treabă azi după-amiază.

Ea întinse mîna către mînerul uşii. Fără a pune la socoteală cina pe care o luaseră împreună, ultima oară cînd avusese ceva ce semăna a întîlnire fusese cu şaptesprezece ani în urmă. Nu ştia ce să facă acum, cum să-şi ia la revedere.

– M-am simţit bine. Îţi mulţumesc pentru că m-ai invitat.

Adam coborî şi ocoli camionul pînă la uşa ei.

– Asta înseamnă că n-o să te mai laşi rugată cînd o

să te mai invit?

Așa se simțise în anul doi, pe cînd învăța la liceul din orășelul ei și se îndrăgostise de șeful clasei dintr-un an mai mare. Îi fusese ciudă fiindcă el avea controlul asupra situației, că trebuise să aștepte să vadă dacă el o s-o invite din nou, sau o s-o lase pe ea să-l caute. Cum nu primise nici un semn de viață de la el pînă la sfîrșitul săptămînii, nu mai suportase să aștepte și hotărîse să facă ea primul pas. Îl invitase la film. El o refuzase și mai tîrziu îi spusese celui mai bun prieten al lui că făcuse asta pentru că nu-i plăceau femeile agresive.

– Depinde, spuse ea, răspunzînd în sfîrșit la întrebarea lui Adam.

– De ce?

– De cît de curînd o să apari.

– Asta se poate înțelege în două feluri. Eu o să presupun că îmi sugerezi să nu te las să aștepți.

– Ești isteț.

Era uimită de calmul pe care reușea să-l afișeze, de ușurința cu care făcea conversație, cînd simțea că pe dinăuntru se preface în cioburi. Această încercare de a-l avea din nou era mai diferită decît ar fi crezut vreodată că este posibil.

– O să fiu plecat din oraș pentru cîteva zile.

– N-am vrut să spun...

– Dar o să-ți dau telefon imediat ce mă întorc.

Ea făcu un gest de nepăsare.

– Fă ce vrei.

El o țintui cu privirea.

– Să te văd din nou și cît mai curînd posibil este exact ceea ce vreau, Miranda. M-aș întoarce aici chiar astă seară dacă n-aș avea alte obligații.

Ce o făcea să creadă fiecare cuvînt pe care-l spunea el? Nu mai avusese atîta încredere în nimeni, în afară de Keith, și asta se întîmplase cu atîta timp în urmă, încît nu și mai amintea cînd fusese ultima dată.

– Parcă spuneai că ai o treabă.

– N-o să te superi?

Brusc, fu cuprinsă de o furie irațională.

– Să nu îndrăznești să mă tratezi astfel. De ce să mă supăr? Chiar dacă m-aș supăra, este treaba mea, nu a ta.

– Dă cărțile pe față, Miranda, spuse el, fără să se lase impresionat de atitudinea ei. Și, pe urmă, ar fi cazul să nu te mai prefaci că ești un turist ca oricare. Nu mi pasă nici cît negru sub unghie de ce ai venit în California, dar îmi pare bine că ai venit.

El trînti portiera din dreptul ei și ocoli camionul să se urce la volan. Adam dădu cu spatele să iasă din aleea, apoi scoase capul pe fereastră.

– Știi, linia telefonică funcționează în ambele sensuri. Nu există nici un motiv să nu fii cea care sună.

Miranda rămase pe aleea pietruită pînă ce camionul dispăru în ceață. Se îndreptă spre casă cu un sentiment de nedumerire și singurătate. Cînd ajunse la ușă din spate, își dădu seama că nu voia să intre înăuntru.

Pînă în dimineața aceea, casa de închiriat, la care nici o clipă nu se gîndise ca fiind căminul ei, fusese cel puțin un refugiu, un loc de unde putea să țină lumea la distanță. Acum i se părea doar goală și singuratică.

CAPITOLUL 5

Adam coborî din lift la etajul treizeci şi cinci al clădirii Chapman-Hall şi trecu prin cîteva uşi masive de sticlă.

– Bună dimineaţa, Lu-Ann. Mary e aici?

Recepţionera verifică un panou din faţa ei.

– Este în biroul ei.

– Ce mai face Jim? întrebă el, înainte să se îndrepte către alt şir de uşi.

– Mă înnebuneşte de cînd a ieşit la pensie.

Anunţul nu era o surpriză pentru Adam. Jim fusese antrenorul lui din Liga Mica. El nu era genul de om care să stea fără să facă nimic.

– Transmite-i salutările mele.

– Bine, spuse ea, întinzînd mîna să răspundă la telefon.

Adam zîmbi şi le făcu cu mîna cîtorva oameni din birourile prin care trecu, surprins să vadă pe cîţi îi cunoştea, dar şi pe cîţi nu-i cunoştea. Holul se termina cu o uşă pe care scria simplu, cu litere aurii, *Mary Kirkpatric, preşedinte.*

Bătu în timp ce deschidea uşa.

– Ocupată? întrebă el.

Mary se răsuci în scaunul ei îmbrăcat în piele şi se uită la el prin ochelarii cu lentile înguste.

– Niciodată nu sînt prea ocupată pentru tine.

Ea trînti hîrtiile pe care le studia pe birou.

– Cărui fapt datorez onoarea vizitei tale?

Adam traversă camera, o sărută pe mama sa pe obraz şi se aşeză pe colţul biroului.

– Jason a trebuit să vină la spital pentru două zile.

Ea-şi scoase ochelarii şi-i puse deasupra hîrtiilor.

– N-am mai vorbit cu el de cîteva săptămîni. Ce mai face?

– Mie mi se pare neschimbat, dar eu îl văd în fiecare zi, aşa că mi-e greu să-mi dau seama. Şi-a revenit după pneunomie mai bine decît credea Vern Lansky.

– Ai avut grijă să facă mereu mişcare?

– Dacă este ceaţă şi nu ne putem plimba cu bicicleta, facem cîteva mile pe jos.

Îi întrerupse interfonul de pe biroul lui Mary. Ea apăsă pe buton.

– Ce este, Patty?

– Michael Ericson este pe linia unu.

– Vrei să-i spui că sînt cu Adam şi să-l întrebi dacă poate să lase un număr unde să-l sun eu mai tîrziu?

Adam se îngrijoră brusc. Nu o auzise niciodată pe mama sa înmuindu-şi vocea pentru un simplu partener de afaceri. O privi întrebător.

– Michael Ericson... nu cred că-l cunosc.

Mary încercă să-şi ascundă un zîmbet, dar nu reuşi decît pe jumătate.

– Este un bărbat pe care l-am cunoscut la petrecerea de Crăciun de la Delponte.

– Am crezut că n-a mai avut loc anul trecut, cînd Jason a ameninţat că-şi face apariţia acolo.

– Asta a fost acum *doi* ani.

– S-a arătat mai răbdător sau tu ai fost la fel de încăpăţînată ca şi pînă acum?

Pretendenţii începuseră să se arate aproape imediat ce tatăl lui fusese îngropat. La început, copleşită de du-

Mary nu reuşise să pună stavilă valului de peţitori. Mai târziu, se lăsase prinsă de afaceri şi devenise suspicioasă faţă de orice bărbat care încerca s-o abordeze dincolo de relaţiile profesionale. Dar se părea că în ultima vreme devenise suficient de încrezătoare în realizările sale pentru a face loc unei relaţii personale în agenda ei.

– Mă văd cu el de cîteva luni.

– Serios?

Adam era intrigat.

– Tu te întreb de femeile cu care te vezi tu?

Adam pufni în rîs.

– Tot timpul.

– Asta-i altceva.

– Numai fiindcă speri mereu că o să găsesc vreo fată grozavă care să mă determine să mă aşez la casa mea?

Ea scuturâ din cap.

– Mă faci să mă simt egoistă.

– Dar iubitoare.

Expresia ei se schimbă. Deveni sericoasă.

– Nu vreau să asist, dar peste cîteva luni este ziua ta de naştere. Mi-ai promis că o să iei o decizie cînd o să împlineşti treizeci de ani.

Adam se ridică şi se duse la fereastră. Peisajul era spectaculos – golful, podul Golden Gate, soarele reflectîndu-se într-un milion de ferestre de la clădirile presărate pe un teren ondulat. În nici una dintre călătoriile lui nu văzuse un oraş care să poată să-i ia locul acestuia în inima lui. Dar, oricît de mult ar fi iubit San Francisco, nu se putea imagina uitîndu-se la acelaşi peisaj toată viaţa.

– Trei luni n-or să rezolve nimic. Nu pot s-o fac, mamă.

Ea se ridică şi veni lîngă el.

– Sînt dezamăgită, dar nu surprinsă.

Tăcu o vreme. Apoi zise:

– Pot să aştept. Nimic nu te poate obliga să-ţi schimbi

viața la treizeci de ani. Poate că o să fii mai pregătit când o să împlinești treizeci și cinci.

El o cuprinse cu mîna pe după umeri. Întotdeauna era puțin surprins de cît era de mică. Dacă duritatea și tenacitatea ar fi fost direct proporționale cu mărimea, ea ar fi putut participa la campionatele de lupte greco-romane.

– S-ar putea să ai dreptate. S-ar putea ca la treizeci și cinci de ani să-mi dau seama cît de prost am fost că nu am luat o hotărîre cînd aveam treizeci, dar, dacă o să se întîmple asta, o să fie problema mea, nu a ta. Tu trebuie să hotărăști ce vrei pentru tine, dar nu ce crezi că aș putea să vreau eu într-o zi.

Ea își strecură mîna pe după talia lui.

– Te iubesc, Adam, dar mă faci să sufăr cînd vorbești așa.

– Mulțumesc, mamă.

O sărută pe frunte.

– Știam eu că o să înțelegi.

– Înțeleg pe dracu'. Dacă aș crede că pot să te schimb, aș pune să fii răpit și te-aș reprograma. Și să nu crezi că n-aș putea să găsesc un psihiatru care să mă susțină. Ce bărbat ar întoarce spatele unei afaceri de treizeci și două de milioane?

– Dumnezeule, atîta valorezi?

– Atîta *valorăm,* Adam. Numele tău figurează alături de al meu.

– Eu n-am cîștigat nici un ban din averea asta.

– O, te rog să nu-mi spui că te-ai transformat într-unul dintre acei fanatici care spun că banii moșteniți sînt bani murdari. Am acceptat aproape tot ce ai făcut pînă acum, dar jur că, după ce mor, o să mă întorc să te chinuiesc dacă dai toată agoniseala mea vreunei secte religioase.

– Nu-ți face griji. O să păstrez *o parte* și pentru mine. Sînt încă tentat să mă bucur de un trai bun.

Ea aruncă o privire către barul din perete.

– Fiindcă tot veni vorba, mai ai cumva vreo sticlă de coniac *Ancestrale?*

– Vreo ocazie specială?

– S-ar putea.

– O, acum sînt intrigată.

Ea se duse la dulap şi scoase o sticlă nedesfăcută.

– Poate reuşim să încheiem un tîrg. Coniacul meu *Ancestrale...*

– Da? spuse Adam, tărăgănat.

Se rezemă cu spatele de bordura de siguranţă din dreptul ferestrei.

– Contra unor informaţii.

– Ce vrei să ştii?

Mama sa avea subtilitatea unui buldozer cînd era vorba despre o eventuală noră.

– Cine este şi cînd o s-o pot cunoaşte şi eu?

– Miranda Dolan.

Ea puse coniacul pe birou, dar rămase cu mîna strînsă pe gîtul ei.

– Şi?

– Şi nu ştiu, spuse el cu sinceritate. Ea nu seamănă cu nici una dintre femeile pe care le-am cunoscut. Dar încă nu ştiu dacă o să ajungem undeva sau dacă vreau cu adevărat să ajungem.

– Ihî, făcu ea cu scepticism.

Adam izbucni în rîs.

– Nu lăsa speranţele să o ia razna. Miranda are nişte probleme peste care încearcă să treacă. Iar cînd va reuşi, s-ar putea să mă vadă ca pe o parte din trecutul pe care vrea să-l lase în urmă.

– Nu şi dacă are măcar înţelepciunea cu care Dumnezeu a dăruit pînă şi o muscă.

– Ai vorbit ca o adevărată mamă.

– Deci, cînd o s-o pot cunoaşte şi eu?

– Cred că trebuie să-mi laşi puţin timp.

– Ce părere are Jason despre ea?

Mary scoase de pe fundul sertarului o sacoşă de pînză cu inscripția *Kirkpatric Ltd* şi puse sticla de coniac înăuntru.

– S-a întîmplat ceva foarte ciudat. S-au întîlnit numai o dată, timp de o jumătate de oră şi părea că se cu noşteau de o viață.

– Cum se întîmplă că toată lumea vede ce băiat minunat este Jason, cu excepția celor doi oameni care l-au adus pe această lume?

Ea aşează coniacul pe masă cu un pocnet.

– Ăia doi mă fac să-mi pierd răbdarea în aşa fel, încît îmi vine să calc cu picioarele pe ei.

Adam aruncă o privire să vadă dacă nu cumva co niacul acela de patru sute de dolari se scurge din sacoşă.

– Tocmai voiam să te întreb dacă nu ai observat vreo schimbare în atitudinea lor, dar mi-ai răspuns deja la întrebare.

– De fiecare dată cînd încerc să stau de vorbă cu Barbara, schimbă subiectul. Dacă insist, îmi spune să plec. Era cît pe ce să-i spun ce părere am despre felul în care se poartă ea şi Fred, dar m-am abținut în ultima clipă. Eu sînt singura legătură pe care o au cu fiul lor. Dacă eu închid această uşă, ce o să se întîmple cu Jason?

– El nu mai vorbeşte despre ei, dar ştiu că se gîn deşte tot timpul la ei.

– Mi-aş dori foarte mult să ştiu ce a produs ruptura dintre ei.

Mary făcu o grimasă.

– Nu că asta ar folosi la ceva.

– Jason n-a spus niciodată nimic, dar cred că are legătură cu Tony.

– Dar Tony a dispărut de peste un an.

– Ei ştiu asta? întrebă Adam.

— Le-am spus-o chiar eu – nu că ar fi fost cumva treaba mea.

Nu știu ce altceva am putea face.

Adam încerca să nu se gîndească prea mult la lucruri asupra cărora n-avea nici un control. Jason şi părinții lui erau în această categorie.

— Slavă Domnului că eşti tu acolo pentru el.

Interfonul sună din nou. Mary răspunse.

— Știu, Patty. Spune-i că o să fiu acolo în cîteva minute.

— Eşti liberă la prînz? întrebă Adam.

— Vrei s-o lăsăm pentru la cină? Cred că întrunirea asta o să dureze ore în şir şi nu vreau să te fac să mă aştepți.

— O să trec să-l iau pe Jason şi ne întîlnim acasă la tine. Rămîn aici pînă mîine şi aş vrea să stau cu tine la masă, dacă nu te încurcă cu nimic.

— Bineînțeles că nu. Ai şi ceva corespondență acasă. A sosit ieri. Cred că este de la oamenii cu care ai lucrat primăvara trecută.

Adam zîmbi. În lunile cît lucrase alături de Crucea Roşie la îndepărtarea urmelor lăsate de inundații, intrase în contact cu cîteva familii amiș. Se împrietenise în mod deosebit cu una dintre ele, în ciuda diferenței dintre modurile lor de proveniență. Fiindcă nu ştia unde o să poată fi găsit, lăsase adresa mamei lui prietenilor pe care şi-i făcuse în timpul călătoriilor. Un număr impresionant dintre ei îşi ținuseră promisiunea de a păstra legătura cu el.

Zîmbetul lui Adam se transformă într-o expresie de îngrijorare cînd se gîndi că într-o scrisoare nu veneau întotdeauna veşti bune.

— Sper că nu s-a întîmplat nimic rău, spuse el.

— Dacă ar fi aşa, le-a trebuit mult pînă să povestească, zise Mary, simțindu-i îngrijorarea. Este un plic gros, de genul celor care aduc multe veşti.

Ea rămase o clipă pe gînduri.

– Nu mi-ai spus unde stă Jason.

– La un prieten. Cred că ar trebui să-l caut la clinică să mă asigur că nu şi-a făcut deja planuri pentru cină. Dacă mă gîndesc mai bine, cred că ar fi mai potrivit să ne întîlnim cu tine aici.

– O, nici nu m-am gîndit la asta. Desigur că nu vreau să treci cu el pe lîngă casa părinţilor lui. Dar, cine ştie, poate aţi găsi-o pe Barbara în grădină şi v-aţi putea preface că aveţi probleme cu maşina, de exemplu.

– N-o să se întîmple asta, mamă. Dacă Barbara şi Fred vor să-l vadă pe Jason, vor fi obligaţi să vină ei la el. Aproape că l-au distrus ultima dată cînd a încercat să se ducă el să-i vadă. Eu nu vreau să le mai dau încă o dată ocazia asta.

– Ai dreptate, desigur. Numai că eu sper mereu.

Adam o sărută şi porni către uşă. Pusese deja mîna de clanţă, cînd îşi aminti de coniac.

Mary îi veni în întîmpinare cu sacoşa în mînă.

– Este plăcut să vezi că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

– Ei, ai mai vrea ca unul ca mine să conducă compania?

– Este cumva o ofertă? întrebă ea.

– Nu renunţi niciodată?

Spuse asta cu un oftat indulgent.

Ea ignoră încercarea lui de a lua lucrurile în glumă.

– Mai am totuşi trei luni.

– Nu de timp ai tu nevoie, ci de un miracol.

Ea zîmbi.

– Şi ce e rău în a crede în miracole?

A doua zi, Jason picotea deja cînd ajunseseră în Petaluma şi adormise de-a binelea prin Santa Rosa. Adam avu la dispoziţie tot restul drumului pînă în Mendocino să-şi analizeze sentimentul de anticipaţie care nu îl

stătea pace cînd se gîndea că o s-o vadă din nou pe Miranda, şi care îi apăruse imediat ce se dăduse jos din pat în dimineaţa aceea. Scrisoarea lungă, plăcută, de la Clara şi de la restul familiei sale, îi oferise numai o scurtă pauză.

Coborî geamul. Aerul uscat, fierbinte, specific interiorului continentului, umplu cabina. Drumul spre casă era mai frumos de-a lungul Coastei, dar cel din interiorul continentului era mult mai scurt. Era tîrziu şi el se grăbea, deşi ştia că nu avea cum să ajungă la timp ca s-o vadă în seara aceea.

Aerul îi sufla în cozorocul şepcii de baseball. O scoase de pe cap şi o puse pe scaunul de alături. Şapca era un obiect special pentru el, un dar de la tatăl lui, ultimul. În fiecare an, timp de optsprezece la rînd, de cînd Adam avea un an, fuseseră împreună la meciul de deschidere a sezonului al echipei *Giants.* Obiceiul acesta luase sfîrşit cînd Gerald Kirkpatric murise în somn în noaptea dinaintea marelui meci. Se îndoia că va mai merge vreodată.

Pe măsură ce parcurgea distanţele într-o linişte plăcută, Adam începu să-şi dea seama că tot ce vedea, făcea sau auzea îl ducea cu gîndul la Miranda. Relaţia lor era ca o hartă fără drumuri, iar el se străduia să găsească o cale de a ajunge dintr-un loc într-altul. Pînă cînd ea va avea destulă încredere în el ca să-şi deschidă inima de cît sufletul, el nu avea idee cum putea să o ajute. Nu avea decît certitudinea că era atras spre ea, aşa cum nu mai fusese vreodată atras de altă femeie.

Era aproape de zece cînd Adam îl lăsă pe Jason la el acasă, prea tîrziu ca să mai apară în vizită la ea neanunţat. Adam plecă spre casă pe drumul cel mai lung, trecînd pe lîngă casa lui Vern Lansky. Îl văzu pe Vern stînd pe veranda din faţă şi se hotărî să oprească.

– Acum te-ai întors? întrebă Vern în timp ce Adam cobora din camion.

– Cu vreo zece minute mai înainte.

Adam merse pe verandă şi se aşeză în şezlongul de lîngă Vern.

– A fost atît de multă ceaţă în ultima vreme, încît nu m-am îndurat să intru în casă cînd avem în sfîrşit o noapte senină.

– Iar mie îmi trebuie ceva timp să-mi revin după mult timp petrecut la volan. Se pare că, pe măsură ce îmbătrînesc, drumul spre San Francisco devine tot mai lung. Nu mă mai duc prea des, mai ales dacă pot să evit deplasarea.

– Cred că drumul a fost destul de greu pentru Jason.

– Părerea mea este că mai rău i-au făcut cele două zile de agitaţie prin spital. Lucrul acesta este suficient pentru a obosi şi un om sănătos.

Îşi propti picioarele pe balustrada verandei.

– Ce mai face Miranda Dolan?

– Ce te face să crezi că aş şti ceva despre Miranda Dolan?

Nu exista întîmplare în care să fie implicat vreun bărbat calnic şi despre care Vern să nu ştie. Numai că Adam nu avea voia să se lase iscodit cu prea multă uşurinţă.

– Am auzit că te vezi cu ea.

Făcuse afirmaţia pe un ton tărăgănat.

Adam îşi rezemă capul de spătarul înflorat al scaunului şi zîmbi.

– Poate că îi poţi păcăli pe alţii cu momeala asta, dar cu mine nu merge.

– Atunci încetează să mai fii aşa de zgîrcit la vorbă şi spune-mi odată ce vreau să ştiu. Ai aflat dacă am avut dreptate în legătură cu cicatricele alea?

– Nu. Nu are încă atîta încredere în mine. Cred că de fapt nu are încredere în nimeni.

– M-am interesat să aflu dacă iese din casă şi mi s-a spus că iese mai des decît am crezut noi. N-am găsit pe nimeni care să ştie ceva despre Miranda Dolan. Dacă

ce a făcut ceva prieteni de cînd e aici, aceştia nu vor să vorbească despre asta.

Degl vorbise în stilul lui aparent nepăsător, Adam îi simţi îngrijorarea din voce. El era imaginea cea mai apropiată pe care şi-o putea face Adam despre un medic de ţară modern, implicat în viaţa oamenilor din comunitate, care îşi petrecea timpul de grijuliu cu turiştii de sfîrşit de săptămînă care se duceau să explorînd ochiurile de apă rămase în urma fluxului, sau era cu copiii din localitate care veneau la el pentru vaccinuri. Interesul lui faţă de Miranda nu era curiozitate, ci o simplă prelungire a profesionalismului său.

Lui Adam nu-i plăcea să vorbească despre Miranda de parcă era un specimen care trebuia studiat. Schimbă subiectul.

– Ce s-a întîmplat cu Susan şi cu Matt cît am fost eu plecat?

– Matt a trecut pe la ea de cîteva ori, dar Susan nu vrea să-l vadă. Bietul băiat umblă aiurea prin oraş, de parcă s-ar fi prăbuşit lumea în jurul lui.

– Cît a trecut, o săptămînă?

– Cel puţin. Cred că este grav de data asta. Nici una dintre certurile lor nu a durat atît.

Vern îşi întinse mîinile deasupra capului şi gemu.

– Încep să înţepenesc. Trebuie să mă gîndesc la un program de gimnastică.

– Poţi să vii cu noi la plimbare cu bicicleta dimineaţa.

Ezită, parcă pentru a analiza oferta.

– O să vă anunţ cînd mă hotărăsc.

Adam începu să rîdă.

– N-o să-mi ţin respiraţia pînă atunci.

– Ia zi – nu mi-ai trimis nota de plată pentru reparaţiile pe care le-am făcut săptămîna trecută.

– E pusă la mine pe masă.

Avea de aranjat hîrtiile pentru o lună întreagă, dar nu ştie cum, nu reuşea să se apuce de ele.

– În felul ăsta, n-o să te mai îmbogăţeşti niciodată.

– Ştiu eu că tu eşti un client bun de plată.

– Ştii, mai vreau să-ți dau ceva de făcut, spuse Vern. M-am gîndit că ar fi bine să mai vopsesc o dată casa în care stă Miranda Dolan înainte de venirea iernii.

– Ai mai trecut pe-acolo în ultima vreme? întrebă Adam. Fațada arată destul de bine, după părerea mea.

Vern începu să se legene cu scaunul.

– Ştiu eu ce fac. Întreținerea este foarte importantă pentru o casă de închiriat.

Începu să vorbească în ritmul legănatului.

– Nu spun că trebuie să te grăbeşti să termini. De fapt, ar fi bine dacă ai lua-o încet şi te-ai duce acolo numai o oră în fiecare dimineață. În felul acesta, îi rămîne restul zilei să-ți vezi de celelalte treburi.

Adam dădu să protesteze că tot ceea ce spunea Vern nu avea logică, apoi înțelese. Vern era îngrijorat de cauza izolării în care trăia Miranda.

– Cînd vrei să încep? întrebă el, ca să-şi verifice teoria.

– Mie mi-ar conveni şi mîine, dacă nu ai altceva de făcut, bineînțeles. Dacă nu, şi poimîine e bine.

Adam îşi simți gîtul uscat.

– Dacă este ceva ce crezi că ar trebui să ştiu, Vern, fă mai bine şi spune-mi.

– Am pus fragmentele cap la cap şi ceva îmi spune că doamna aceasta cară o mulțime de bagaje după ea şi că a obosit. Am vorbit cu doctorița care a tratat-o la spital şi ea este de acord cu mine. Mi-a spus că, atît cît a stat acolo, Miranda nu a scos un cuvînt în afară de strictul necesar.

Adam se aplecă în față, îşi trecu mîna prin păr şi îşi rezemă coatele pe genunchi.

– Suferă, asta am putut să văd şi singur.

– Nu spun că trebuie să te ocupi de tot ce se întîmplă în jur, spuse Vern. Dumnezeu e martor că ai deja grija lui Jason. M-am gîndit numai că dacă ai sta mai mult în

prezența el, poate ar deveni puțin mai comunicativă. În fine, după cum îți spuneam, un strat proaspăt de vopsea se prinde oricînd bine la casă.

– Mda, cel puțin mi-ai dat un subiect la care să mă gîndesc.

Adam se ridică în picioare.

– Acum, că am o treabă de făcut mîine dimineață, cred că ar fi cazul să mă duc acasă.

– Să-mi spui dacă pot să ajut cu ceva, spuse Vern.

Se ridică şi-l conduse pe Adam pînă la marginea verandei.

Înainte să urce în camion, Adam se opri.

– Îmi place de ea, Vern.

– Mi-am dat seama, Adam.

Cînd devenise atît de transparent?

– Condu cu grijă, strigă Vern cînd Adam porni camionul.

Zece minute mai tîrziu, parca pe aleea Mirandei.

CAPITOLUL 6

Adam văzu lumină în bucătăria Mirandei şi bătu la uşa din spate. Nu căpătă nici un răspuns. Bătu încă o dată, numai că mai tare de data asta. Tot nu primi nici un răspuns. Încercă uşa, descoperi că era deschisă şi intră.

Îl întîmpină o linişte ciudată. Nici măcar motorul frigiderului nu tulbura tăcerea. Strigă numele Mirandei, nu pentru că se aştepta ca ea să-i răspundă, ci din nevoia de a respecta un protocol.

Luă camerele la rînd. Totul părea să fie la locul lui. Patul era făcut, nu era nimic pe dulapul din baie şi hainele de pe măsuţa din salon erau aranjate într-o ordine perfectă. Amprenta personalităţii ei nu se vedea nicăieri în casă, nici măcar prin prezenţa unei flori sălbatice puse într-un pahar. Casa avea aspectul unei camere de hotel pregătită în aşteptarea oaspeţilor. Deşi mintea ei se afla în faţa casei, Adam avea senzaţia că nu mai locuia acolo. Se întoarse în dormitor şi deschise un sertar. Înăuntru se aflau cîteva obiecte de mătase şi de dantelă, lenjerie care se potrivea mai mult cu hainele pe care le purtase la cină decît cu cele în care o văzuse îmbrăcată în rest.

Adam se întoarse în salon, căutînd un indiciu

să-i spună unde s-ar fi putut duce. Se uită în dulap. Jacheta lipsea, dar poşeta era acolo. Teama luă locul mîniei. Aruncă o privire la ceas. Era miezul nopții.

Unde naiba era?

Ieşi afară şi-i cercetă maşina. Motorul era rece, geamurile acoperite de umezeală. Cum nu ştia ce altceva să facă, luă o lanternă din camion şi traversă curtea. O senzație de familiar îl cuprinse pe măsură ce se apropia de țărm şi auzi zgomotul valurilor izbindu-se de stîncile de dedesubt.

Fluxul scăzuse, apa era relativ calmă. Adam plimbă în mod intenționat lumina lanternei pe suprafața apei, să vadă atît cît îi permitea lumina lunii şi bateriile lanternei.

– Cauți ceva?

Era vocea unei femei şi era supărată.

Adam se întoarse şi o văzu pe Miranda venind înspre el. Sentimentul de uşurare fu repede înlocuit de iritare.

– Nu ceva, pe *cineva,* rosti el tăios.

– Nu cumva pe mine?

Ea se opri şi-l țintui cu privirea, cu mîinile rezemate în şolduri. Venise de pe cărarea care şerpuia de-a lungul stîncilor.

– Unde ai fost? întrebă el.

– Prin zonă, spuse ea evaziv.

– Să te ia naiba!

Intrarea lui Adam se transformă în furie. El nu era un străin care trecuse pe-acolo din întîmplare.

– Merit mai mult decît atît.

– De ce?

– Pentrucă îmi pasă. Şi, din cîte îmi dau eu seama, nu prea sînt mulți oameni ca mine în viața ta. Acum.

– Şi asta înseamnă că ar trebui să-ți dau socoteală?

– Poate nu să-mi dai socoteală, Miranda, dar măcar să le porți mai bine.

Ajunseseră în acelaşi loc unde stătuseră prima oară

cînd el venise la ea acasă. El refuza să continue discuție pe care o socotea inutilă.

– Am lucruri mai bune de făcut decît să stau aici să...

– Mă plimbam, spuse ea cînd Adam dădu să plece. Aşa reuşesc să adorm.

– În fiecare noapte?

Ea ezită.

– Uneori toată noaptea.

– Nu ştii cît este de periculos?

Ea se uită la el şi nu spuse nimic.

– Cărările sînt ude şi alunecoase. Ai putea să cazi iar.

Trecură cîteva secunde lungi.

– N-am căzut, Adam.

Ea îi spunea acum ceea ce el bănuise deja. Totuşi primi această confirmare ca pe un pumn în stomac.

– De ce? fu singura întrebare care-i veni în minte.

Ea nu dădu atenție întrebării lui.

– Acum ştiu de ce îmi era atît de greu să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut. Nu mulțumiri îți datoram, ci scuze. N-ar fi trebuit să-ți rişti viața pentru mine. Dacă te-aş fi văzut acolo, în barcă, aş fi aşteptat pînă cînd plecai.

– Vrei să spui că-ți pare rău să am fost acolo?

– Nu, spuse ea încet. Cel puțin acum nu. Cred că acum mă aflu de cealaltă parte a depresiei care m-a împins peste margine.

Moartea nu era pentru el un lucru necunoscut. O văzuse sub formele ei cele mai crude în junglă, în deşert şi în ghetouri, iar cel mai bun prieten al lui încerca să se împace cu ea, dar nu cunoscuse niciodată pe cineva care să o caute cu tot dinadinsul.

– Ce s-a întîmplat? Cum ai ajuns pe stînca aceea?

– Nu pot să vorbesc despre asta.

Vocea ei se îmblînzi.

Nu încă.

Apoi, mai încet:

Poate niciodată.

El micşoră distanţa dintre ei şi o luă de mînă.

Hai să mergem înăuntru.

Este tîrziu, spuse ea. Cred că ar trebui să pleci acasă.

Nu te las aici.

Nu mă face să-mi pară rău că ţi-am spus, Adam.

El îi cuprinse faţa în palme şi o privi adînc în ochi.

Nu poţi să te lupţi cu mine în privinţa asta, Miranda. Nu am să te las cu nici un preţ să cîştigi. Şi, pe urmă, nici tu nu vrei să rămîi singură în noaptea asta, aşa cum nici eu nu vreau să plec.

Se apropie de ea, coborîndu-şi faţa pînă cînd putu să-i simtă respiraţia caldă pe pielea lui. Pentru o clipă, ea se încordă şi păru gata să se tragă înapoi. El aşteptă. Ea tot nu se mişcă. Înainte să o sărute, el îşi trecu vîrful limbii peste buzele ei.

Contactul deveni brusc exploziv, profund şi lacom. Limba lui plonjă în gura ei şi mîinile lui îi frămîntară talia. Ea se lipi de el, unduindu-şi şoldurile a invitaţie. Adam îi prinse coapsele în palme şi o apăsă pe trupul lui, vrînd s-o simtă încă şi mai aproape.

El nu-şi pierduse niciodată controlul şi această nouă experienţă îl tulbura. Era pe punctul să nu mai ţină cont de nimic, cînd o voce îi spuse să acţioneze mai lent, să-i lase Mirandei timp să-şi dea seama ce se întîmpla. Auzi vocea, dar refuză să-i dea ascultare. Era mînat de o forţă primară. O dorea, mai mult decît crezuse vreodată să poată dori pe cineva.

Miranda îşi încolăcise braţele pe după gîtul lui şi se ridicase pe vîrfuri.

N-ar trebui să facem asta, spuse ea, dar acţiunile ei

îi contraziceau cuvintele. Nu este bine.

El întinse mîna să-i prindă pulpele, iar ea şi le făşură grăbită pe talia lui.

Vocea ei suna răguşit cînd îi spuse:

– Mă folosesc de tine, Adam. Asta nu înseamnă nimic.

– Nu-mi pasă, spuse el cu gura lipită de buzele ei.

– Te rog, şopti ea agonizînd. Fă dragoste cu mine. Fă-mă să uit.

Adam nu înţelegea ce se întîmpla între ei, dar ştia că ea se înşela cînd spunea că nu înseamnă nimic. Dar nu se mişca, dacă mai aştepta numai cîteva minute aveau să facă dragoste pe iarbă, fără să ţină cont de ploaie şi de umezeală sau de cît era de corect.

Dar el o duse în braţe în casă, trecu prin bucătărie şi ajunse cu ea în dormitor. O aşeză în picioare în pat şi strecură degetele în talia pantalonilor ei şi-i trase în jos.

Ea îşi ţinu respiraţia. El îi atinse pîntecul cu limba după care trasă o linie fierbinte, umedă, în jos. Cînd îşi dădu seama ce avea el de gînd să facă, întinse mîna să-l oprească. El o prinse de mîini şi o ţinu nemişcată, în timp ce buzele lui coborau mai jos, explorînd îmbinarea coapselor ei. Respiraţia lui, fierbinte, pătrunzătoare, ajunse inta către miezul tare, pulsînd, al sexului ei. Fu săgetată de nevoia de a fi atinsă şi se arcui instinctiv înspre el. Acesta nu era genul de sex pe care-l cunoştea ea, calm şi confortabil şi reţinut.

O parte din ea se abţinu şi o avertiză de jena care va urma după ce desprinderea erotică de realitate va lua sfîrşit.

Dar altei părţi din ea nu-i păsa nici cît negru sub unghie.

Această pierdere a raţiunii era salvarea ei. Avea nevoie de ceva puternic, scăpat de sub control, care să o poată face, timp de cîteva secunde preţioase, să uite

Adam întinse mîna să aprindă lumina. Ea îl apucă de [illegible] să îl oprească. Nu-l putea lăsa să facă lumină. I-ar fi [illegible] cicatricele şi i-ar fi pus întrebări.

El ezită, parcă pregătindu-se să spună ceva, apoi se [illegible]ndi. O întinse pe pat cu uşurinţă şi o dezbrăcă de [illegible] de haine, fără grabă, cu mişcări încete, calculate. [illegible] lui îi atingeau şi-i exploatau trupul într-un fel po[illegible], de parcă ar fi trecut de multe ori pe cărările lui [illegible], bine păzite, de parcă s-ar fi aflat acolo fiindcă [illegible] dreptul, nu privilegiul lor.

El se ridică în genunchi şi-şi scoase cămaşa. Lumina [illegible] îi căzu pe trup şi ea fu din nou uimită de frumuseţea [illegible]. Corpul lui putea face reclamă la orice, de la Coca-[illegible]-Cola la aparate de gimnastică, corpul, dar nu şi persona[illegible]tea lui. El nu făcea paradă, nu dădea nici cea mai [illegible] dovadă că era conştient de faptul că era în vreun [illegible] diferit de turistul care se plimba prin oraş în pantaloni [illegible]rţi, cu pîntecul revărsat peste talia pantalonilor.

Nasturii blugilor lui o hipnotizară, pe măsură ce el îi [illegible]făcea unul cîte unul. Pe urmă, el se ridică şi-şi dez[illegible]brăcă restul de haine. Dar nu se întinse lîngă ea imediat [illegible] după aceea. Ca dintr-un impuls, îi atinse scobitura din [illegible]spatele urechii cu vîrfurile degetelor. Încet, fără a exer[illegible]ita mai multă presiune decît o picătură de ploaie lu[illegible]necînd încet pe o fereastră, el trasă o dîră de la ceafa ei [illegible]până la pelvis.

Miranda închise ochii şi se muşcă de buză ca să nu [illegible]ţipe. El nu-i atinsese sînii şi nici nu-şi strecurase mîna [illegible]între picioarele ei, dar nu fusese niciodată atinsă mai [illegible]erotic sau mai excitată. Simţea că-i ia pielea foc.

– Mă faci să mi se taie respiraţia, spuse el. N-am [illegible]cunoscut niciodată o femeie aşa de frumoasă ca tine.

Afirmaţia era o exagerare potrivită pentru a fi rostită [illegible]în clipe de pasiune şi nu era deloc mai adevărată decît [illegible]vorbele rostite la vederea unui nou-născut. Dar ea se

îmbătă de parfumul lor. De multă vreme nimeni nu se mai obosise să-i spună acele plăcute minciuni din care sufletul se hrăneşte timp îndelungat.

Ea întinse mîna să-i atingă sexul excitat, dar şi-o retrase în ultima clipă, intimidată brusc. El o prinse de mînă şi i-o aduse înapoi. Îi plăcea că el voia să-l atingă şi-şi înfăşură degetele pe bărbăţia lui întărită. Un geamăt uşor scăpă dintre buzele lipite de sînii ei. El era gata pentru ea, aşa cum şi ea era gata pentru el.

Apoi ea îşi aminti.

O inundă o senzaţie de gol. Timp de şaisprezece ani făcuse dragoste cu un singur bărbat. Obişnuia să se protejeze cu anticoncepţionale.

– Eşti... vreau să spun...

Ce se întîmpla cu ea? Era o femeie de treizeci şi opt de ani, ce Dumnezeu! Era prea bătrînă pentru asemenea jocuri.

– Am protecţie, dacă asta vrei să întrebi.

Ea tresări, enervată de felul în care o făcuse să se simtă răspunsul lui. Avea prezervativele la el pentru că venise la ea în seara aceea cu intenţii clare? Ceea ce ea crezuse a fi natural şi spontan era în realitate o întîlnire calculată? Sau Adam avea întotdeauna la el prezervative pentru cazul în care avea norocul să dea peste o ocazie?

– Miranda, ce s-a întîmplat?

– Nimic.

– Nu-mi veni mie cu asta. Ai trecut prin unul din acele momente cînd pluteşti undeva departe de aici. Spune-mi ce s-a întîmplat.

– Cum de ai prezervative la tine?

O luptă interioară se reflectă în ochii lui, de parcă încerca să decidă cît anume să-i spună din adevăr.

– Le-am cumpărat ieri din San Francisco.

– Ai fost destul de sigur pe tine.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Sau ai plănuit asta mai demult?

– Mda... aşa e. Exact la asta m-am gîndit cînd te-am scos din apă.

Ea îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Adam o apucă de talie şi o aduse înapoi lîngă el.

– N-am cunoscut niciodată o femeie de lîngă care să nu mă pot dezlipi, pînă la tine. Acum, poţi să profiţi de avantajul pe care îl ai asupra mea sau poţi să recunoşti că şi tu eşti la fel de nedumerită în legătură cu ceea ce se întîmplă între noi. Orice ai alege, n-o să poată schimba absolut nimic. O să mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu pe tine.

– Poate, admise ea. Dar nu în seara asta. Nu am chef...

– Aiurea.

O trînti lîngă el şi-i acoperi gura cu gura lui. Cînd ea începu să răspundă la sărutul lui, fără a mai face efortul să se abţină, el o sărută mai apăsat.

– Pot să-ţi dau ce-ţi doreşti, murmură el lipit de buzele ei.

Îşi mută apoi gura pe gîtul ei şi coborî în jos.

– Dă-ţi drumul, Miranda.

El îi mîngîie sînul cu limba şi-i modelă sfîrcul cu dinţii. Instinctiv, ea se undui sub el.

– Da, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Fă ce vrei... fă-mă să uit.

Adam se rostogoli pe spate. O trase pe Miranda deasupra lui şi spuse:

– Rosteşte-mi numele.

– Poftim? Nu înţeleg.

– Puţin îmi pasă ce sau pe cine uiţi, atîta vreme cît nu sînt eu acela.

– Adam...

Ea îşi lipi faţa de obrazul lui.

– Adam... murmură ea, lipindu-şi buzele de gura lui Ad...

Restul fu pierdut din lăcomia cu care ea acceptă ceea ce el îi oferea cu atîta generozitate.

O umbră se mişcă pe tavan, schimbîndu-şi forma după mişcarea perdelei şi după lumina lunii care dispărea treptat. O rață... deveni lebădă, apoi un flamingo. Acum Adam vedea un drum; avea un început clar, dar un capăt nedefinit.

– Ai avut dreptate, spuse Miranda.

Era ghemuită lîngă Adam, cu capul culcat pe umărul lui. El o trase mai aproape.

– Credeam că ai adormit.

– Poate am aţipit. Nu ştiu.

– În legătură cu ce am avut dreptate?

– Că te doream. Numai că nu ştiam cum să ies din labirintul de nedumeriri şi incertitudini.

El o sărută pe creştet.

– Dar ți-au dispărut acum?

– Cred că e posibil să se fi ascuns pe undeva.

– Cum o să ştiu dacă o să vrei să faci asta din nou?

Ea se ridică într-un cot şi se uită la el.

– Am putea?

Adam zîmbi.

– Cînd ai vrea?

– Acum?

Nu era pasiune ceea ce auzea, ci o disperare mută. El deveni serios.

– Mă vrei pe mine, sau vrei sex, sau sexul este singura modalitate la care te poți gîndi ca să mă împiedici să-ți pun întrebări?

– De ce n-ar putea fi toate trei?

– Fiindcă nu-mi pot scoate din cap gîndul că era cît pe ce să renunț la pescuit în dimineața aceea.

– Nu face asta.

Ea se ridică în capul oaselor şi-şi prinse genunchii cu mîinile.

– Aî fi devenit o statistică, cineva despre care aş fi citit în ziar sau despre care aş fi auzit într-un bar. M-aş fi gîndit la tine un minut, două, dar nimic mai mult.

– Gîndeşte-te la cît de uşor ţi-ar fi fost.

El se ridică să stea alături de ea.

– O dată, poate, dar nu de mai multe ori.

– Gestul meu suprem a dat greş. O dată a fost suficient. N-o să mai încerc altă dată.

– De ce te-aş crede?

– Pentru că nu ai de ales.

– Nu este suficient, Miranda. Ce trebuie eu să fac? Dumnezeule, ce trebuie să cred dacă apar aici o dată şi nu te găsesc, deşi mi-ai spus că o să fii acasă?

– Dacă aş fi avut intenţia să încerc din nou, nu ţi-aş fi povestit despre ce s-a întîmplat prima oară.

Spusele ei aveau logică, dar nu reuşeau să-l liniştească. Nevoia şi dorinţa de a o atinge îl făcură să-şi aşeze palma pe spatele ei.

– Gesturile măreţe au nevoie de spectatori. Tu erai singură.

– Desigur, nu atît de singură cum am crezut.

– Îţi pare rău că am fost acolo?

O mai întrebase o dată şi ea-i răspunsese la întrebare, dar el nu fusese mulţumit. Trebuia să mai fie ceva, ceva care să-i dea încrederea de care avea nevoie.

– Am fost furioasă cînd m-am trezit la spital şi mi-am dat seama că trecusem prin atîtea chinuri degeaba. După ce asistenta mi-a explicat cum am ajuns acolo, mi-am făcut planuri amănunţite despre cum o să-ţi spun ce părere am privitor la eroismul tău, cînd mi-am dat seama că, pentru prima oară în atîtea luni de zile, aşteptam cu nerăbdare ceva. Bineînţeles, după o vreme mi-am dat

seama că nu puteam spune ce simțeam cu adevărat fără să fiu nevoită să mărturisesc cum ajunsesem în apă.

Ea trase cearceaful să-şi acopere goliciunea.

– Apoi te-am cunoscut şi mi-am dat seama că ai fi putut foarte bine să mori cînd te-ai aruncat în apă să mă salvezi pe mine. Atunci a intervenit sentimentul de vină.

– Hotărîrea de a te salva a fost ideea mea. Nu ai de ce să te simți vinovată.

– „Şi totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine."

Ea folosise acest citat pentru a închide o uşă între ei.

– Ai fost minunat, Adam. Seara aceasta a fost...

– Seara aceasta a fost un început, încheie el pe un ton apăsat.

– Nu asta aveam de gînd să spun.

– Ştiu ce aveai de gînd să spui şi n-am vrut să aud.

El se aplecă şi o sărută pe spate.

Ea tresări surprinsă şi se trase de lîngă el.

– Cred că ar trebui să pleci. Este tîrziu şi ai de lucru mîine dimineață.

– Reține un lucru.

El îi întoarse fața către el.

– Nu mă poți concedia ca pe o cunoştință întîmplă toare. Dacă sînt destul de bun să fac dragoste cu tine atunci sînt destul de bun şi ca să dorm în patul tău.

– Nu asta am vrut să spun.

– Pe dracu', nu.

– Dai prea multă importanță acestei seri. Ți-am spus că nu înseamnă nimic.

– Asta a fost mai devreme.

– Nu s-a schimbat nimic, Adam. Nu pot. Nu vreau să fie aşa.

– Adică?

El nu avea de gînd să lase lucrurile aşa.

– Nu putem să mai facem asta, spuse ea, fără să mă

loc de îndoială.

– Fiindcă nu vrei?

– Da.

– Minți.

– Mîndria ta de bărbat este așa...

Respirația i se tăie cînd el își strecură mîna între picioarele ei.

– Să te ia naiba.

Cuvintele, hotărîrea ei, se pierduseră în ceață, măturate de vîntul dorinței.

Adam o culcă pe spate și se rostogoli deasupra ei. Nu o ținea acolo forțat, ci era liberă să se ridice și să plece, dacă ar fi vrut. Dar ea întinse mîna și luă pachetelul învelit în folie de pe noptieră. Cînd își ridică picioarele și-l primi în trupul ei, țipătul de plăcere fu un strigăt de capitulare.

Cel puțin un lucru era lămurit între ei.

CAPITOLUL 7

După ce stătuse departe de Miranda timp ce trei zile ca să-i dea „spațiul" de care ea insistase că are nevoie. Adam hotărî că ideea avea tot atîta merit cît avea credința că extratereştrii erau răspunzători pentru cercurile din lanurile de grîu. Fie că-i convenea, fie cu nu, din noaptea în care făcuseră dragoste ea devenise o parte din ce în ce mai importantă a vieții lui. Ea va trebui să găsească o cale pentru rezolvarea acestei probleme.

În dimineața aceea, îşi planificase ziua în aşa fel încît să termine lucrul la începutul după-amiezei şi plănuise să-i facă Mirandei o surpriză şi s-o invite într-o excursie de-a lungul coastei, pînă în Gualala, unde să ia cina. Dar nu prevăzuse că avea să se întîlnească cu Faith Spencer cînd se dusese să-şi ia un sandviş pentru prînz. Ea îl prinsese la strîmtoare şi-l întrebase dacă nu vrea să-i repare grătarul de la şemineu şi să înlocuiască nişte țigle care zburaseră de pe casă la ultima furtună.

De fapt, îl implorase. Îi spusese că se apropia o furtună şi că era disperată că apa care s-ar scurge din tavan i-ar distruge tapetul din salon.

Se lăsase impresionat ca un fraier şi-i promisese că o să facă tot ce poate. Se gîndise că treaba nu avea să

la mai mult de două ore şi că putea să ia cina cu Miranda, dacă nu la Gualala, atunci la unul dintre hanurile din localitate.

Adam îşi puse centura cu scule, scoase scara din spatele camionului şi se îndreptă către parte laterală a casei. Optimismul său privitor la terminarea lucrării se topi în capătul scării. După felul în care arăta acoperişul, era de mirare că apa nu inundase casa. Dumnezeule, nu putea să facă totul cum trebuie. Acoperişul lui Faith trebuia înlocuit, nu reparat.

Dar Faith era văduvă şi abia se descurca de la o lună la alta cu ce cîştiga la galerie. În nici un caz nu-şi putea permite un acoperiş nou, chiar dacă Adam nu-i lua bani pentru munca lui.

Trecuseră deja trei ore şi el încă lucra, cînd auzi că-l strigă cineva din curtea din spate. Se apropie de marginea acoperişului şi se uită în jos.

– Hei, Susan. Ce cauţi aici?

Ea stătea cu mîinile în şolduri şi se uita la el.

– Cînd o să intri şi tu în rîndul lumii şi o să-ţi iei un pager? Te-am căutat în tot oraşul.

– De ce? Ce s-a întîmplat?

În urmă cu două săptămîni, sfîrşitul normal al întrebării ar fi fost „cu Jason". De atunci, o adăugase în mod inconştient pe Miranda.

– Nimic, spuse ea grăbită. Jason este bine. Numai că eu aveam nevoie de cineva cu care să stau de vorbă şi în afară de tine, nu mai ştiu alesul.

– Ai putea să aştepţi cîteva ore – cel puţin pînă termin aici?

– O să înnebunesc dacă trebuie să aştept atît.

Susan trăia la extreme, nu exista teren neutru. Viaţa ei era fie în criză, fie în extaz şi nici nu dura mult pînă trecea de la una la alta. De cînd rupsese relaţiile cu Matt, era şi mai rău decît de obicei.

– Cobor imediat.

Adam traversă acoperişul să ajungă la scară, ... să nu facă şi mai multe stricăciuni decît erau deja. ... borî, îşi scoase centura de scule, o luă pe Susan ... după umeri şi o conduse către scaunele din curtea in... rioară. După ce ce aşezară, Adam spuse:

– Sînt numai ochi şi urechi.

Atitudinea ei sfidătoare dispăru, lăsînd în urmă o ... presie rătăcită.

– Nu ştiu de unde să încep.

– De unde vrei. Dacă mă rătăcesc, pun eu întrebări.

El se rezemă în scaun şi întinse picioarele. După ... stătuse ghemuit pe acoperiş toată după-amiaza, era plă... cut să se poată întinde.

– Ştii că am rupt relaţiile cu Matt.

Nu era necesar să răspundă, dar el scutură totuşi ... cap.

– Dar nu ştii de ce.

– M-am gîndit că atunci cînd o să vrei să ştiu o să mi spui tu.

Ea se foi în scaun, aplecîndu-se în faţă, apoi se rezemă la loc.

– Am început să ne culcăm împreună din iarna trecută. A fost prima dată pentru amîndoi, dar ştia ce simt în legătură cu Jason, aşa că am căzut de acord să nu facem niciodată nimic dacă Matt nu purta ceva.

Ea se opri să tragă aer în piept, apoi îl dădu afară cu un oftat.

– După cîteva luni, el a zis să iau pilule, ca să fim mai siguri. Aşa am făcut, pentru că ştiu că prezervativele se rup uneori şi ultimul lucru de care aveam nevoie era să rămîn gravidă.

– Nu mă pronunţ în legătură cu pilulele tale, dar a fost bine că aţi hotărît să vă protejaţi, zise Adam.

– Mda... chiar i-am spus lui Matt că a fost grozav că s-a gîndit la asta. Desigur că asta s-a întîmplat mai de mult, cînd credeam că ţine la mine.

Chiar luînd în considerație tendința lui Susan de a dramatiza lucrurile, Adam era sigur că durata rupturii dintre ea și Matt trebuia să aibă drept cauză înșelarea încrederii. Dar nu fusese în stare să pună bucățile cap la cap.

Își înnodă mîinile în poală. Privi în jos spre ele și spuse:

– S-a dovedit că el nu se gîndea deloc la mine. Voia numai să vadă cum este să faci dragoste fără să porți nimic. Nici măcar nu mi-a spus, s-a prefăcut numai că-și pune prezervativul și și-a văzut de treabă.

Susan clipi de cîteva ori. Buza de jos îi tremura.

– Dumnezeule, sînt atît de proastă, încît nu mi-am dat seama că a făcut asta decît după aceea. Cred că ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Probabil erai prea preocupată de ceea ce se întîmpla.

Adam nu era chiar atît de departe de vîrsta lui Matt ca să nu înțeleagă prostia care creștea odată cu testosteronul. Dar era furios pe Matt pentru felul în care o neglijase pe Susan și sentimentele ei.

Cînd își ridică privirea, ochii ei erau plini de lacrimi.

– Nu știu ce să fac. Mi-e așa de dor de el. Dar nu mai pot să am încredere în el și nu mai vreau să fiu împreună cu cineva în care nu am încredere.

Își acoperi fața cu palmele.

– Cum a putut să-mi facă una ca asta? La naiba, doar știe ce simt din cauza lui Jason. Vorbim despre asta tot timpul.

– Ce a spus cînd i-ai atras atenția?

– Că el crede că îmi fac prea multe probleme degeaba. A zis că n-ar trebui să mă frămînt din moment ce nici unul dintre noi nu s-a culcat cu altcineva, că este la fel ca pentru oamenii căsătoriți.

– Și tu ce-ai spus?

– Că știu despre stripteuza pe care prietenii lui au

angajat-o pentru petrecerea de ziua lui de naştere.

Adam fluieră încet. Aceasta era prima dată cînd auzea despre stripteuză.

– Bineînţeles că a jurat că nu s-a întîmplat nimic, continuă Susan.

– Nu-l crezi?

– Vreau să-l cred. Dar dacă m-a mințit că-şi pune cauciucul, de unde să ştiu că nu minte şi în legătură cu asta? Jason a avut încredere în individul acela, Tony, şi uite ce s-a întîmplat cu el.

– I-ai spus tatălui tău?

– Nu.

– Dar o să-i spui, insistă Adam.

– L-ar omorî pe Matt.

– Trebuie să-ți faci un test, Susan. Şi Matt la fel şi nu numai o dată.

– Ştiu, spuse ea încet. Acesta este unul dintre motivele pentru care te-am căutat. Am sperat că data viitoare cînd te duci cu Jason la San Francisco o să mă luați şi pe mine. Aş putea să-mi fac testul la clinică şi nu va trebui să mai afle nimeni. Ştii că, dacă m-aş duce la orice cabinet de aici, ar ajunge la urechile tatei chiar înainte să apuc să ies pe uşă.

– Şi Matt?

– Este problema lui.

Simțind o oboseală bruscă, Adam se ridică şi-şi trecu palmele peste față, încercînd între timp să se gîndească la ce era de făcut.

– Ştiu că eşti furioasă pe Matt, spuse el în cele din urmă. Şi ai tot dreptul, dar este mai important să afli dacă el este seropozitiv sau nu, decît să dovedeşti că ai dreptate.

– Ce vrei să spui?

– Cred că ar trebui să-l luăm şi pe el cu noi.

– În nici un caz. Nu am de gînd să stau cu el în aceeaşi maşină tot drumul pînă la San Francisco.

— Doar nu crezi sincer că poate să meargă aici să-şi bea liniştul şi cineva să-şi dea seama ce se întîmplă şi să-i spună tatălui tău, nu?

— Poate să se ducă la Ukiah. Acolo n-o să facă nimeni legătura între el şi mine.

— Şi dacă el hotărăşte că nu-i pasă dacă ştie cineva? Înţeleg de ce vrei să ţii lucrul acesta secret, dar el ce motiv are?

— Pentru că mă iubeşte.

Vocea ei tremură puţin.

Adam o luă de mînă.

— Poate că ar trebui să încerci să găseşti o cale să-i spui ce s-a întîmplat, Susan.

Ea îl privi dintr-o parte.

— Poate că-i simt lipsa lui Matt, dar nu l-aş ierta nici dacă ar merge în genunchi de aici pînă la San Francisco şi înapoi.

— Nu asta am vrut să spun. Tu şi Matt locuiţi în acelaşi oraş. Aveţi aceiaşi prieteni.

Adam avu imaginea lui Matt şi-şi dădu seama cît de distrus fusese el cînd venise după el la restaurant, apoi cu coşul de picnic. Acum ştia de ce.

— Dumnezeule, peste o lună o să mergeţi chiar la acelaşi colegiu. Ce o să faci, o s-o iei de fiecare dată în direcţie opusă de cîte ori o să-l vezi venind? Vrei ca el să aibă atîta putere asupra ta?

— Mă tem că dacă o să fiu în preajma lui o să...

Ea făcu un gest neajutorat cu mîinile.

— Cum poţi să iubeşti pe cineva şi să-l urăşti în acelaşi timp?

Ea venise la el după răspunsuri, iar el nu avea decît şi mai multe întrebări.

Era a treia oară cînd Miranda trecea cu maşina pe lîngă casa lui Adam şi el nu era acolo. Îşi petrecuse timpul vizitînd magazinele din Mendocino, îşi cumpărase

chiar o rochie nouă care nu semăna deloc cu cele pe care le purta de obicei, încît se îndoia că o s-o îmbrace vreodată.

Nu era genul de femeie cu aspect obişnuit. Fustele de mătase şi bluzele care lăsau să se vadă umeri erau pentru femeile cu spirit liber şi cu ani mai puțini. Totuşi trebuia să admită că îi plăcuse persoana pe care o văzuse privind spre ea din oglinda cabinei de probă. Avea o strălucire în ochi pe care Miranda n-o mai văzuse de un timp mai îndelungat decît ar fi vrut să-şi amintească. Dar avea senzația că strălucirea aceea se datora mai mult lui Adam decît hainelor.

Mai dădu o dată ocol casei lui Adam şi se îndreptă către autostradă apoi, brusc, hotărî să-l viziteze pe Jason. În mod normal, n-ar fi vizitat niciodată pe cineva fără să fie invitată; nu era un lucru obişnuit în cercul ei de prieteni – cel puțin nu în fostul ei cerc de prieteni. Dar oamenii aceştia erau altfel. Nu fusese convinsă cînd Jason spusese că-i plăceau musafirii neinvitați, dar instinctiv simțea că lui n-o să-i displacă s-o vadă.

Cum începuse să aibă îndoieli atunci cînd ajunse la casa lui Jason, ea rămase o vreme în maşină, încercînd să decidă ce să facă. Să plece pur şi simplu nu era o opțiune uşoară. Dacă el o văzuse deja? Cum avea să-şi explice comportamentul?

În cele din urmă, un amănunt pe care vechea Miranda nu l-ar fi observat sau nu s-ar fi oprit să-l remarce o impulsionă să coboare. Miriadele de flori dintre ea şi uşa de la intrare erau oglinda omului dinăuntru. El avea să fie la fel de primitor.

Florile obişnuite – petunii, margarete şi gălbenele – erau amestecate cu flori exotice, plante pe care Miranda nu le putu identifica. Se opri să le admire, să le miroasă şi să le atingă pînă să urce treptele.

Uşa se deschise înainte ca ea să bată.

– Îmi pare rău că a durat atît pînă să ajung aici,

spuse Jason. Te-am văzut venind, dar eram în atelier şi acesta se află tocmai lîngă garaj.

– Te-am întrerupt.

Se simţea ca o idioată. Bineînţeles că el lucra.

– Trebuia să mă gîndesc că eşti ocupat la această oră din zi. Ce- ar fi să trec mai tîrziu?

– În nici un caz.

El o luă de braţ şi o conduse înăuntru.

– Tocmai mă pregăteam să fac un ceai. Vrei şi tu puţin? Am şi cafea, dacă preferi.

Ea zîmbi.

– E bine şi ceai.

– Vino cu mine în bucătărie cît îl pregătesc. Soarele este foarte plăcut acolo după-amiaza.

Ea îl urmă pe un coridor, apoi intrară într-o încăpere largă, cu gresie pe jos şi cu dulapuri de stejar. O fereastră largă dădea înspre altă grădină, de data aceasta de zarzavat. Se mai vedea o curte interioară acoperită cu pietriş şi înconjurată de un zid de cărămidă înalt pînă la genunchi, care o separa de grădină. În spate se vedea pădurea.

– Ia loc, spuse Jason.

Miranda trase un scaun şi se aşeză la masă, orientîndu-se în aşa fel, încît să-l poată vedea pe Jason şi privelişte a dezvăluită de fereastră în acelaşi timp.

– Ce miroase? întrebă ea, adulmecînd apreciativ.

– Pîine cu banane, îi spuse Jason. Îmbogăţită cu tărîţe de ovăz, cu germeni de grîu şi alte bunătăţi.

Ea se cutremură.

– De ce să-i faci una ca asta unei pîini cu banane?

– Aaaah, o cinică? Mai aşteaptă numai... se apleacă să verifice ceasul aragazului... cincisprezece minute. Îţi promit că o să te răzgîndeşti.

– Nu ştiu...

Ea folosise în mod special tonul cel mai sceptic, ştiind că el n-o să se supere că-l tachinează. Cum de se

simțea atît de în largul ei în prezența lui?

– În urmă cu un an n-ai fi vrut să mănînci nimic din ceea ce se gătea în bucătăria asta, dar de atunci ai devenit un bucătar grozav. Pînă şi Adam este de aceeaşi părere, deşi el este primul care se plînge întotdeauna.

– Niciodată n-am fost prea pricepută la gătit. Poate că mai există speranță şi pentru mine.

– Trebuie să ai o motivație.

El scoase o cutie de metal frumos ornamentată din dulapul de deasupra sobei.

– Cel puțin eu am avut una. Fără ceva care să mă impulsioneze, probabil că aş mînca şi acum bomboane la micul dejun şi floricele de porumb la cină.

– Parcă ai vorbi despre mine.

El o fixă cu privirea.

– Aş zice floricele, dar bomboane nu.

– Am slăbit puțin în anul care a trecut, recunoscu eu.

– Nu e nimic rău în a fi de partea celor slabi, dacă asta ți-e zestrea genetică, dar...

– Am putea vorbi despre altceva?

De ce conversațiile dintr-o bucătărie şi dintr-un restaurant duceau întotdeauna la discuții referitoare la greutate? Nu putea să le sufere, acum la fel ca atunci cînd se străduia să schimbe mărimea hainelor.

– Desigur. Numeşte subiectul.

– Am fost la galeria *Sea Change* azi-dimineață, zise ea.

– Ai găsit ceva interesant?

El umplu un ceainic cu apă şi-l puse pe aragaz.

– Erau acolo două tablouri care mi-au plăcut.

Zîmbi.

– De fapt, mi s-au părut minunate.

Jason zîmbi şi el.

– Te pricepi cu adevărat să apreciezi.

Abia atunci ea îşi dădu seama cît de sfioasă trebuie să fi părut.

– Ideile tale, bineînţeles. Îmi place tot ce am văzut pînă acum.

– Mulţumesc. Nu sînt la nivelul la care aş vrea să fiu, dar cel puţin sînt pe drumul cel bun.

– Mai sînt pe aici alte galerii care au lucrările tale?

– Nu pe aproape. Este una în Carmel şi una în Portland. Pe cele mai bune le păstrez eu, cel puţin pe cele pe care eu le consider cele mai bune. Sînt aici, în atelierul meu. Sînt ca nişte prieteni vechi de care nu mă pot să mă despart.

Ea nu era surprinsă. Şi ea ar fi făcut la fel.

– Mi-ar face mare plăcere să le văd. Asta dacă îmi dai voie...

– De obicei nu. Dar pentru tine o să fac o excepţie.

– Sînt onorată.

– Ai şi de ce.

El îşi frecă palmele ca un savant maniac.

– Tu singură vei cunoaşte formula cu care dau viaţă cerului cenuşiu.

Răspunzînd glumei sale, ea-şi puse mîna pe inimă.

– Voi lua secretul cu mine în mormînt.

Imediat ce rosti cuvîntul îşi dădu seama cît de aproape fusese de mormîntul acela – de şansa de a nu apuca să vorbească nici despre el, nici despre altceva. N-ar mai fi avut ocazia să petreacă această după-amiază în bucătăria lui Jason dacă Adam n-ar fi scos-o din apă. Nu că ar fi fost un eveniment nemaipomenit faptul că se afla acum aici – pacea lumii nu avea să fie tulburată în urma conversaţiei lor –, dar, cu o siguranţă nou căpătată, ştia că ziua de mîine avea să fie pentru ea mai luminoasă şi mai bogată.

Ceainicul începu să fluiere.

– Mai întîi vom servi ceaiul.

El deschise cutia de tablă şi puse cîteva linguri de frunze într-un vas de ceramică.

– Este un amestec special, îi spuse el, creat exclusiv pentru mine de un medic chinez pe care l-am cunoscut la conferința despre medicina naturistă. Magazinul lui se află în centrul lui Chinatown, dar este imposibil de găsit fără o hartă.

– Unul dintre acele locuri unde trebuie să baţi la uşă de trei ori? întrebă Miranda şi zîmbi.

– De patru, preciză Jason. Hajin zicea că trei bătăi sînt deja un lucru obişnuit şi el este un original.

Mirosul nu era tocmai minunat. Ea se gîndi să ceară mai bine cafea, dar, înainte să formuleze cererea, ceaşca se afla deja pe masă în faţa ei şi Jason îi aştepta părerea. Trebuia măcar să guste. Dacă avea gustul la fel de neplăcut ca mirosul, existau lapte, lămîie şi zahăr care puteau să-i modifice aroma.

Luă o înghiţitură. Papilele ei gustative se revoltară. Înghiţi repede.

– Special creat pentru tine, hm?

– Nu-ţi place?

Ea nu-şi găsea cuvintele.

– Este diferit.

– Nu înţeleg, spuse el. Mă tot străduiesc, dar pînă acum sînt singurul care poate să înghită fiertura asta.

– Slavă Domnului.

Ea puse ceaşca pe marginea opusă a mesei.

– Am crezut că voi fi obligată să beau toată ceaşca.

– Numai din politeţe? întrebă Jason neîncrezător.

– Cam aşa ceva.

– Viaţa este prea scurtă, Miranda. Trebuie să spui ce gîndeşti.

– Ceaiul este groaznic, Jason.

– Bravo.

– Îmi poţi da altceva?

– Cafea?

– Tare şi neagră.

Poate că aşa o să scape de gustul pe care i-l lăsase ceaiul în gură.

Peste două ore, erau tot la masă, stînd de vorbă. Pizza fusese bună, exact aşa cum promisese Jason, încăseră o jumătate din ea împreună, Miranda consumînd mai mult decît partea care îi revenea, lucru deloc obişnuit la ea.

Sună telefonul şi Jason se ridică să răspundă. Se întoarse înainte ca Miranda să aibă timp să curețe masa.

– Era Adam, spuse el.

Un val de căldură tulburătoare se răspîndi în ea la auzul numelui lui.

– Vine încoace?

– De fapt, a trecut cu maşina pe aici, dar a zis că era prea murdar ca să se oprească. Ți-a văzut maşina şi mi-a spus să te anunț că face cinste cu o cină şi că o să treacă la şase şi jumătate să te ia de acasă. Dacă nu-ți convine ceva, să-i dai un telefon.

Jason puse cutia de ceai înapoi în dulap.

– Nu mi-am dat seama că este aşa de tîrziu. Eşti de acord să-ți arăt atelierul altă dată?

Ea aruncă o privire spre ceasul de pe peretele opus.

– Ți-am răpit o jumătate de zi, Jason. De ce n-ai spus nimic?

– Nici eu n-am observat cînd a trecut timpul.

El se rezemă cu spatele de dulap, proptindu-şi mîinile de marginea lui.

– Ce se întîmplă cu noi, Miranda?

Întîmplarea o prinse cu garda coborîtă. Ezită puțin înainte să răspundă:

– Te referi la faptul că parcă ne-am cunoaşte dintotdeauna?

– Deci şi tu simți la fel?

Ea încuviință din cap.

– Aproape din clipa în care ne-am cunoscut.

– Poate că n-ar trebui să încercăm să înțelegem. Uneori, cînd analizezi ceva special, îşi pierde strălucirea şi devine un lucru ca toate celelalte.

Miranda nu era obişnuită să vorbească despre gînduri şi sentimente intime. În lumea de unde venea ea asta era o dovadă de slăbiciune.

– Aş putea să mai trec vineri?

– E bine vineri. Vino pe la opt şi jumătate. Pînă atunci o să mă întorc de la plimbare cu bicicleta. Să nu mănînci, pregătesc eu micul dejun.

– Voi fi aici.

Făcea planuri. Şi aştepta cu nerăbdare ceva. Ce dat, ce plăcut era!

El o conduse pînă la maşină, întîrziind pe alee pînă o văzu dispărînd după colț. Nu avusese niciodată un prieten ca Jason Delponte. De fapt, trecuse mult timp de cînd îşi permisese răgazul să-şi facă prieteni noi – parteneri, asociați de afaceri, cunoştințe, dar nu prieteni. Adam nici măcar nu se înscria în vreuna dintre categorii. El era iubitul ei. Keith nu s-ar fi potrivit pe nici una din liste. Cum putuse să-şi facă una ca asta? Cum putuse să-i facă lui una ca asta?

Opri la semafor. Îşi încleştă mîinile pe volan şi clipi de cîteva ori ca să alunge imaginile. Nu înțelegea ce se întîmpla. De ce lacrimi? Şi de ce acum, după atîta timp? Unde era voința ei de fier şi conduita lipsită de orice emoții?

Această tristețe care i se strecurase în suflet tocmai cînd credea că ziua era aşa de bună o va pîndi întotdeauna pe la colțuri?

Va veni vreodată ziua cînd se va putea gîndi la Keith fără să fie sufocată de sentimentul de vină?

Şi Jenny... cum de nu realizase cît de specială era

ea el înainte ca ea să dispară? Cum de crezuse că i se cuvin aceste lucruri neprețuite?

Adam ascultă mesajele de pe robot înainte să intre sub duș. Erau obișnuite mesaje de la turiștii de sfîrșit de săptămînă care voiau prin telefon să afle cît costau niște reparații „minore" la cabanele lor, dar era și un mesaj trimis de încifrat de la mama lui.

Se gîndi să o sune chiar atunci, dar alese să facă mai întîi duș, în speranța că biciuiala apei o să-i îndepărteze încordarea mușchilor din ceafă și-i va alina durerea de cap care începuse odată cu vizita lui Susan și sporise în drum spre casă.

Deși era nerăbdător să o vadă pe Miranda, nu putea să și-o scoată din minte pe Susan și pe Matt. Susan era îngrijorată și dezamăgită, dar mai ales era îngrozitor de speriată, iar el nu o învinovățea pentru asta. Jason le spunea zilnic tuturor despre ce însemna trădarea în dragoste.

Și mai era și Matt.

Atitudinea „întotdeauna se întîmplă altora" era predominantă la Matt și la prietenii lui cînd era vorba de SIDA, așa cum era problema urcatului la volan după ce ai băut cînd Adam era de vîrsta lui. Chiar dacă subiectul era altul, senzația persista ca o mantie protectoare și trecea din generație în generație.

Poate că era singura modalitate de a rămîne întreg la minte într-o lume cu mințile rătăcite.

Oricare ar fi fost motivele, Matt avea să suporte consecințele. Dacă era norocos și cadoul pe care i-l făcuseră prietenii de ziua lui de naștere se dovedea curat, cel puțin se alegea cu o lecție, una care i-ar putea salva viața pe parcurs. Dar, fără sprijinul unui miracol, nu exista cale de împăcare între el și Susan.

Adam intră sub duș, se aplecă și lăsă jetul de apă

să-i curgă pe ceafă. Dumnezeule, ce bătrîn se simțea! se părea că între el, Susan şi Matt era o generație, nu o decadă.

O jumătate de oră mai tîrziu, era deja îmbrăcat și gata de plecare, cînd îşi aminti de mesajul lăsat de mama sa. Avea s-o sune mîine dimineață.

Ea era o femeie răbdătoare, trebuia să fie şi cu el pentru că era fiul ei. În plus, dacă ar fi fost ceva urgent ea i-ar fi spus.

Tocmai pusese mîna pe clanță cînd sună telefonul. În timp ce se întorcea în salon, îşi aruncă haina pe umăr, hotărît să nu se lase ținut mult de vorbă.

– Alo.

Nu era salutul lui cel mai politicos.

– O, Adam. Mă gîndeam că o să-mi răspundă iar robotul.

– Ca întotdeauna, nimereşti exact la timp, mamă.

– Tocmai voiai să pleci, nu-i aşa? întrebă ea.

Fără să mai aştepte răspunsul lui, ea continuă:

– Am avut o presimțire că o să amîni pînă mîine.

– Ce este?

– Mă întrebam cînd ai de gînd să vii iar în oraş.

Era mai mult o introducere decît o întrebare, dar el răspunse totuşi:

– Nu ştiu. De ce?

– Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Discuția nu avea să fie scurtă şi nici mama lui nu avea să se lase concediată. Adam se aşeză pe brațul canapelei.

– Nu asta facem acum?

– Vorbesc serios, Adam.

– Scuză-mă.

Îi promisese lui Susan că o s-o ducă la clinică, dar nu mai devreme de o săptămînă, două. Ar însemna modificarea programului pentru amîndoi, dar ar însemna și

Ingrijorarea ei cu o situație neplăcută mai devreme decît se aștepta.

– Ce zici de vineri?

– Ar fi minunat. Ai putea să stai tot sfîrșitul de săptămînă?

– De data asta nu. O să mai vin cu cineva.

– Pot să stea și ei.

Mamei lui îi plăcea să aibă musafiri, cu cît mai mulți, cu atît mai bine. Singura nemulțumire din viața ei era că avea un fiu rătăcitor.

– N-o să meargă, spuse el. Duc la clinică pe cineva care vrea ca nimeni să nu afle despre asta.

– O, Doamne. Nu încă un prieten.

– Vrea numai să fie testată, spuse Adam.

– Ea?

Îngrijorarea ei izbucni brusc.

– Este complicat, dar nu ai de ce să-ți faci griji. Și nu, nu este Miranda. Ei, la ce oră vineri?

– Poți să fii aici la prînz?

Ar fi trebuit să profite de ocazie și să oprească la Sea Ranch. Cîțiva locuitori de acolo se uniseră și voiau să-l angajeze. În mod normal, timpul pe care-l pierdea pe drum l-ar fi făcut să refuze lucrarea, dar ei îi oferiseră cazare ca să fie siguri că avea opt ore la dispoziție pentru lucru. Va trebui să aranjeze o întîlnire cu ei în altă zi.

– Cred că aș putea ajunge pînă atunci.

– Grozav. O să rezerv masa la un local special. Îmbracă-te elegant.

– Stai puțin, protestă Adam. Nu-mi dai nici un indiciu?

– Este prea complicat ca să-ți povestesc la telefon. Dar vreau să faci ceva pentru mine. Mă tot gîndesc că într-o zi o să te răzgîndești și o să fii de acord să preiei afacerea.

– Mamă, ți-am spus...

– Ştiu. Dar este foarte important să fii absolut sigur de data aceasta.

Auzise această propunere în diverse forme în ultimii zece ani, dar de data asta suna totuşi altfel.

– O să mă gîndesc la asta, promise el.

Fu cuprins de o senzaţie ciudată. Privitor la intrarea lui în afaceri, luase o hotărîre cu mult timp în urmă.

Oare?

Nu cumva luase o hotărîre ştiind că uşa va fi întotdeauna deschisă în caz că-şi schimba hotărîrea? Nu cumva citise în vocea mamei sale că uşa aceea se va închidea?

CAPITOLUL 8

Cînd sosi Adam, Miranda îl aştepta pe veranda din spate. El nu spuse nimic cînd o văzu. În schimb, îşi propti un picior pe scară şi o studie apreciativ. Soarele de după-amiază tîrzie se reflecta în părul ei şi-l făcea să arate mai mult auriu. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, subţire, aproape transparentă în lumină. Bluza asortată îi slăbea, dezvelind un umăr, nu într-un mod calculat, ci părînd că alunecase neobservată.

Nu era nici o parte descoperită pe care el să n-o fi văzut deja, să n-o fi mîngîiat sau să n-o fi sărutat, sau pe care să n-o fi explorat cu vîrful limbii lui. Totuşi, coapsele şi abia întrezărite şi pielea dezvelită de pe umeri erau incredibil, aproape insuportabil, de excitante. Dincolo de asta, mai era şi plăcerea de a o găsi acolo, aşteptîndu-l, convingerea că ea îmbrăcase hainele acelea pentru el şi că prezenţa lui era motivul pentru care ochii ei străluceau de încîntare.

– Văd că ai mai cumpărat cîteva fucsii, spuse el.

Cinci ghivece erau aliniate pe balustradă.

– Şi nişte cîrlige, spuse ea. Dar nu le-am putut face să stea la streaşină cînd am agăţat plantele.

– Se pare că ai nevoie de cineva care a mai făcut

treaba asta.

Un zîmbet apăru în colțul gurii ei.

– Sînt nou-venită în împrejurimi şi nu cunosc prea multă lume. Mi-ai putea recomanda pe cineva?

– Nu sînt sigur. Cîrligele acelea sînt singura problemă?

– O, nu, zise ea pe un ton nevinovat.

– Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce...

– Mai am o problemă... Am plantat cîteva petunii în jurul copacilor ieri, dar, cînd m-am trezit azi-dimineață, dispăruseră.

– Căprioare, spuse Adam.

– Poftim?

– C-Ă-P-R-I-O-A-R-E.

– Oo...

Ea zîmbi şi dădu să-şi tragă bluza pe umăr.

– Las-o. Îmi place aşa cum este acum.

Degetele ei se opriră pe pielea dezvelită.

– Am cumpărat mărimea pe care o purtam de obicei. Începu să frămînte nervoasă materialul.

– Dar bluza îmi este prea largă. Nu ştiu ce mi-a venit la magazin. N-am purtat niciodată ceva de genul asta.

El se apropie şi trase uşor de mîneca cealaltă până dezveli şi celălalt umăr.

– Aşa ar trebui să arate.

Abia după ce ea ridică grăbită mîna să-şi acopere pielea proaspăt dezvelită el îşi dădu seama ce făcuse. Îi dăduse la iveală una dintre cicatricele ei. El îi acoperi mîna cu palma lui şi se uită în ochii ei.

– Ştiu ce este acolo. Nu trebuie s-o mai ascunzi de mine.

– De unde ştii?

Ea încercă să se îndepărteze de el.

– Vern.

Ochii ei se dilatară de furie.

– Nu avea nici un drept. O să-l dau în judecată.

îi mai capete permisiunea...

Cuvintele i se opriră în gît.

– Dumnezeule! şopti ea. Ce este cu mine?

– Ce ţi s-a întîmplat, Miranda?

– Nu vreau să-ţi spun.

Hotărîrea ei părea de neclintit. Cicatricile pe care le purta pe dinăuntru şi pe dinafară aveau să rămînă astfel.

Îi era teamă că, dacă insista, avea să o piardă şi nu voia să riște asta.

– Atunci n-o să te mai întreb altă dată. Dar n-o să mă prefac că nu ştiu despre ele.

Pentru a-şi susține spusele, el îi dădu mîna la o parte şi lipi buzele de cicatricea de pe umărul ei.

Ea stătu nemişcată, de parcă s-ar fi străduit să-i suporte atingerea, în loc să aibă nevoie de ea sau s-o savureze. Cu mişcări voit încete, el îi trase bluza şi mai în jos, dezvelind umflătura sînului. Trasă o linie umedă cu vîrful limbii pe pieptul ei. Cînd coborî mai jos, observă că ea nu purta nimic pe dedesubt. Mesajul era extrem de clar şi era minunat. Ea îşi făcuse planuri pentru seara aceea.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine!

El îi ridică brațele şi i le petrecu pe după gîtul lui.

– De ce ai lipsit atîta timp?

Era mai mult o acuzație decît o întrebare.

– Pentru că am crezut că asta vrei tu.

El se aplecă, îşi strecură mîna pe sub genunchii ei şi o ridică în aer.

– Pentru că sînt un prost.

Îi prinse gura într-o sărutare lacomă.

O oră mai tîrziu, furtuna care bîntuise în larg se mutase pe uscat, izbind în ferestrele dormitorului cu stropi grei de ploaie.

– Îmi place aşa de mult zgomotul ploii, spuse Adam.

Miranda se ridică într-un cot şi se uită la el. Ea îşi

trecu degetele peste pieptul lui cu mişcări nesigure, [illegible] posesive.

– Mie îmi place zăpada.

– Dar nu poți să asculți căderea zăpezii.

– Eu pot.

El zîmbi, îi luă mîna şi o sărută în palmă.

– Cînd vine iarna, o să te duc la munte. O să [illegible] asculta zăpada acolo.

– Mai e pînă la iarnă. S-ar putea să nu mai fiu [illegible] atunci.

Ea îl avertiza, îi spunea să nu se implice sufleteşte.

– N-o să-ți meargă, Miranda. Eu nu mă sperii uşor.

– Am socotit numai că e de datoria mea să te previn.

A doua zi dimineața, Miranda era încă în pat cînd Adam îi aduse cafeaua.

– Ce planuri ai pentru azi? o întrebă el, aşezîndu-se lîngă ea, cu spatele rezemat de tăblia patului.

– Nu ştiu. Cred că o să fac o plimbare, dacă nu este prea multă umezeală.

El suflă uşor în cafeaua lui.

– Şi?

– Şi nimic. De ce întrebi?

– Este un magazin de biciclete în Fort Bragg. Am citit în ziarul de ieri că au primit marfă.

Ea îl fixă cu privirea.

– Şi?

– Nu te face că nu înțelegi. Dacă ai avea o bicicletă, ai putea să te plimbi cu noi.

– Vai, mulțumesc. Dar va trebui să refuz oferta.

Ea îi dădu ceaşca de cafea să i-o țină şi-şi ridică perna să stea rezemată lîngă el.

– Mă şi văd pe una dintre bicicletele alea cu care vă plimbați voi. Ar rîde tot oraşul de mine.

– Ce vorbeşti?

– Fii serios, Adam. Am treizeci şi opt de ani. Chestiile

sînt pentru puştani.

Adam lăsă să-i scape un geamăt.

– Uneodată mă enervezi. Cînd o să-ţi intre în cap că nu-mi pasă cît de bătrînă eşti şi la fel şi celorlalţi?

– Şi asta pentru că nu vreau să mă plimb cu voi cu bicicleta? îl repezi ea.

– Nu pentru faptul că nu vrei să mergi, ci din cauza motivului pentru care refuzi.

– Dacă ignorăm diferenţa de vîrstă dintre noi nu înseamnă că ea nici nu există. Eu am *treizeci şi opt* de ani, Adam, iar tu ai douăzeci şi nouă.

El încercă să micşoreze tensiunea creată.

– Te-ar face să te simţi mai bine dacă ţi-aş spune că o să împlinesc treizeci peste cîteva luni?

– Nu este vorba numai de ani, Adam. Este vorba de cum ne simţim. Chiar dacă ai trăi o sută de ani, tot nu te-ai simţi atît de bătrîn cum mă simţeam eu la douăzeci de ani. Nu spun că este ceva rău în asta, deşi aş fi spus-o în urmă cu un timp, recunoscu ea. Mi-aş dori să fiu ca tine. Am început în sfîrşit să-mi dau seama cît de mult am pierdut.

Vocea i se transformă în şoaptă.

– Dar asta ţine de trecut şi nu pot să mai schimb nimic.

El o simţi cum se îndepărtează.

– Deocamdată renunţ la propunerea cu bicicleta, dar îmi rezerv dreptul să încerc din nou mai tîrziu.

– Perfect. Acum, că am stabilit ce o să fac eu azi, zise ea pe un ton exagerat de vesel, să-mi spui ce o să faci tu.

– Am o întîlnire cu un grup de proprietari de case din Bear Ranch.

Cînd telefonase ca să amîne întîlnirea, ei îl rugaseră să o fixeze pentru un termen mai apropiat.

– De ce un grup?

Conversaţia devenise lipsită de importanţă, dar de

asta aveau nevoie pentru a salva dimineața.

– I-am spus celui care a vrut să mă angajeze înțelegând că treaba pe care o avea pentru mine nu merita cele trei ore pe care le pierdeam pe drum. El a adunat mai mulți oameni care aveau de făcut reparații pe la case și mi-a aranjat chiar să dorm undeva cît stau acolo. Se pare că o să am de lucru pentru o săptămînă. Acum mă duc să văd despre ce este vorba.

– Cînd ai de gînd să pleci? întrebă ea.

– Nu știu sigur, poate pe la sfîrșitul lunii, depinde cum stau lucrurile pe-acolo.

El ar fi vrut ca Miranda să-l roage s-o ia cu el sau cel puțin să spună că o să-i simtă lipsa cît o să fie plecat.

– Presupun că ești nevoit să lucrezi cît poți de mult vara. Nu cred că mai sînt multe de făcut pe-aici după Ziua Recoltei.

El nu putea să sufere conversațiile politicoase. Erau la fel de artificiale și de lipsite de sinceritate ca și complimentele false.

– Rămîne să ne simțim bine numai cînd sîntem în pat, Miranda?

Ea se ridică, smulse puloverul de pe scaun și-și strecură brațele pe mîneci.

– Ce vrei de la mine?

– Pentru început, ar prinde bine puțină sinceritate.

– Nu te-am mințit cu nimic.

– Atunci spune-mi ce părere ai despre faptul că o să fiu plecat atîta timp.

– Este viața ta. Ce importanță...

Ea se întoarse cu spatele la el. Își prinse cureaua în talie cu mișcări nervoase.

– O să-ți simt lipsa.

Adam se ridică și ocoli patul.

– Ai putea veni cu mine.

Ea scuturâ din cap.

– Nu sînt pregătită pentru așa ceva. Nu încă.

Nu era ceea ce voise el să audă, dar ar fi putut fi şi mai rău.

– Dacă n-aş fi promis, nu m-aş duce.

– Nu-ţi face griji din cauza mea, Adam. Pot să stau singură.

– Trebuie să mă duc în oraş vineri. Vrei să vii şi tu?

Ar aranja el lucrurile cu Susan. Dacă ar incomoda-o prezenţa Mirandei, ar putea să o ducă la clinică săptămîna următoare.

Miranda îşi aşează palmele pe pieptul lui şi schiţă un zîmbet surprinzător de reuşit.

– Crezi sau nu, sînt ocupată vineri.

Adam îşi înălţă o sprînceană a mirare.

– Persoană cunoscută?

– Jason. Vrea să-mi arate atelierul lui. Mă gîndeam să-l invit la prînz după aceea.

Veştile acestea îi făcură mare plăcere. Jason şi Miranda aveau să se simtă bine împreună.

– Dacă mă întorc în jur de opt, crezi că ai să fii liberă pentru cină?

Ea se ridică pe vîrfuri şi-l trase uşor de ureche.

– Ce-ar fi să luăm cina acasă?

– Pune o lumînare în fereastră.

Mîinile lui alunecară pe materialul de lînă care-i acoperea coapsele. O trase spre el.

– Poate să se scufunde şi pămîntul, o să fiu aici.

Vineri dimineaţa, Miranda se sculă devreme, nerăbdătoare să ajungă la întîlnirea pe care o fixase cu Jason. Era una din zilele acelea senine, cînd totul, chiar şi gîndurile, păreau mai clar conturate. În larg se zărea obişnuita perdea de ceaţă, dar pe uscat cerul era albastru şi nu se zărea nici urmă de nor.

Miranda porni spre maşină, dar, în timp ce deschidea portiera, hotărî că era o zi prea frumoasă ca să facă drumul la volan. Se întoarse în casă şi-i dădu telefon lui

Jason, lăsîndu-i mesaj pe robot că se hotărîse să meargă pe jos pînă la el şi că o să ajungă puţin mai tîrziu.

Se afla la numai o milă depărtare de oraş cînd aruncă o privire spre şosea şi văzu venind camionul lui Adam. Inima începu să-i bată mai repede şi zîmbi de această reacţie involuntară. Oare trupul ei ştia ceva ce raţiunea ei refuza să admită?

Se uită la ceas. Evident, el pornise spre San Francisco după plimbarea cu bicicleta. Dar de ce venea din spatele ei? Numai dacă... Desigur, trecuse pe la ea pe acasă să-şi ia rămas-bun.

Se simţi puţin vinovată la gîndul că îl lăsa să facă singur călătoria aceea lungă. Cu siguranţă că Jason nu s-ar fi supărat dacă ea ar fi amînat cu cîteva zile vizitarea atelierului lui. Tentaţia de a-i face o surpriză lui Adam cînd o întrebase dacă avea vreun plan fusese prea mare ca să-i reziste.

Putea acum să-l roage s-o ducă pînă la Jason acasă după care avea să-l trimită la drum cu un sărut plin de promisiuni pentru seara aceea. Grăbi pasul şi o luă peste panta înverzită ce separa cărarea pe care mergea de şosea. Cînd se apropie de autostradă, ridică mîna să-i facă semn, dar se opri în ultima clipă. Adam nu era singur.

El trecu fără s-o observe, dar nu atît de repede, încît ea să nu vadă cine era lîngă el. Probabil că Susan Lansky nu avusese un angajament iniţial sau, dacă avusese, atunci renunţase la el.

Un val de gelozie iraţională o inundă pe Miranda. Ceea ce simţea era stupid şi nefondat, dar nu putea să se abţină.Adam şi Susan erau prieteni. Se cunoşteau încă dinainte să apară ea. În plus, Susan avea doar optsprezece ani şi un prieten care o venera. Ce putea să aibă ea în comun cu Adam?

Dar erau cei unsprezece ani care-i despărţeau mai

ignoranți decît cei nouă care o despărțeau pe ea de Adam? Fir-ar să fie, nu voia să gîndească astfel. Adam îi dăduse nici un motiv să se îndoiască de el. Ea era cea cu care făcea el dragoste şi la ea avea să se întoarcă el diseară. Unde era siguranța ei de sine, forța ei interioară care o urcase pe culmi într-o lume dominată de bărbați?

Cum era posibil ca o dimineață care începuse atît de plăcut să devină atît de mohorîtă?

Era o întrebare prostească, mai ales că venea din partea ei. Ea ştia mai bine ca oricine cu ce uşurință se putea preface în cioburi o lume, chiar perfectă.

CAPITOLUL 9

– Mary, sînt sigur că ar fi mult mai simplu pentru noi toți dacă n-aş fi eu aici cînd vine Adam.

Michael Ericson se apropie de Mary, care stătea în picioare şi privea pe fereastră, şi o cuprinse pe după umeri.

– Nu vreau să-ți faci griji din cauza mea dacă Adam spune ceva neplăcut. Precis va fi supărat la început. Ştiu că şi eu aş simți la fel în locul lui.

Ea ridică privirea spre el şi zîmbi.

– Ți-am spus de nenumărate ori că Adam nu seamănă cu nici un om dintre cei pe care i-ai cunoscut tu. Niciodată nu reacționează aşa cum te-ai aştepta sau cum ar trebui.

– Atunci de ce eşti aşa de agitată?

Întrebarea lui o puse pe gînduri.

– Nu ştiu prea bine, recunoscu ea. Poate este din cauză că nu vreau să am numai consimțămîntul lui, vreau să te vadă aşa cum te văd eu.

El îi zîmbi cu subînțeles.

– Şi eu sper la fel.

– El o să ştie că eu nu m-aş încurca niciodată cu un bărbat care n-ar fi la fel de incitant şi acasă şi la birou.

Ea ridică bărbia să-i primească sărutul.

– N-am ştiut că am fost testat cu atîta exigenţă.

Mary izbucni în rîs.

– O, ba da.

Michael o luă de mînă şi o conduse înapoi la canapeaua îmbrăcată în catifea verde. Se aşeză şi o trase pe genunchii lui.

– Ai prefera să mai amîni pînă îi spui?

– Ca să afle despre noi din ziar?

– Vrei să cred că Adam citeşte pagina mondenă?

– Nu, dar citeşte partea rezervată afacerilor.

– De ce ar citi un om pe care nu-l interesează deloc...

– Crede că o face pentru mine.

Michael vru să spună ceva, dar ea ridică mîna în sus să-l oprească.

– Ştiu, Adam pare incredibil de naiv, dar are un al şaselea simţ. Nu-mi dă telefon decît dacă are întrebări care de pus sau dacă e de părere că trebuie să mă anunţe despre un eveniment petrecut pe o piaţă străină.

– Şi are dreptate?

– Absolut de fiecare dată. Asta este partea care mă deranjează. Are instinct şi are talent, dar nu vrea să intre în afaceri.

– Cred că nici tu nu ştii bine unde este locul lui, aşa cum nici el nu ştie. Probabil că nu-ţi dai seama, dar se distinge o notă de mîndrie în vocea ta atunci cînd vorbeşti despre Adam şi despre proiectele lui.

– Ştiu că lui îi place să se considere cetăţean al lumii, ce naiba o mai fi însemnînd şi asta, dar sigur o să vrea să se stabilească într-o zi. El s-a născut şi a crescut în această ţară. Dacă vrea să facă fapte bune, există multe de făcut şi aici.

– Ai vorbit ca o adevarată mamă.

El îşi schimbă poziţia ca să-i facă ei mai mult loc.

– Locurile în care merge sau munca pe care o face te deranjează?

– Amîndouă. Ştiu că lumea are nevoie de oameni ca Adam...

– Dar nu vrei să fie el acela.

– Mă poţi învinui pentru asta? Este singurul meu copil. Şi să nu-mi spui că ar putea foarte bine să dea un autobuz peste el şi acasă. Nu se compară cu posibilitatea de a fi împuşcat în timp ce oferă hrană unor refugiaţi sau de a muri şi pentru că a protestat împotriva nu ştiu cărei nedreptăţi politice.

– Adam este adult, Mary. Şi, din cîte mi-ai spus, este capabil să-şi poarte de grijă.

– În majoritatea cazurilor. Nu vreau să mă gîndesc la suferinţa pe care o s-o îndure cînd o să-l piardă pe Jason.

Ei doi fuseseră prieteni buni încă de cînd începuseră să meargă în picioare. Jason îi spusese lui Adam că era homosexual cu mult înainte să le spună celor de acasă. Şi el fusese prima persoană la care venise Jason atunci cînd infestarea cu HIV devenise caz clar de SIDA.

– Există oameni care sînt capabili să stea în preajma celor suferinzi fără a împărtăşi suferinţa. Şi există oameni care mor puţin de fiecare dată cînd moare cineva. Adam n-ar putea face ceea ce face fără să fie mai mult primul tip decît al doilea. O să suporte destul de bine dispariţia lui Jason.

Ea îşi rezemă cotul de umărul lui şi-şi propti capul în palmă.

– Ştiu că ai dreptate, dar nu pot să trec peste ideea că Adam se va răzgîndi într-o zi şi o să vrea ceea ce nu poate să aibă. Odată ce afacerea va fi vîndută, chiar dacă ar răscumpăra-o, n-ar mai fi acelaşi lucru. De la moartea lui Gerald, Adam a fost într-o continuă căutare. Nu cred că ştie ce caută, dar ştiu că n-o să se poată opri pînă n-o să afle. Cum o să se simtă dacă o să-şi dea seama că era vorba despre afacerile tatălui său şi că acestea au fost preluate între timp de către un concern

Dacă, Doamne ferește, compania dă faliment din vina unei proaste administrări?

— Stai puțin, spuse Michael. Compania asta nu mai este a lui Gerald demult. Tu ești cea care a dezvoltat-o și ești cea care i-a triplat veniturile. Dacă Adam este așa de priceput la afaceri cum susții tu, atunci știe foarte bine că asta este compania ta, nu a tatălui lui.

El o sărută ușor pe vîrful nasului.

— De fapt, asta te deranjează?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Nu face asta, Michael. Dacă ai ceva de spus, spune.

— Tu ai făcut ceea ce nimeni nu credea că poți să faci și ai lăsat cîțiva bancheri fără replică.

— Treci la subiect.

Ea îl trase de cravată fără prea multă blîndețe.

— Este cît se poate de normal să dorești să lași moștenirea fiului tău ceea ce ai realizat.

Ideea o făcu să încremenească. De unsprezece ani își socotea executorul testamentar al lui Gerald, care prelungește averea pînă cînd va veni momentul să treacă averea în mîinile moștenitorului de drept. Dar Michael avea dreptate. De-a lungul timpului, prin efort și voință, afacerea lui Gerald devenise afacerea ei. Voia ca Adam să știe ce realizase ea și singura modalitate era ca el să primească moștenirea din mîinile ei. Cum de nu-și dăduse seama de asta?

— Presupunînd că ai dreptate, rosti ea, tulburată de descoperirea făcută, ce ar trebui să fac acum?

— Asta tu hotărăști, draga mea. Eu nu mă amestec. Știi că asta vă privește pe tine și pe Adam.

Ea auzi un bîzîit dinspre birou.

— A venit, spuse ea.

— Încă mai am timp să mă strecor pe ușa din spate.

Ea se ridică în picioare și ridică mîna.

— Nu mă provoca.

Deşi Patty îl asigurase că mama lui îl aştepta, Adam bătu uşor în uşă înainte să intre.

– Ei, care este surpriza aceea grozavă pe care...

Cuvintele i se opriră în gît cînd văzu că mama lui era cu cineva.

– Îmi pare rău, spuse el. Am crezut că eşti singură.

– Adam, ți-l prezint pe Michael Ericson.

Apoi se întoarse către Michael.

– Michael, el este fiul meu, Adam.

Aşadar, acesta era misteriosul bărbat din viața mamei lui. Adam fusese întotdeauna de părere că poți să ghiceşti multe lucruri din felul în care îți strînge mîna. Michael trecu examenul cu uşurință.

– Mă bucur să te cunosc, îi spuse el bărbatului mai vîrstnic. Mama a fost foarte circumspectă în ce te privește, ceea ce înseamnă că între voi este ceva serios.

– Adam, îl repezi Mary.

Michael zîmbi.

– Eu sînt cît se poate de serios, în orice caz.

– V-am acordat destul timp să vă cunoaşteți, spuse Mary. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Adam o îmbrățişă pe mama lui.

– Felicitări.

– Chiar aşa? întrebă ea, îmbrățişîndu-l la rîndul ei. Nu ai de gînd să-i iei o declarație lui Michael sau să-l întrebi dacă intențiile lui sînt onorabile?

– Tu eşti cea mai deşteaptă femeie pe care o cunosc. Nu te-ai fi încurcat cu un bărbat fără să faci investigații asupra lui.

Ea îşi plecă fruntea pe umărul lui Adam şi gemu.

– Este adevărat? o întrebă Michael. Ai făcut cercetări asupra mea?

– Doar puține, recunoscu ea fără să ridice privirea.

Lui Adam îi plăcu expresia nedumerită din ochii lui Michael. După părerea lui, Michael era cam de aceeaşi vîrstă cu mama lui şi avea un cont în bancă cel puțin

...ul cu al ei. Era înalt şi avea o constituţie atletică. Părul ... începuse să-i albească şi rîsul îi lăsase urme adînci ... jurul gurii şi al ochilor. Aveau să fie o pereche po-...

– Şi aţi fixat data? întrebă Adam.

– Încă nu, răspunse Mary.

– 2 noiembrie, spuse Michael în acelaşi timp.

Adam o privi în ochi pe mama lui.

– Ei, care este data?

– Aveam de gînd să discut cu tine mai întîi... înainte de a face un anunţ oficial.

– Eu cred că în noiembrie ar fi grozav, spuse Adam. Aşa o să vă faceţi probleme din cauza aglomeraţiei în luna de miere.

– Nu e cazul să te arăţi aşa de nerăbdător, îl avertiză Mary.

– Ai îndoieli, mamă?

– Cred că acum o să vă las singuri, îi întrerupse Michael.

Apoi se întoarse către Adam.

– Mi-ar face plăcere să treci pe la mine pe la birou mai tîrziu, dacă ai timp, să vezi cum este.

– O să-mi fac timp, spuse Adam.

Îi întinse mîna lui Michael.

– Bine ai venit în familie.

Faţa lui Michael se lumină de un zîmbet cald.

– Mulţumesc, Adam. Eşti exact aşa cum mi s-a spus.

Adam se încruntă spre mama lui.

– Iar ai vorbit prea mult.

– Taci din gură, îl repezi ea în glumă. Şi stai jos. Mă întorc imediat.

Plecă să-l conducă pe Michael.

Adam se îndreptă spre fereastră. Era mai surprins şi mai tulburat de veştile pe care i le pregătise mama sa decît lăsa să se vadă.

Ea fusese singura constantă a vieţii lui... toată viaţa,

mamă şi prietenă în acelaşi timp. Era fericit pentru ea, dar şi nedumerit. De ce aşteptase pînă acum să-i spună ceva atît de important?

Mary se întoarse în mai puţin de un minut. Închise uşa şi rămase cu spatele rezemat de ea.

– Ei?

– Îmi place, spuse Adam. Cel puţin din cîte am văzut pînă acum. Nu părerea mea contează. Spune-mi mai bine tu de ce îţi place de el.

– Ne-am cunoscut la petrecerea de Crăciun de la familia Delponte, cu doi ani în urmă, dar ţi-am mai spus asta. El era la fel de plictisit ca şi mine şi ne-am întîlnit în bibliotecă. Am început să discutăm despre cărţi – şi el este un mare pasionat de lectură. Ceea ce este surprinzător, ţinînd cont de cît este de ocupat din cauza afacerilor.

– Ce fel de afaceri?

– Calculatoare. Este proprietarul companiei *Jelcon*.

Adam fluieră încet.

– *Acel* Michael Ericson? Sînt impresionat.

Informaţia primită înlătură orice bănuială pe care ar fi avut-o Adam în subconştientul lui. Ericson nu urmărea să pună mîna pe averea familiei Kirkpatric.

– Michael este un om simplu, Adam. Nici n-ai bănui să este proprietarul companiei *Jelcon*.

Mary se duse la biroul ei şi scoase o mapă.

– L-am pus pe Felix să redacteze un contract prenupţial în care se precizează că niciodată companiile noastre nu vor constitui proprietate comună. Michael a refuzat să semneze.

Adam luă hîrtiile pe care i le întinse ea şi văzu că ele purtau semnătura ei, dar spaţiul rezervat semnăturii lui Michael este gol.

– Nu înţeleg. De ce să facă una ca asta?

– Eu am socotit că este corect aşa. Eu nu am contribuit cu nimic la dezvoltarea companiei lui, de ce să mă

aleg cu jumătate din ea dacă mă căsătoresc cu el?

Existau destui oameni care n-ar fi aprobat convingerile lui Mary. Dar Adam ar fi fost surprins dacă ea ar fi procedat altfel.

– Ce-a spus Michael cînd i-ai comunicat părerea ta?

– A spus că tot ce are el nu valorează nimic fără mine.

– Cum rămîne cu compania ta?

– Ştie că eu socotesc compania *Kirkpatric Ltd.* ca fiind a ta şi a insistat să rezolvăm lucrul acesta între noi doi înainte de căsătorie. Nu vrea ca averea ta să se încurce cumva cu a lui.

– S-ar părea că ai tras un loz cîştigător, mamă. Cineva care te înţelege foarte bine, spuse Adam. Mă bucur pentru tine. Eşti singură de prea mult timp.

Ea se rezemă în scaun, cu mîinile încleştate pe braţele lui.

– Dacă tot a venit vorba, nu mă întrebi ce am de gînd să fac cu compania?

– Am presupus că ai de gînd să o păstrezi.

– Nu mai am nevoie să-mi umplu viaţa prin muncă, Adam. Michael are afaceri în întreaga lume, iar eu vreau să călătoresc cu el.

– Înţeleg, spuse el încet.

Momentul despre care discutau de ani de zile sosise. Nu mai era loc pentru nici o amînare.

– Nu ştiu absolut nimic despre felul în care trebuie condusă această companie, spuse el.

– Aş rămîne eu alături de tine pînă cînd te-ai simţit în stare să preiei conducerea.

Încă o dată, aşa cum făcuse cu numai cîteva săptămîni în urmă, încercă să se imagineze stînd în spatele biroului, zi de zi, ţintuit acolo de obligaţia faţă de o idee şi de fidelitate faţă de o amintire. Chiar şi numai gîndul la o asemenea posibilitate făcea ca încăperea să-i pară mai mică, de parcă zidurile s-ar fi comprimat în jurul lui.

– Nu sînt făcut pentru asta, spuse el într-un fîrș
Mi-aș dori să fi fost, cel puțin pentru tine și pentru tat
dar aș înnebuni dacă aș ști că viața îmi este dinain
planificată.

Ce ciudat fusese să descopere că exista o valoa
cele treizeci și două de milioane de dolari din raportul p
care i-l dăduse mama lui, care putea fi pusă în balanță
cu ceva atît de eteric cum era libertatea lui mentală. Ar
vrut să găsească o cale prin care să-și comunice sen
mentele, o cale pentru a atenua lovitura care distruge
visul mamei sale, dar nu găsea cuvinte.

– Îmi pare rău.

– N-o să te mint spunînd că nu am sperat în secr
că o să te răzgîndești, dar cred ca acum, cînd sînt gat
să încep o viață proprie nouă, înțeleg mai bine ce simț

Adam se așează pe marginea biroului și o luă pe Mary
de mînă.

– Cum este posibil să fiu atît de norocos?

– Să fiu a naibii dacă știu.

El zîmbi.

– Sper că acest Michael Ericson al tău știe să le
aprecieze.

Un nou val de roșeață însoți zîmbetul cu care îi răs
punse ea.

– Știe, ai încredere în mine.

– Așadar, ce o să faci cu compania?

– O să caut un cumpărător care n-o să distrugă tot ce
am construit. Ar putea să dureze mai mult, dar cred că îi
datorăm asta angajaților noștri. După vînzare, banii vor fi
ai tăi, desigur.

– Ce naiba să fac cu ei? Nu vreau acești bani. Nu am
făcut nimic pentru a-i merita.

– Moștenirea nu se cîștigă, Adam. Ea vine de la sine.

– Dar tu nu ai murit, i-o întoarse el. Aproape că nu
mă folosesc niciodată de banii lăsați ca rentă de tata. Nu
am mai retras o sumă mare de bani din contul acela de

zi de zile.

– Nu spun că trebuie să-i cheltuieşti.

– Şi-atunci, ce trebuie să fac? Să las toate milioanele mele în bancă să facă alte milioane?

– Sînt banii tăi.

Vocea ei rămase calmă în contrast cu agitaţia lui Adam.

– Poţi să faci ce vrei cu ei.

El inspiră adînc, apoi expiră încet. Mai era timp. Vîn-zarea putea să dureze luni în şir. Avea să o convingă el într-un fel sau altul.

– De ce te sperie ideea de a avea bani? întrebă ea.

– Nu mi se potriveşte.

– Ţi-e teamă că te-ar face să te schimbi?

Mary avea un aer preocupat. Se străduia din răs-puteri să-l înţeleagă.

– S-ar putea.

– Nu şi dacă tu nu o vei permite.

– Spune asta celor care cîştigă la loterie.

– Acum eşti ridicol. Tu te-ai născut cu bani. Au fost o parte din viaţa ta tot mereu. Nu văd ce rău ţi-au făcut.

Ea avea dreptate, bineînţeles. Îi era chiar şi lui greu să şi înţeleagă reacţia.

– Am nevoie de timp de gîndire.

– Dar să nu amîni aşa cum ai făcut pînă acum. De data aceasta, trebuie neapărat să iei o hotărîre.

Sună telefonul. Mama lui nu primea telefoane cît era ea acolo.

– Cred că este Susan, zise Adam. I-am spus să mă anunţe cînd termină de făcut cumpărăturile.

Mary ridică receptorul.

– Da, spuse ea. Este aici.

Adam luă receptorul.

– Ai terminat repede.

Urmă o pauză lungă înainte ca Susan să vorbească.

Promisiunea pe care i-o făcuse Mirandei, de a se

întoarce devreme pentru a lua cina cu ea, îl făcu să ezite.

– Cît vrei să mai stai?

– Toată după-amiaza!

– Nu ți-a mers bine la cumpărături, după cîte înțeleg.

– Greşeşti, n-o să crezi ce am descoperit.

Vocea ei era veselă, o schimbare plăcută față de ultima dată cînd vorbise cu ea.

– Au nişte toalete grozave de *Nordstrom* – nici nu mă aşteptam. Şi mai este şi această minunată doamnă Julie, care mă ajută să caut prin tot magazinul şi să-mi aleg ce-mi place. Dacă aş avea timp suficient, aş putea să-mi cumpăr tot ce-mi trebuie pentru şcoală azi.

– Ce-ai zice să trec să te iau la ora patru şi jumătate din fața magazinului? Ai avea timp suficient?

– Eşti grozav, Adam.

Ea vru să închidă, apoi adăugă:

– Apropo, cei de la clinică au fost foarte drăguți. Le-am spus să trimită rezultatele testului la tine acasă. Sper că nu ai nimic împotrivă.

– Nici o problemă. Du-te să-ți faci cumpărăturile. Nu vreau să-mi dai telefon la ora patru şi să-mi spui că mai ai nevoie de timp.

Ea închise fără să-şi ia la revedere.

– Dacă pleci spre casă la ora patru şi jumătate, spuse Mary, o să stai o oră pe pod.

– Fir-ar să fie, mormăi Adam.

Socotise numai timpul făcut pe drum, nu se gîndise şi la trafic. Nu avea cum să ajungă la timp ca s-o scoată pe Miranda la o cină cumsecade.

– Este vorba despre Susan pe care am cunoscut-o de Crăciun? întrebă Mary. Fiica domnului Lansky?

– Îhî, spuse Adam.

– A trebuit s-o aduci pînă aici ca să-şi facă testul? Ooo... nu vrea să afle tatăl ei.

– Nu vrea să afle nimeni, zise Adam.

– Nu-ți face griji, eu n-o să spun la nimeni.

Ea adună hîrtiile pe care i le arătase mai devreme şi le puse la loc pe biroul ei.

– Numai că este foarte trist. Cîți tineri ne mai putem permite să pierdem? Cînd o să le intre în cap că...

– Nu acum, mamă, spuse Adam. Trăiesc în fiecare zi cu gîndul acesta. Vin aici numai ca să mai scap de el pentru puțin timp.

– Aducînd-o pe Susan la clinică?

– Doar de data asta.

Cel puțin aşa spera din toată inima, dar nu aveau să ştie cu siguranță decît peste şase luni, cînd ea avea să facă al doilea test la clinică.

– Ia să vedem, nu vrei să vorbeşti despre Jason, nici despre Susan, nici despre vînzarea companiei...

Ea zîmbi.

– Atunci, cum a fost coniacul?

– Încă n-am deschis sticla.

– Am crezut...

Ea îşi ridică privirea şi-i văzu expresia feței.

– Lasă.

Uşa se deschise şi intră Michael Ericson.

– Exact la timp, murmură Mary.

– Sînteți gata pentru prînz? întrebă Michael.

Mary se întoarse către Adam.

– Eu da. Dar tu?

– Mai întîi aş vrea să dau un telefon.

Cu puțin noroc, putea s-o mai prindă pe Miranda acasă la Jason.

– Între timp, spuse Mary, eu o să-mi verific agenda împreună cu Patty. Poate reuşim să ne vedem cu Felix azi după-amiază, să punem lucrurile în mişcare.

Adam simți o greutate ciudată în piept. Felix Hansen era avocatul familiei de cînd îşi amintea el. El era persoana potrivită pentru a se ocupa de vînzare.

– Eu sînt de acord.

Adam îşi dădu seama după reacţia mamei sale că încercarea lui de a se arăta entuziasmat nu reuşise.

– Te aşteptăm la lifturi, spuse Michael.

– N-o să dureze mult.

Michael o aşteptă pe Mary să-şi ia poşeta şi deschise uşa. O lăsă să treacă înaintea lui, punîndu-i mîna pe talie. Se opriră la biroul lui Patty, apoi se duseră în sala de şedinţe, unde îşi lăsase Mary pardesiul. Cînd rămaseră singuri, Michael întrebă:

– Cum a mers?

– Refuză să aibă de-a face cu banii.

– Dar nu la asta te aşteptai?

– Cum se spune? Întotdeauna speri că primăvara este eternă.

Ea îşi puse mîinile pe talia lui Michael şi capul pe pieptul lui.

– M-am gîndit la treaba asta, spuse Michael. Şi cred că aş putea să-ţi sugerez o soluţie.

– Te rog... spune-mi-o.

– Dă-mi voie să verific nişte lucruri mai întîi, îi ceru el. Vreau să ştiu dacă este cu adevărat posibilă soluţia la care m-am gîndit.

Ei nu-i era uşor să aştepte, dar nu voia să-l preseze.

– Îmi prinde bine să te am alături, spuse ea şi-l sărută. Uitasem ce bine este să am pe cineva cu care să împart greutăţile.

El o sărută mai apăsat.

– Mă străduiesc să-ţi fiu pe plac.

– O, aşa să faci, domnule Ericson. Numai aşa.

CAPITOLUL 10

Adam nu reuşi s-o găsească pe Miranda înainte de prînz şi hotărî să nu lase mesaj pe robotul lui Jason. Mai încercase o dată la ora unu şi jumătate de la biroul lui Michael, apoi din nou la ora trei, după întîlnirea cu Felix. Într-un tîrziu, cu puţin înainte să plece s-o ia pe Susan, răspunsese Jason.

– Am încercat toată după-amiaza să dau de voi, spuse Adam.

– Am fost la cumpărături, îi răspunse Jason pe un ton misterios.

– Doamne, tu şi Susan sînteţi la fel.

– Hmmm, pari puţin nervos. Ce este, s-a rătăcit Susan la magazinul *Marcy?*

– *Nordstrom.* Sau cel puţin acolo era în urmă cu o oră, cînd mi-a dat telefon.

– Fata are gusturi alese, trebuie să recunoşti asta.

Din cauza stării de spirit în care se afla, Adam nu avea chef să glumească.

– Miranda este cumva pe-acolo?

– Ai prins-o la timp. Tocmai se pregătea să iasă pe uşă.

Peste cîteva secunde, auzi vocea Mirandei.

– Unde eşti? întrebă ea. Sper că pe drum.

Nerăbdarea din vocea ei era o invitaţie clară. Adam se întrebă dacă o remarcase şi Jason.

– Sînt tot în San Francisco. Şi probabil că o să mai rămîn cîteva ore.

– O! exclamă ea încet.

– O să-ţi explic cînd vin acasă.

– Ai vrea să-l sun pe Vern şi să-i spun că o să întîrzii?

Probabil că Jason îi spusese că Susan era cu el.

– Cu cred că este nevoie, el este cel care l-a dat atîtea cărţi de credit, încît să-i ocupe toată după-amiaza. Dar poate că ar fi mai bine să-l suni. În felul acesta, nu să ne mai aştepte.

– Susan a mers cu tine după cumpărături?

Întrebarea îl nedumeri pe Adam. Pentru care alt motiv crezuse Miranda că mersese Susan cu el? Jason nu i-ar fi spus despre test înainte să-i ceară permisiunea lui Susan.

– A vrut cîteva lucruri pentru şcoală.

– Iar Fort Bragg nu este tocmai paradisul modei spuse ea de parcă ar fi avut un fel de revelaţie.

– Te simţi bine? întrebă Adam.

– Da, sînt numai puţin dezamăgită că vii atît de tîrziu

– O să-mi iau revanşa faţă de tine.

El nu era convins că lipsa lui era singurul lucru care o deranja.

– Poate reuşim să facem ceva mîine. Le dau un telefon celor la care...

– Nu este nevoie să faci asta, Adam, spuse ea. Mulţumită lui Jason, o să fiu foarte ocupată de-acum încolo.

– Ce se întîmplă cu voi doi?

– Ce vrei să spui?

– Mai întîi dispăreţi toată după-amiaza într-o misterioasă incursiune la cumpărături...

Relaţia lor avusese atît de puţine momente senine,

Îi era plăcut s-o poată tachina un pic.

– Iar acum îmi spui că nu-ți pasă dacă mă vezi mîine seară.

– Îmi pare rău, Adam, dar aşa sîntem noi, artiştii. Avem nevoie de timp pentru a crea.

– Aşadar, Jason s-a angajat să-ți dea lecții.

– A zis că n-a văzut niciodată pe cineva cu un asemenea talent nativ, neprelucrat.

– Ai şi pictat ceva? Sînt impresionat.

– Ei, nu tocmai pictat, ocoli ea răspunsul. Mai mult am aranjat. Jason mi-a arătat mapa lui.

Adam începu să rîdă cu poftă.

– Ce o să mă fac cu voi doi şi cu înclinațiile voastre artistice?

Vocea ei se transformă în şoaptă.

– Eu ştiu ce poți face cu unul dintre noi.

El îşi simți muşchii contractîndu-se.

– Să ții minte ideea asta.

– Pînă cînd?

– Cam pînă pe la zece, poate unsprezece.

– Eşti sigur că vrei să faci asta? Nu uita că ai treabă mîine.

– Mă descurc eu.

– O să te aştept.

Peste o oră, Adam se afla pe podul Golden Gate şi se îndrepta spre casă. Era vineri şi circulația era şi mai rea decît de obicei. După ce se opriră în Santa Rosa să mănînce ceva, se făcuse aproape unsprezece cînd o lăsă pe Susan în fața casei sale.

Simțindu-se transpirat şi încins, Adam se hotărî să treacă pe-acasă să-şi facă un duş şi să-şi schimbe hainele înainte să se ducă la Miranda. În clipa cînd opri pe alee îşi dădu seama că făcuse o greşeală.

Matt era acolo şi-l aştepta, aşezat pe capota *Mustang*-ului său, cu spatele rezemat de parbriz.

În nici un caz nu putea să-i spună lui Matt că Miranda

îl aştepta fără ca întîlnirea lor tîrzie să nu devină un subiect de bîrfă. Nu era din cauză că Matt nu putea să păstreze un secret, ci mai ales pentru că Adam nu voia să-i spună. Nu voia să dea întîlnirilor dintre el şi Miranda o notă de clandestinitate.

Adam coborî din camion şi se îndreptă către maşina lui Matt, gîndindu-se că problema care îl adusese acolo nu putea să-i răpească prea mult timp.

– De cînd mă aştepţi?

– De cîteva ore, spuse Matt. Am crezut să o să vii mai repede.

– Şi eu.

Adam îşi înfipse mîinile în buzunarele de la spate.

– Ce pot să fac pentru tine, Matt?

Chiar şi în lumina abia filtrată a lunii putea să vadă cît de distrus arăta Matt.

– Cum a mers la clinică?

Adam oftă adînc.

– Nu cred că pe mine ar trebui să mă întrebi asta.

– Tu eşti singurul pe care pot să-l întreb. Susan nu vrea să stea de vorbă cu mine, în afară de faptul că îmi spune de fiecare dată să mă testez.

– O să-i trebuiască mult timp să treacă peste asta, Matt.

– Ai discutat cu ea?

Adam ştia ce voia Matt să afle şi asta îl făcu să se enerveze. Dar era posibil să se înşele.

– Despre ce? întrebă el.

– Despre... ştii tu şi despre faptul că face prea mult caz din asta. Adam veni mai aproape de maşină şi îi propti un picior de bară.

– Ce este aşa de rău în a vrea să afli cum este să faci sex aşa cum a lăsat Dumnezeu? Ea trebuie să ştie că n-aş fi făcut asta dacă aş fi presupus că am ceva. O iubesc prea mult ca să-i fac una ca asta.

Adam îşi încrucişă braţele peste piept ca să îşi

pielă stăpîni.

– Dacă erai aşa de sigur că nu faci ceva rău, de ce n-ai vorbit întîi cu ea?

Matt nu răspunse.

– El? insistă Adam.

– Ştii la fel de bine ca mine că n-ar fi acceptat, spuse Matt furios.

– După cum vorbeşti, orgasmul tău era mai important decît consimţămîntul ei.

– Nu a fost aşa cum am plănuit eu.

– Nu?

– Adică, nu pentru mult timp. Şi i-am spus că-mi pare rău.

Matt izbi cu pumnul în capotă.

– De ce nu poate să se relaxeze?

– În legătură cu stripteuza, Matt...

El ridică privirea.

– Mda?

– Cît de departe au mers lucrurile?

– I-am beat.

– Şi?

– S-au întîmplat multe în noaptea aia.

Dădu din umeri.

– Nu ştiu sigur.

– Nu ştii pe dracu'.

– Fir-ar să fie, ce vrei de la mine?

– Adevărul.

Adam voia să ştie cît de tare trebuia să insiste în legătură cu testul şi, pentru liniştea lui, cîte griji trebuia să şi facă pentru Susan.

– A făcut-o cu toţi.

Liniştea lui Adam zbură în aer.

– Eu ce puteam să fac?

Matt aruncă o privire rugătoare către Adam, implorînd înţelegere.

Tragedia avea proporţii mari. Matt şi prietenii lui res-

pectau întru totul tradiția prostiei. Necazul era că faptele lor erau depășite de consecințe.

– O să întîmpini multe situații de felul acesta în următorii cîțiva ani, Matt. Ți-aș sugera să te gîndești mai bine înainte să ți se întîmple din nou.

– Dar ce pot să fac acum cu Susan?

– Nu știu ce ai putea face. Într-o zi va trebui să înțelegi ce este cu încrederea despre care îți tot spunea ea. Pînă atunci, aș zice că norocul tău s-a cam terminat în ce-o privește pe Susan.

– Ți-a spus ea asta?

Matt nu pricepea nimic din ce-i spunea el. Lumea lui era prea mică, iar experiența prea redusă. În cei opt sprezece ani ai lui, era prima oară cînd întîmpina o problemă pe care nu putea s-o schimbe sau s-o facă să dispară numai fiindcă așa voia el.

– Este tîrziu, spuse Adam. Și sînt obosit.

– O să mai vorbești încă o dată cu ea pentru mine?

– Nu mai am ce să-i spun.

– Ba da. Spune-i numai că îmi pare rău și că o iubesc. Poate că dacă i-o spui de mai multe ori o să-i înfrîngi încăpățînarea.

– Nu sînt cea mai potrivită persoană pentru susținerea cauzei tale, Matt.

El reacționă de parcă Adam l-ar fi pălmuit.

– De ce nu?

– Pentru că eu sînt de acord cu Susan. Dacă nu ai încredere într-o relație, nu ai nimic.

– Isuse, dar n-am făcut nimic în afară de ceea ce ar fi făcut oricare bărbat în locul meu. Nu știu ce...

Nu mai putu să continue. Rămase cîteva clipe bună nemișcat, cu fața contorsionată de durere. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji și căzură pe tricoul lui *Nike* albastru, cu inscripția JUST DO IT.

– Ai primit o lecție aspră, îi spuse Adam. Nu o lăsa să treacă pe lîngă tine.

N-o să mă dau bătut.

Își șterse obrajii cu dosul palmei, apoi se lăsă să alunece de pe capotă. Ocoli mașina să ajungă la portiera din dreptul volanului și urcă. Pe urmă, întoarse și plecă fără să mai spună nimic.

Adam ridică ochii spre cerul întunecat. Calea Lactee se contura ca un văl difuz pe fundalul negru. Găsi o stea, atît de mică, încît abia se zărea, și-și puse o dorință. Nu credea în lucrurile acestea, după cum nu credea nici în horoscop, dar, la naiba! Cine era el să spună că nu există oameni acolo sus care să-l asculte?

Trecuse de miezul nopții cînd ajunse la casa Miranda. O lăsase lumina aprinsă și ușa descuiată, dar dinăuntru nu se auzea nici un zgomot.

O găsi pe canapea, ghemuită, cu o revistă în poală și cu capul culcat pe spătar. Era îmbrăcată cu ceva din satin de culoarea piersicii. Sînii îi erau acoperiți de o cupă de dantelă, susținută pe umeri de două șnururi subțiri. Bretelele lăsau să i se vadă cicatricele de pe umăr și de pe braț și Adam fu într-un fel plăcut surprins pentru că ea nu mai încercase să le ascundă de el.

Ea se mai îngrășase puțin în ultimele săptămîni, dar nu așa de mult, încît să nu i se mai vadă conturul oaselor pe sub stratul de carne.

Fragilă și vulnerabilă nu erau tocmai cuvintele pe care le-ar fi folosit în descrierea Mirandei. Dar ele erau totuși cele care îi veneau în minte.

De apropie de canapea, luă revista din poala ei și își aruncă privirea pe copertă. Se numea *Lumea artei;* numele lui Jason și adresa lui erau notate pe o filă lipită în josul paginii.

Adam o atinse ușor pe mînă.

– Miranda... șopti el.

Ea tresări, dar nu se trezi.

– Hai, iubito, continuă el. Haide să te duc în pat.

Ea clipi și deschise ochii.

– Adam?

Se ridică în capul oaselor şi-şi îndepărtă cu mîna părul de pe faţă.

– Cît e ceasul?

– Este tîrziu.

Încă moleşită de somn, ea îşi trecu mîna peste obrazul lui.

– Mi-a fost dor de tine.

Pleoapele pe jumătate închise şi vocea slabă arătau că ea nu se trezise decît pe jumătate. El întinse mîna stîngă veioza, apoi o ridică în braţe.

Ea se cuibări la pieptul lui, şi-şi lăsă capul pe umărul lui.

– Hmmm, miroşi bine.

– Am trecut pe-acasă să fac un duş.

– Pentru mine?

El zîmbi.

– Pentru tine.

Miranda căscă.

– Ce drăguţ din partea ta.

– Ce să fac, aşa sînt eu.

În dormitor era întuneric şi el trebui să găsească drumul pe bîjbîite. După cîţiva paşi, atinse salteaua cu piciorul. Ea făcuse deja patul.

– N-o să mă trezesc dimineaţă cu o ciocolată lipită în păr, nu?

Ea nu răspunse.

El ascultă ritmul egal al respiraţiei ei. Adormise din nou. O aşeză pe pat, o dezbrăcă şi se strecură cu grijă lîngă ea. Ea se cuibări lîngă el, cuprinzîndu-l posesiv cu braţul peste talie.

Dimineaţa, cînd Adam se trezi, Miranda era încă lipită de spatele lui. Ea gemu încet, nemulţumită de schimbarea poziţiei şi se întoarse pe partea cealaltă. Adam aruncă o privire la ceas. Mai avea zece minute pînă la întîlnirea cu Jason. Se dădu jos din pat, îşi culese hai-

de pe jos şi se duse în salon să se îmbrace. Tocmai lega şireturile cînd auzi un zgomot în spatele lui.

– Vrei să-ţi fac o cafea? îl întrebă Miranda din prag.

El se întoarse să-i răspundă, dar cuvintele i se opriră în gît. Ea avea părul ciufulit după somn, breteaua îi alunecase de pe umăr, lăsînd un sîn dezvelit pînă la sfîrc. Sînul de culoarea piersicii i se modela pe şold. Prin cămaşa jupei se zărea puţin din coapsă.

El o dorea, nu încet sau cu blîndeţe sau tandru. Se strigina traversînd spaţiul care-i despărţea, smulgîndu-i cămaşa de pe trup şi ridicîndu-i picioarele pe talia lui. Îi cuprinse sînul cu gura şi simţea sfîrcul întărit pe limba lui. Ea îi rostea numele, unduindu-se pe trupul lui; el o pătrunse cu nerăbdare să fie din nou împreună. Şi cînd se sărutară amîndoi, trăiau ca într-o crisalidă feerică, într-o minunată stare de izolare.

– Adam?

– Mă aşteaptă Jason.

– N-o să se supere dacă întîrzii cîteva minute. Sună-l

– Ne întîlnim acasă la mine.

Dorinţa de a fi cu ea devenise o suferinţă psihică.

– După aceea mă duc la treabă în Fort Bragg.

Ea zîmbi.

– Iar eu am în dimineaţa asta prima lecţie cu Jason.

– Înclinaţia asta artistică este ceva nou, sau eşti una din acei pictori latenţi care şi-au dorit tot mereu să fugă pe o insulă din Marea de Sud?

– Este nouă, dar Jason susţine că înclinaţia a existat acolo dintotdeauna.

Ea puse mîinile la spate şi se rezemă de perete.

– Că tot veni vorba, de ce nu mi-ai spus că Jason este homosexual?

El rămase uimit de întrebarea ei.

– Cred că am presupus că ştii. El nu a încercat niciodată să ascundă asta. Este aşa de la şaisprezece ani.

În minte i se strecură o îndoială.

– Are vreo importanță?

– Bineînțeles că nu. Am fost surprinsă, asta-l lui [illegible] nu este... nu se poartă...

Se încruntă.

– Ştii ce vreau să spun.

În mod evident, ea nu prea avusese de-a face cu homosexualii, dacă încă mai credea că au un comportament anume.

– Cum ai aflat? A spus el ceva?

– Mi-a arătat picturile din atelierul lui. Cîteva din ele reprezentau mereu acelaşi bărbat şi erau pictați într-o manieră intimă. Vederea lor l-a impresionat pe Jason. Mi-am dat seama că îl iubea pe bărbatul acela. Ar fi trebuit să fiu oarbă ca să nu înțeleg.

Nu era de datoria lui să spună restul poveștii. Se apropie de ea, întinse un deget şi agăță bretelaua care atîrna pe braț. I-o ridică pe umăr împotriva voinței lui.

– E drăguță. Nouă?

Ea scutură din cap.

– Lenjeria era una din pasiunile mele.

– Vrei să spui că mai ai şi altele?

– Zeci, dar nu le am la mine, adăugă ea grăbită. Am luat numai ce-a fost mai la suprafață cînd am împachetat să plec.

Într-o zi avea s-o întrebe de ce fugise, dar încă nu era prea devreme.

– Cît durează lecția? întrebă el.

– Jason nu mi-a spus. De ce?

– Mă gîndeam să trec pe-aici după-amiază.

– Spune o oră şi o să fiu aici.

– Nu ştiu exact cît o să dureze treaba pe care o am de făcut.

El nu voia să plece.

– O să dau telefon imediat ce o să văd despre ce e vorba.

— Ar fi mai bine să pleci acum, spuse ea. Jason şi [illegible] or să-şi facă griji pentru tine.

[illegible]ea o făcu să zîmbească uşor.

— Apropo, cum ai de gînd să explici de ce nu ai fost [illegible] la sosirea lor?

— O să găsesc eu ceva.

— Poate n-or să întrebe.

El zîmbi.

— Şi madona o să intre la mînăstire.

Ea îl conduse pînă la uşă.

— Îţi mulţumesc pentru azi-noapte.

La început, el crezu că îl ironizează, dar se uită în ochii ei şi văzu că era sinceră.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai ţinut în braţe şi n-ai plecat.

— Mi-a făcut plăcere.

El nu înţelegea de ce i-ar fi recunoscătoare pentru [illegible] atît de simplu, dar hotărî să nu întrebe. Începea să [illegible]ţeleagă, încet, era adevărat, dar cel puţin depăşise faza în care fiecare pas nu făcea decît să mărească distanţa dintre el.

După plecarea lui Adam, Miranda se duse în bucătărie şi făcu cafea. Întîrzie în dreptul chiuvetei pentru a urmări mişcările unei ciute care se uita la fucsiile ei. După cîteva minute, căprioara se lăsă pe picioarele din spate, se sprijini cu picioarele din faţă pe balustradă şi întinse gîtul. Bîjbîi cu gura în aer, fiindcă florile roşii-albe se legănau încet din cauza brizei la numai un centimetru de limba ei întinsă.

Miranda simţea parcă frustrarea căprioarei care se lăsă cu picioarele pe pămînt, cu ochii ţintă la ceea ce ar fi trebuit să constituie micul ei dejun. Convinsă că spectacolul a luat sfîrşit, Miranda plecă de la fereastră ca să ia o ceaşcă din dulap. În timp ce stătea întoarsă cu spatele, auzi un pocnet uşor pe verandă.

Ea se uită din nou pe fereastră. Căprioara pusese

amîndouă picioarele pe treapta din mijloc, pregătită să atace fucsiile. Mirandei i se tăie respirația de surpriză. Nu fusese niciodată atît de aproape de o sălbăticiune. Era tentată să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, deşi ştia că păsările colibri vor rămîne fără masa de dimineață.

Plantele puteau fi înlocuite, clipa aceasta nu.

Dar ce urmări va avea acest eveniment, care îi producea plăcere, asupra căprioarei? Locul ei nu era pe verandă.

Miranda deschise fereastra cu mişcări încete, mai degrabă pentru a avertiza decît pentru a speria căprioara. Timp de cîteva secunde, se priviră lung. Ochii sălbăticiunii erau mirați şi mari.

– Locul tău nu este aici, spuse Miranda încet.

Ca şi cum ar fi înțeles, căprioara se dădu cîțiva paşi înapoi. Ochii ei erau încă fixați în ochii Mirandei. În cele din urmă, fără nici o grabă, ea se întoarse şi dispăru în pădure. În timp ce îi urmărea mişcările, propriile cuvinte răsunară ca un ecou în mintea Mirandei. Se desprinse de fereastră şi-şi roti privirea prin bucătărie, inventariind mobilierul, ustensilele şi vasele care nu-i aparțineau.

– Cum nici al meu nu este aici... adăugă ea în şoaptă.

CAPITOLUL 11

Două săptămîni mai tîrziu, Adam plecase în Sea Ranch. Trecuseră patruzeci şi opt de ore înainte ca nevoia de a-l vedea să-i tulbure dimineţile Mirandei. Deşi era neobişnuit pentru ea, nu stătu să analizeze această nevoie, ci o acceptă ca pe un rezultat firesc al prieteniei lor. Încerca să se convingă că putea să-i suporte absenţa, însemnînd zilele în calendar pînă la întoarcerea lui.

Apoi, la începutul unei după-amieze, cînd se întoarse acasă după o lecţie cu Jason, admise că îi simţea lipsa lui Adam în adîncurile fiinţei sale şi că singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a se simţi mai bine era să-l vadă. Se duse în dormitor, împachetă cîteva lucruri într-o sacoşă, apoi urcă în maşină şi o luă spre sud. Ezitarea şi de a se deplasa dincolo de graniţele acestei lumi străine pe care şi-o alesese drept reşedinţă fusese înlocuită de ceva mai adînc şi mai primitiv.

Surpriza de pe faţa lui Adam transformă în amintire neliniştea de care suferise tot drumul pînă acolo; noaptea pe care o petrecură făcînd dragoste îi înlătura îndoiala că ar putea să nu fie binecuvîntată. În noaptea următoare, ea făcu un lucru pe care nu şi-l imaginase

vreodată posibil – cînd el se întoarse de la muncă, îl întîmpină în prag fără să poarte altceva decît o floare în păr.

Sexul cu Adam era spontan şi lipsit de inhibiţii. Nu însemna că nu-i plăcuse să facă dragoste cu Keith sau că se culcase vreodată nesatisfăcută, dar nu-şi pierduse niciodată controlul, aşa cum i se întîmpla cu Adam. Era în care se împreunau era aproape primitiv. Nu existase un fel de reţinere. Adam făcea dragoste cu ea într-un mod pe care i-l refuzase lui Keith. Cu el, ea devenea participant activ, uneori chiar agresor. Nu voia să exagereze pentru a vedea ce schimbare se produsese în ea. Erau întrebări la care nu voia răspunsuri. Nu acum. Cel puţin, nu încă.

După ce se întorseseră în Mendocino, îl chema pe Adam în fiecare noapte, ţinîndu-l la curent cu progresele înregistrat la lecţii – sau, cel mai adesea, cu lipsa lor. Jason insista că talentul ei avea mare nevoie de răsfăţ dare. Gîndindu-se la momentele cînd făceau dragoste, Adam îi spusese că refuza să considere lipsa ei de răsfăţ dare drept o atitudine negativă.

Înainte de Ziua Recoltei, ultima mare sărbătoare de sezonul turistic, Jason i-a spus Mirandei că avea de gînd să organizeze o petrecere pentru a celebra întoarcerea lui la Mendocino în mijlocul băştinaşilor. Miranda era încîntată să fie considerată o „băştinaşă", chiar şi numai de către Jason.

Ea îl ajută să facă aranjamentele necesare, savurînd în secret laudele primite adesea din partea lui, privitoare la aptitudinile ei organizatorice. Se bucura că are din nou ocazia să facă un lucru constructiv, chiar dacă era vorba despre organizarea unei petreceri.

Adam s-a întors acasă în după-amiaza marii sărbători, cu două zile mai tîrziu decît plănuise, dar cu cîteva sute de dolari în plus în contul lui din bancă.

– Aş fi putut să mai stau o lună, îi spuse el Mirandei

[illegible] o ajuta să pună în maşină prăjiturile şi chiflele [illegible] luase de la brutărie pentru petrecere. Cînd s-a [illegible]ndit vestea că mă aflu acolo, toată lumea a descoperit că are ceva de reparat.

– Tu nu-ţi dai seama ce greu este să găseşti pe [illegible] care să facă micile reparaţii necesare pe lîngă [illegible] pămîntul plin de meseriaşi pentru maşina de [illegible] sau pentru instalaţia de aer condiţionat, dar n-ai [illegible] să chemi cînd nu-ţi mai funcţionează întrerupătorul de la baie sau ţi s-a desprins o scîndură din parchet.

– Am impresia că am auzit vocea experienţei.

Ea înfăşură un prosop în jurul tăvii cu prăjituri, ca să [illegible] împrăştie prin portbagaj.

– O, ţi-aş putea spune o mulţime de poveşti pe tema [illegible]. Îmi amintesc că odată...

Amintirile năvăliră neînvitate şi cu prea multă uşurinţă.

– Ascult, spuse Adam.

– Nu este important.

Ea lăsă capota jos.

– Iar te retragi în carapacea ta şi mă laşi pe dinafară, Miranda.

– Ba nu, deloc, spuse ea cu o veselie forţată. Numai să m-aş enerva încă o dată dacă mi-aş aminti ce s-a întîmplat. Nu vreau ca bucuria că te-ai întors să-mi fie umbrită pentru că-mi stric buna dispoziţie povestind despre un meseriaş nepriceput.

Nu era tocmai adevărul, dar era destul de aproape ca să-şi poată ierta mica minciună. Ea îl sărută uşor înainte să ocolească maşina şi să se urce la volan.

– Pierdem vremea, domnule Kirkpatric, spuse ea văzîndu-l că se hotărăşte cu greu să se mişte din loc.

Adam urcă lîngă ea.

– Sînt o mulţime de lucruri pe care aş prefera să le fac în loc să merg la petrecere.

Ea zîmbi.

– Numeşte unul.

– N-ar fi mai bine să-ți arăt?

El îşi strecură mîna pe sub fusta ei. Miranda fu [illegible] cuprinsă de fierbințeală.

– Încetează, spuse ea, apucîndu-l de mînă.

– Bine, deci nu ți-a plăcut asta. Mai am încă [illegible] zece lucruri pe care ți le-aş putea arăta.

– Mai tîrziu.

Aşteptarea avea să însemne iadul. Ce o apucase oare de-i promisese lui Jason că o să rămînă pînă la sfîrşit ca să-l ajute la curățenie după petrecere?

Adam îşi puse centura de siguranță.

– Îmi place părul tău.

– Mulțumesc, şi mie.

Ea duse automat mîna la şuvițele retezate. Şi-l [illegible] trivise în urmă cu o săptămînă în Fort Bragg – lung pînă la umeri, cu cărare pe-o parte şi întors spre interior. [illegible] genul de coafură care părea simplă, dar care, în realitate, avea nevoie de o mînă de maestru pentru a putea fi realizată. Nu se aşteptase să iasă aşa, dar fusese încîntată de rezultat şi de preț: optsprezece dolari pentru o coafură ce-ar fi costat optzeci la salonul unde obişnuia ea să meargă înainte.

– Mai ai vreo surpriză despre care ar trebui să-mi spui? întrebă el.

Ea băgă maşina în viteză şi porni.

– Mmm, să vedem. Ți-am spus cumva că urmează să am prima mea expoziție la galeria *Henderson* din Carmel peste cîteva săptămîni?

Ea se uită la Adam cu coada ochiului.

– Dacă rîzi, va fi pentru ultima oară.

– Hei, eu cred în miracole!

Adam se aplecă şi o sărută pe gît.

– Cum să nu cred, cînd ai apărut tu în viața mea?

– Demonetizat, dar eficient.

Ea opri la un semafor, trase maşina pe margine şi îl sărută, deschizînd buzele a invitaţie.

– Nu mai face asta dacă vrei să ajungi totuşi la petrecere, o avertiză Adam. Sau dacă ţi-ar fi jenă să-l rogi pe Jason să ne împrumute dormitorul lui.

El îi luă un sîn în palmă şi-l mîngîie. Miranda se simţi cuprinsă de un val de dorinţă.

– Dragule, murmură ea cu gura lipită de buzele lui.

– Cît o să dureze chestia asta?

– Nu se preciza în invitaţie.

Adam gemu.

– Ce-ai zice să dispărem timp de o oră-două, mai pe la mijloc?

– Nu ai fi surprins dacă ţi-aş lua oferta în serios?

– Nu atît de surprins, încît să nu te scot pe uşă afară înainte să te răzgîndeşti.

Îi făcea plăcere să fie dorită. O făcea să se simtă tînără şi puţin nebunatică. Dumnezeule, fusese oare vreodată tînără sau nebunatică? Nu-şi amintea.

Cîţiva invitaţi sosiseră deja la petrecere înaintea lor. Jason le ieşi în întîmpinare.

– De ce aţi întîrziat? îi întrebă el, apoi zîmbi. Scuzaţi, a fost o întrebare prostească.

Miranda simţi că-i ia faţa foc. Timpul cînd crezuse că relaţia ei cu Adam putea fi ţinută în secret trecuse demult. Nu-i plăcea să se gîndească la faptul că toată lumea ştia ce făceau ei.

– Am ajuns eu tîrziu la Miranda, spuse Adam. Cred că jumătate din populaţia oraşului San Francisco a hotărît să admire peisajul din nord în dimineaţa asta.

Jason se aplecă şi o sărută pe Miranda pe obraz.

– Devreme sau tîrziu, mă bucur că sînteţi aici.

Ea zîmbi.

– Şi eu.

Un nou val de invitaţi îşi făcură apariţia pe alee.

– Unde să punem prăjiturile? întrebă Adam.

– În bucătărie, îi spuse Jason.

– Adam, veni un țipăt din cealaltă parte a încăperii. Ai venit acasă. În sfîrşit.

Adam se întoarse şi o văzu pe Susan repezindu-se spre el.

Miranda începu să rîdă şi luă tava.

– Salut-o pe Susan. Am eu grijă de prăjituri.

– Vin şi eu imediat, îi spuse el.

– Nu e nevoie să te grăbeşti.

Dintre toate schimbările pe care le văzuse la Miranda în ultimele săptămîni, spiritul ei de independență tot mai accentuat îi plăcea cel mai mult. Ea semăna cu o casă refăcută, gata să înfrunte intemperiile.

Susan se aruncă în brațele lui.

– Mi-a fost teamă că n-o să te întorci înainte să plec eu.

– Mai era o săptămînă, spuse el.

Ea îl luă de cot şi-l trase deoparte din calea micilor safirilor.

– Eu şi cu Debbie am hotărît să plecăm mai de vreme.

– Aveați vreun motiv special?

El nu mai auzise nimic despre ea şi Matt de cînd plecase.

– Nu este ce crezi tu. Vrem numai să începem să ne aranjăm camera.

– Ți-au sosit rezultatele testului?

O lăsase pe ea să ridice corespondența cît fusese plecat ca să-şi ia scrisoarea.

– A fost negativ.

Ea culese o firimitură de pe mîneca lui.

– Mai rămîn încă patru luni şi jumătate.

– Ai aflat dacă Matt şi-a făcut testul?

Ea întoarse privirea în altă parte şi zîmbetul îi dispăru.

– A trecut pe la mine acum cîteva zile să-mi arate ceva. Probabil a crezut să se schimbă ceva dacă văd că nu avea nimic.

Adam trebui să se încordeze ca s-o poată auzi.

– Ai ajuns la o înțelegere?

– I-am spus pentru a nu ştiu cîta oară că nu există nici o şansă de împăcare, dar nu vrea să mă creadă. Repetă întruna că oricine are dreptul să greşească o dată.

Ea se desprinse de Adam şi se aşeză pe brațul canapelei.

Adam avea senzația că hotărîrea de a pleca mai devreme la şcoală era mai degrabă din cauza lui Matt, decît din cauză că voia să-şi aranjeze camera. Se aşeză pe canapea lîngă ea.

– Şi acum, ce ai de gînd?

– O să aştept cele patru luni şi jumătate, după care o să mi văd de viața mea.

Ea puse picior peste picior.

– Nu ştiu ce o să fac cu Matt. A plîns cînd a plecat de la mine ultima oară. Nu l-am mai văzut plîngînd pînă acum.

– A primit o lecție dură.

Adam nu ştia ce altceva să spună.

– Crezi că am făcut ce trebuia?

Era prima dată cînd o auzea exprimîndu-şi îndoiala.

– Tot ce poți face este să te iei după ceea ce simți. Şi, pentru binele amîndurora, nu încercați să mai riscați de acum înainte.

– Nu te-am întrebat niciodată... ezită ea, dar tu ai putea, ai fi făcut vreodată ce-a făcut Matt?

– Nu, răspunse el cu sinceritate. Dar eu nu am optsprezece ani.

– Optsprezece ani înseamnă o scuză?

– Nu asta am vrut să spun. Numai că vezi lucrurile

altfel cînd te apropii de treizeci de ani față de atunci cînd ai optsprezece.

– Vrei să spui că vîrsta te schimbă?

Susan nu putea să rămînă serioasă pentru prea mult timp. Era unul din lucrurile care-i plăceau lui Adam.

– O să-ți povestesc eu într-o zi. Dar trebuie să te previn că n-o să-ți placă.

– O să-mi fie dor de tine şi de Jason şi de plimbările noastre cu bicicleta.

– Îmi face plăcere să aud asta, dar pun pariu că n-o să dureze mult.

Ea se lăsă să alunece de pe brațul canapelei, se aşeză lîngă el şi-şi puse capul pe brațul lui.

– Să faci bine să-mi scrii.

– Îți spun eu cum facem: o să-ți răspund la fiecare scrisoare pe care o primesc de la tine.

Acestea aveau să înceteze să mai vină după un timp, iar pe Adam nu-l deranja. Voia ca ea să fie prea ocupată cu noua ei viață ca să mai scrie acasă. Tatălui ei n-avea decît să-i dea telefon.

– Şi-o să-mi scrii despre ce se întîmplă cu tine şi cu Miranda? întrebă ea cu nevinovăție.

– Ce anume crezi că ai vrea să ştii?

– O, de exemplu, cînd o să vă hotărîți să stați împreună.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, ea intervine din nou:

– Şi vreau să-mi scrii ce mai face Jason, ce face cu adevărat. De cîte ori îl întrebi pe el, zice că face foarte bine. Tu trebuie să-mi promiți că o să-mi spui adevărul.

Fiindcă era fiica unui doctor şi fiindcă o pierduse pe mama sa cînd avea numai opt ani, Susan avusese de a face cu boala şi cu moartea, dar Adam se îndoia că ea era pregătită să facă față celor ce aveau să se întîmple cu Jason. SIDA era un ucigaş lent, înspăimîntător.

– N-o să fie nevoie să-ți spun eu, o să-l vezi tu de la tot o să vii în vacanțe.

– Dar dacă se întîmplă ceva cît nu sînt eu aici, o să-mi anunți?

– Da.

Nu ar fi vrut să facă una ca asta. Susan merita să-şi păstreze puțina naivitate care-i mai rămăsese. Dar cum putea să evite?

În partea opusă a camerei, Miranda stătea în prag şi urmărea scena dintre Susan şi Adam. Afecțiunea pe care o nutreau unul față de altul se ghicea din discuția animată dintre ei şi din faptul să se simțeau atît de bine împreună. Pentru Adam nu părea să existe limite atunci cînd era vorba de prietenii lui. Se simțea la fel de bine alături de Susan, aşa cum se simțea şi cu tatăl ei, cu femeile şi cu bărbații deopotrivă, cu homosexualii la fel. Se mişca cu aceeaşi uşurință în climatul social dintr-un bar cum era *Heritage House* şi la fel în restaurantul *Fish and Chowder* din Fort Bragg. Gusturile lui în ce priveşte muzica înclinau către partea trăsnită a muzicii clasice, dar asculta şi country şi rock la radio. Avea o educație limitată, dar avea numeroase cunoştințe despre mai multe subiecte decît orice altă persoană pe care o cunoscuse ea.

Jason îi făcu semn cu mîna din pragul bucătăriei.

– Miranda, vino aici, este cineva cu care n-ai făcut cunoştință încă.

Era clar că el intenționa să o prezinte tuturor celor de la petrecere. Într-o zi, pe cînd luau prînzul împreună, el îi spusese că nu îl interesau motivele izolării ei, ci numai să o ajute să treacă peste ea. Prietenii erau pentru el la fel de importanți ca şi pictura.

Ea îşi croi drum prin mulțime.

– Chiar îi cunoşti pe toți oamenii aceştia? întrebă ea.

– Pînă la anul o să-i cunoşti şi tu, spuse el.

Afirmația lui o făcu să stea puțin pe gînduri. Nu se putea imagina rămînînd în Mendocino pentru încă un an. Dar dacă nu acolo, atunci unde?

Jason o cuprinse cu brațul într-un gest plin de afecțiune.

– Miranda, ți-i prezint pe Sharon şi pe Colin Baker. Ea este scriitoare, iar el se ocupă de închirieri.

Era prea mult zgomot pentru discuții complicate, dar Miranda fu încîntată de cei doi Baker. De fapt, îi plăcuseră toți prietenii lui Jason, chiar şi femeia care o primise mai adineauri şi-i ținuse o prelegere despre eradicarea plantelor care nu aparțineau florei autohtone şi despre instituirea unor legi care să interzică drastic creşterea lor în zonă.

Zgomotul discuțiilor crescu direct proporțional cu scăderea temperaturii de afară, deoarece puținii musafiri care se aventuraseră în curtea interioară începură să intre înapoi în casă. Miranda se uită să vadă dacă se gîndea cineva să plece din cauza aglomerației, dar grupul acesta nu părea să sufere de claustrofobie.

De cîteva ori pe parcursul serii, Adam îi făcuse semn cu mîna şi se îndreptase spre ea, dar de fiecare dată fusese oprit de cineva care susținea că-l căutase toată seara.

Cu cît creşteau zgomotul şi aglomerația din casă, cu atît Miranda se întreba dacă era înțelept să mai rămînă. Nu era încă pregătită să stea la un loc cu atîta lume.

O durere surdă îi apăru în ceafă şi urcă spre creştetul capului. Ştia din experiență că, dacă nu lua repede ceva împotriva durerii, pe urmă nici un medicament nu va mai avea efect. Va trebui să aştepte să- i treacă într-o cameră întunecoasă, cu o pungă de gheață pe frunte.

Porni să-l caute pe Jason ca să-i ceară nişte aspirine şi-l găsi stînd de vorbă cu Susan. Cînd se apropie, văzu lacrimi în ochii lui Susan. Miranda ezită să-i deranjeze

Aşteptă să vadă dacă el avea s-o observe, dar atenţia lui era concentrată asupra lui Susan. După cîteva minute, Jason o luă pe Susan de mînă şi o conduse afară.

În sfîrşit.

Adam o cuprinse pe după talie.

– Te distrezi?

Îi stătu pe limbă să-i spună că se distrase suficient şi că voia să meargă acasă, dar privirea lui arăta atîta entuziasm, încît nu avu inima s-o facă.

– Ştii unde ţine Jason aspirinele?

– S-a întîmplat ceva?

– Încă nu, dar simt că se apropie o durere de cap.

– Vrei să plecăm?

O tînără uimitor de frumoasă, cu părul lung, ondulat, îmbrăcată cu o fustă bogată, o bluză cu bretele şi o jachetă de bumbac, se apropie de ei, îl apucă pe Adam de mînă şi îl sărută pe obraz.

– Unde naiba te-ai ascuns?

O privi pe Miranda cu subînţeles.

– Şi de ce nu mi-ai făcut cunoştinţă cu prietena ta?

– Cindy Harper – Miranda Dolan, spuse Adam.

Cindy zîmbi larg.

– Adam este unul dintre oamenii dragi mie. Sper că îi grijă de el.

– Sîntem numai prieteni, protestă Miranda.

I se strînse inima din cauza minciunii şi din cauza ipocriziei cu care o rostise.

Zîmbetul lui Cindy rămase pe faţa ei un timp artificial de lung, timp în care se uită cînd la Adam, cînd la Miranda.

– N-am vrut să spun altceva.

Miranda îşi dori ca pămîntul să se deschidă şi s-o înghită. Dar dorinţa ei rămase neîmplinită. Era tot acolo şi îşi dorea încă să dispară.

– De unde îl cunoşti pe Adam?

– Sîntem singurii doi *Trekkies* de la nord de San Francisco, sau cel puțin singurii doi pe care îi știu eu, spuse Cindy. Aș înnebuni dacă nu l-aș avea pe Adam cu care să discut.

Înainte ca Miranda să pună întrebarea, îi explică Adam:

– Fani *Star Trek*.

– O, serialul acela de televiziune, spuse Miranda. N-am știut că se mai dă.

Cindy pufni în rîs.

– După cum văd, nici tu nu ești de-a noastră.

– Îmi pare rău, dar nu prea mă uit la televizor.

Miranda își apăsă degetele pe tîmple.

– Începe să mă doară capul. Tocmai îl întrebam pe Adam unde ține Jason aspirinele.

– O să caut în baie, spuse Adam.

– Mă duc eu, zise ea. Tu rămîi cu Cindy.

Cindy se dădu la o parte s-o lase pe Miranda să treacă.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

– Mulțumesc, spuse Miranda. Și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc pe tine.

Și asta era tot o minciună. Și-ar fi dat bucuroasă BMW-ul ca să ia înapoi ultimele cinci minute. Cum avea să-i poată explica vreodată lui Adam de ce se grăbise să nege relația dintre ei? Cum să explice cînd nici ea nu înțelegea?

Ușa de la baie era închisă și mai așteptau încă două persoane. Bărbatul îi zîmbi, spuse că era sigur că nu se cunoscuseră și se prezentă. Miranda așteptă atît cît să nu-l jignească, apoi se scuză și plecă. Își amintise de baia de lîngă atelierul lui Jason și o luă în sus pe scări. Așa cum sperase, nu era nimeni acolo.

Rămasă în sfîrșit singură, se așeză pe marginea căzii și încercă să înțeleagă de ce o seară care începuse

atît de bine se transformase într-un asemenea dezastru. Nu fusese nevoie să se uite la Adam ca să ştie că-l rănise atunci cînd negase relaţia dintre ei. Oare fusese din cauză că nu voise să înfrunte privirea întrebătoare din ochii lui Cindy, o femeie care arăta de parcă ea era cea mai potrivită pentru Adam, care arăta şi se purta de parcă avea altceva în comun cu el în afară de sex?

Erau mai mulţi oameni de vîrsta Mirandei la petrecere, unii chiar mai în vîrstă. Îi cunoştea nu după felul în care arătau, ci după tendinţa lor de a se aduna în grupuri, după discuţiile lor referitoare la îngrijirea sănătăţii, la taxe şi la politică. Mîncau prăjituri pe care le ajutau să alunece pe gît cu bere.

Durerea de cap se intensificase.

Ţinîndu-se cu mîinile de porţelanul rece, se ridică şi deschise dulapul de deasupra chiuvetei. Ceea ce găsi înăuntru îi depăşea orice aşteptare. Se încruntă, nedumerită, şi încercă să înţeleagă. Nu erau acolo obiecte obişnuite – periuţa de dinţi, aparatul de ras, loţiunea de după ras sau leucoplastul. Cele două rafturi de jos erau pline de sticle de plastic de culoare portocalie, unele turtite, altele alungite, toate cu etichetele puse la vedere.

Pe raftul de sus erau aliniate mai multe sticle albe – pătrate sau rotunde; şi acestea aveau etichete. Nu mai văzuse niciodată atîtea medicamente decît în farmacii.

Era imposibil să-i aparţină toate lui Jason. El era imaginea sănătăţii, era atletic şi plin de energie. Ce naiba se întîmpla aici?

Ştia că exista o piaţă subterană de droguri legale. Unul dintre primele ei cazuri după ce fusese angajată la *Coker-Standish* fusese să-l apere pe fiul unuia dintre vechii clienţi ai firmei. Dar nu avea logică. Jason nu prezenta nici unul din semnele care arătau că ar lua droguri.

Cel mai înţelept lucru pe care-l putea face era să închidă uşa şi să uite ce văzuse. Cum şi de ce ajunse-

seră drogurile în baia lui Jason nu era treaba ei.

Argumentul era rezonabil, chiar convingător, dar nu putea să-l accepte. Luă una dintre sticle şi citi eticheta. Singurul lucru pe care-l recunoştea era numele lui Jason. Se uită mai bine şi văzu numele lui pe toate etichetele. Datele înscrise acolo arătau că unele erau vechi de doi ani, altele abia fuseseră cumpărate cu o zi în urmă. Erau acolo capsule şi tablete, unele atît de mari, încît păreau imposibil de înghiţit.

Ea recunoscu un antibiotic şi un antiacid; şi altele îi păreau familiare, dar nu putea... o, Doamne. Se dădu înapoi de lîngă chiuvetă, apăsîndu-şi mîna pe gură.

Nu era posibil. Cu siguranţă se înşela.

Dar de ce nu accepta să fie Jason?

Pentru că era un bărbat chipeş, tînăr şi plin de viaţă.

Pentru că era prietenul ei.

Încercă să întoarcă privirea de la acuzatorii muţi, să facă evidenţa să dispară, să nege ceea ce văzuse, dar nu-şi putea dezlipi privirea. Mintea ei refuza să-i ofere adăpost, îi cerea să vadă totul, să-şi imprime în memorie rafturile de medicamente, aşa cum se întîmplase şi în după-amiaza aceea, cînd lumea ei fusese azvîrlită în aer bucată cu bucată.

Nu putea să se uite cum moare cineva. Nu încă o dată. Nu încă o dată.

Barierele ridicate cu atîta grijă începură să se prăbuşească. O durere familiară începu să-i dea ocol, gata să se instaleze în lăcaşul ei din jurul inimii. Încercă să şi-o alunge, dar parcă ar fi încercat să se smulgă din vîrtejul unei tornade.

„Nu, imploră ea forţa necunoscută care încerca să pună stăpînire pe ea, te rog, nu." Dar era în zadar. Se afla din nou în sala de şedinţe. Cu mai multă uşurinţă decît putea să-şi amintească primul zîmbet, sau primul pas, sau primul cuvînt al fiicei sale, văzu sîngele picurînd

din colțul gurii ei... Pe Keith încercînd s-o ridice pe Jenny în sus ca să nu se înece... Pe Jenny murmurînd cuvintele „Te iubesc" către tatăl ei... Pe Jenny murind... Pe Keith murind.

Pereții albi ai băii se înroşiră, zgomotele petrecerii deveniseră țipete de groază şi durere.

O voce interioară îi porunci să fugă.

„Fugi... repede şi departe şi nu privi înapoi."

Dar unde să se ducă? Păşise deja peste marginea pămîntului. Nu reuşise. Adam fusese acolo ca s-o tragă înapoi.

Blestemat să fie.

CAPITOLUL 12

Adam zîmbi forțat la descrierea făcută de Cindy unuia din „trăsniții" peste care dăduse la ultima conversație *Star Trek* la care participase în Sacramento. Asculta numai pe jumătate, cu gîndul concentrat asupra Mirandei și la timpul scurs de cînd plecase.

– Ei? întrebă Cindy puțin mai tîrziu. Ce părere ai?

Adam clipi surprins. Nu avea cum să răspundă, habar n-avea despre ce vorbise ea.

– Îmi pare rău, spuse el. Mă gîndeam în altă parte.

– Nu-i nimic. Nu era important.

– Ce-ar fi să treci pe la mine în acest weekend să-ți dau articolul acela despre care vorbeam...

El se întrerupse cînd își ridică privirea și o văzu pe Miranda în capătul scărilor. Privirea ei era fixată asupra lui, dar ochii ei nu păreau să-l vadă. În ei se citea disperarea – sau era panică? Ea își întoarse privirea, întîi spre oamenii de dedesupt, apoi către ușa de la intrare. Ezită numai o clipă, apoi coborî scările.

– Scuză-mă, îi spuse Adam lui Cindy.

Se strecură apoi pe lîngă ea să-i iasă în cale Mirandei. Dar Miranda ajunse la ușă înainte ca el să străbată jumătate din salon.

O strigă, nu prea tare, ca să nu atragă atenția, dar destul de tare ca să fie auzit de ea. Ea ieşi afară fără să-şi arunce privirea înapoi.

Nu lipsise de lîngă el mai mult de zece minute. Ce-ar fi putut să se întîmple într-un timp atît de scurt?

O teamă pe care reuşise pînă atunci s-o țină sub control izbucni la suprafață. Fu pe moment paralizat de forța ei. Sentimentul nu era nici nou, nici necunoscut, ci era rezultatul unei semințe sădite în el din ziua în care Vera îi vorbise despre cicatricele Mirandei. Teama crescuse atunci cînd ea îi spusese că nu căzuse de pe stîncă din întîmplare. Acum, în interval de cîteva secunde, ea îl cuprinse pe deplin.

Se chinui să se mişte. Auzi pe cineva că-l strigă, dar nu dădu nici o importanță, aşa cum nu dăduse nici Miranda chemării lui.

Se aştepta s-o vadă atunci cînd ieşi afară, dar părea că noaptea neagră din jurul casei luminate de sărbătoare se deschisese şi o absorbise în adîncul ei.

Nu putea să stea acolo fără să facă nimic. Dacă nu acționa, teama l-ar fi distrus. Coborîse jumătate din treptele de piatră cînd auzi un zgomot pe partea laterală a casei. Ea se îndrepta spre pădurea cu copaci înalți şi tufişuri dese, în care nu existau cărări sau luminişuri. Dacă reuşea să străbată o sută de paşi, n-avea s-o mai găsească.

Adam trecu peste rondul de flori, apoi se strecură prin gardul viu care delimita curtea. Lumina de la ferestre se topea rapid şi puțin mai departe avea să se poată baza numai pe auz.

Trebuia s-o găsească – repede.

O perdea de crengi joase se închise deasupra lui cînd intră în pădure, lăsînd să se zărească numai ici-colo cîte un petic de cer luminat de un colț de lună. Continuă să meargă pînă cînd zgomotele petrecerii dispărură cu totul. Liniştea îl înconjura din toate părțile. Se opri să

asculte, dar auzi numai propria răsuflare.

Şi ea se oprise în loc.

Dar el putea s-o simtă.

Dacă ar fi crezut că oamenii au o aură în jurul lor, ar fi spus că tocmai călcase pe aura ei. Îşi ţinu răsuflarea ca să audă mai bine. Undeva căzu un con de pin, o pasăre speriată îşi luă zborul. O briză uşoară trecu peste vîrful copacilor. Bătăile propriei inimi îi răsunau în urechi.

Apoi auzi ceea ce aşteptase – un plîns înăbuşit, aproape imperceptibil. Închise ochii şi se concentră. Sunetul venea din stînga lui.

– Miranda? strigă el.

Tăcere.

– Ştiu că eşti acolo.

Acestea erau cuvintele pe care ea voia să le audă? Sau ele aveau s-o alunge şi mai departe? Cum putea să-şi dea seama?

– Te rog, vorbeşte cu mine.

Aşteaptă din nou.

Într-un tîrziu, vocea ei ajunse pînă la el.

– Ar fi trebuit să-mi spui.

Era o acuzaţie rostită cu o durere pe care n-o putea suporta. Se orientă după sunetul vocii ei. Treptat, se contură o siluetă. Era aproape de el, ghemuită lîngă un copac, cu genunchii adunaţi la piept, cu spatele rezemat de trunchi.

– Pleacă, spuse ea cînd el păşi către ea. Nu vreau să te văd.

– Nu înţeleg. Ce-ar fi trebuit să-ţi spun?

El se lăsă pe vine şi întinse mîna către ea.

Ea tresări cînd o atinse.

– Ai ştiut. Ai ştiut în tot acest timp şi nu mi-ai spus nimic. Nu ai...

Cuvintele i se înecară într-un val de plîns care i se ridică din gît.

Adam nu auzise niciodată un sunet atît de îndureral

de slăbiciune. Asta îl sperie îngrozitor.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Ce anume am ştiut?

– Jason.

Ea se ghemui mai strîns.

– Este pe moarte. Nu mi-ai spus... m-ai lăsat să mă culc de el.

Îşi înălţă faţa spre el.

– Fii blestemat pentru asta, Adam Kirkpatric. Fii blestemat cu iadul.

Ochii lui se obişnuiseră cu întunericul şi putea să o vadă clar acum; dar era mai mult un blestem decît o binecuvîntare. Durerea ei îl zdrobi.

– Cum ai aflat?

– Ce importanţă are?

– Nici una.

– De ce nu mi-ai spus?

Întrebarea devenise scîncet.

El nu avea nici un răspuns, cel puţin nu unul care să o împace. Totuşi, încercă.

– N-am ştiut că o să-ţi pese aşa de mult.

Oare se temea că Jason ar fi putut să o infecteze cumva?

– Şi n-am socotit că eu sînt acela care trebuia să-ţi spună.

Cui şi cînd să spună era dreptul lui Jason.

– Îi-e teamă de el? Dacă...

– Sînt îngrozită, dar nu din motivul la care te gîndeşti tu.

Ea îşi lăsă capul în jos.

– Pleacă de-aici, Adam.

El nu se simţise niciodată atît de neajutorat.

– Nu mă poţi obliga să plec, aşa că ai face mai bine să încetezi.

– Atunci rămîi aici.

Ea se ridică în picioare şi porni în direcţia luminilor de la casa lui Jason.

Nu făcuse nici zece paşi cînd el o ajunse din urmă. Ea tremura violent. Spre surprinderea lui, aproape că o lăsă să-i scape din mînă.

Ea îşi propti palmele în pieptul lui şi-l împinse. În ochi i se citea disperarea.

– Nu mă atinge, îi spuse ea. Să nu mă mai atingi niciodată.

El refuza să asculte sau să dea răspuns la asemenea cuvinte. Simţea o nevoie mai adîncă. O trase în braţele lui.

– Trebuie să te ating aşa cum trebuie să respir, şopti el în părul ei. Nu mă pot abţine nici de la una, nici de la alta.

Ea stătu nemişcată la început, dar cel puţin nu i se mai împotrivea. Apoi, treptat, propria ei dorinţă învinse barierele şi-şi culcă fruntea pe umărul lui.

– De cînd e bolnav?

– Nu ştiu, răspunse el cu sinceritate. Nu vreau să mă gîndesc la el în felul acesta, aşa că nu l-am întrebat niciodată.

– Suporţi mai uşor dacă te prefaci că nu este pe moarte?

Ea-i cerea să pună în cuvinte ceea ce pînă atunci fuseseră numai gînduri şi sentimente difuze.

– Undeva în sinea mea, ştiu că într-o zi viaţa lui Jason are să se sfîrşească, este inevitabil şi am acceptat asta. Ceea ce nu vreau să accept este să irosesc timpul care i-a mai rămas făcîndu-mi griji pentru că o să moară. Chiar dacă nu mai are decît un an, asta înseamnă trei sute şaizeci şi cinci de zile pe care trebuie să le trăiască.

– Nu ştiu să explic foarte bine.

– Şi crezi că această hotărîre a ta te va face să treci peste moartea lui fără să rămîi marcat?

– Sînt conştient că voi fi alt om după ce se va sfîrşi.

Pierderea tatălui lui îi schimbase viaţa aşa cum nimeni n-ar fi putut să prevadă. Nu avea motive să creadă

să pierderea celui mai bun prieten va avea un efect mai rău.

– Parcă ai fi un copil care joacă un joc pentru oameni mari. Teoria ta este minunată, Adam, chiar înduioşătoare, dar nu are nici o legătură cu realitatea vieţii. Nu poţi să delimitezi graniţele unei tragedii şi este al naibii de sigur că nu poţi să-ţi impui controlul asupra durerii. Este viscerală, nu cerebrală.

Ea se îndepărtă de el.

– Vreau să plec acasă.

– Dacă încercăm să ne ducem la maşină acum, o să ne întîlnim sigur cu cineva de la petrecere. Şi, cu siguranţă, or să pună întrebări.

– Poţi să mă iei tu din şosea.

– Să-ţi fie clar, Miranda, nu am de gînd să te las singură.

– Te prosteşti. Ce-ar putea să mi se întîmple...

Ea se opri, cînd îşi dădu seama la ce se gîndea el.

– N-ar fi trebuit niciodată să-ţi spun ce s-a întîmplat.

– Dar mi-ai spus.

– Iar acum suport consecinţele.

Furia ei izbucni necontrolată.

– Fir-ar să fie, Adam, ce trebuie să fac ca să te convingă că nu eşti răspunzător pentru mine? Şi că nu mă poţi controla? Dacă mă hotărăsc vreodată să mai sar de pe o stîncă, nu poţi face nimic să mă opreşti...

– Asta vrei cu adevărat? Este viaţa ta atît de îngrozitoare încît nu poţi găsi un motiv să o păstrezi?

Numai gîndul la răspunsul pe care ea putea să i-l dea îi produse un gol în stomac.

– Vorbeşte cu Jason. Sînt sigur că ar fi bucuros să schimbe locul cu tine.

– Tu nu ştii nimic despre cum este sau nu este viaţa mea.

– Atunci spune-mi tu.

Vocea ei se transformă într-o şoaptă înăbuşită.

– Nu pot.

– Ba poți.

El îi cuprinse fața în palme şi o obligă să se uite la el.

– Este timpul să te eliberezi de ceea ce ții închis în tine.

Ea închise ochii.

– Nu pot.

– De ce te încăpățînezi să ții în tine ceva care îți produce atîta durere?

Se scurseră cîteva secunde lungi, chinuitoare. Într-un tîrziu, atît de încet încît el trebui să-şi încordeze urechile să audă, ea spuse:

– Este pedeapsa mea.

Adam se pregătise să audă orice, sau cel puțin așa crezuse.

– Ce crimă ai putut să comiți ca să meriți ceea ce ți-a făcut cu tine?

– Mi-am ucis fiica... şi soțul.

Ea se smuci de lîngă el şi se rezemă cu umărul de trunchiul aspru al unui pin.

– Şi pe Dan, şi pe Harold, şi pe Delores.

Ea se lăsă să alunece pe pămînt.

– Margaret nu a murit, dar n-o să mai poată niciodată să meargă. Robert a plecat. Nimeni nu ştie unde. Şi Philip... Nu ştiu ce s-a întîmplat cu Philip. Într-o zi, n-a mai venit la spital. Nu l-am mai văzut niciodată.

Vocea ei era monotonă acum şi ciudat de îndepărtată, de parcă ar fi vorbit de undeva de departe, din locul unde o purtau gîndurile ei.

Timp de peste un an, Miranda se luptase cu amintirea acelei zile, închizînd ochii şi porțile minții în fața acelor imagini care îi tulburau fiecare gînd, conştient sau subconştient, ca o ceață opacă, obsedantă. Nu-şi putea permite să-şi aducă aminte. Asta ar însemna să asiste la scena aceea oribilă şi să simtă imensa pierdere încă o

încă o dată. Şi prima oară abia supravieţuise.

Dar zidurile ei de apărare nu erau suficient de puternice ca s-o apere de Jason şi de propriile ei amintiri. Barierele ei fuseseră sfărîmate. Creanga de care se agăţase se rupsese şi era absorbită de un vîrtej întunecat care o tîra către un alt timp, către un alt loc.

Era într-o vineri dinaintea unei vacanţe de trei zile. Într-un acces de generozitate neobişnuit la ei, partenerii seniori hotărîseră să închidă birourile devreme. În timp ce avocaţii şi colaboratorii lor plecaseră la prînz, cîţiva dintre ei rămăseseră să mai lucreze puţin. Miranda era acolo pentru că-şi dusese maşina la service de dimineaţă pentru un schimb de ulei şi-i aştepta pe Keith şi pe Jennifer să o ia.

Venea din sala copiatoarelor şi se întorcea în biroul ei, cînd auzise vocea ridicată a secretarei, urmată de o bufnitură puternică, apoi de încă una. Peste cîteva secunde, un bărbat apăruse în faţa ei pe culoar. Era îmbrăcat cu un fulgarin lung, lucru care i se păruse ciudat, avînd în vedere că era o zi neobişnuit de caldă. Ridicase privirea spre faţa bărbatului. Era Tobias Trout. Dacă ochii lui ar fi fost lame, ea ar fi sîngerat.

– Aveam cumva fixată o întîlnire? a întrebat ea, deşi ştia perfect de bine că nu aveau.

Cum el nu a răspuns, ea a adăugat:

– Îmi pare rău, Tobias, dar nu te aşteptam. Dacă mi-ai putea spune ce...

El ridicase braţul. Avea în mînă un pistol automat. Ţintind cu mare grijă, el îndreptase pistolul spre capul ei.

Miranda îngheţase.

– Nu vrei să faci asta, Tobias.

Mintea ei lucra cu frenezie să găsească o logică în ceea ce se întîmpla. Tobias era unul dintre clienţii aproape permanenţi ai firmei, mereu în litigiu cu cineva, şi era pe cît de bogat, pe atît de trăsnit. Ea primise

însărcinarea să se ocupe de procesele lui interminabile cu doi ani în urmă.

– Este vorba despre scuzele pe care le pretinde Dawson? Mai lasă-mi puțin timp, sînt sigură că pot să rezolv cumva.

– Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta mai de mult. Acum este prea tîrziu.

– Niciodată nu este prea tîrziu.

– Taci. Nu vreau să aud nimic.

El îi făcu semn cu pistolul s-o ia înainte.

– Ce-ar fi să mergem în biroul meu?

A făcut un pas înspre el.

– Numai tu şi cu mine. O să-i spun lui Joni să nu lase pe nimeni să ne deranjeze. Nimeni nu trebuie să ghicească vreodată că s-a întîmplat asta.

Buzele lui se răsuciră într-un zîmbet răutăcios.

– Joni n-o să spună nimic.

Teama Mirandei pentru propria persoană trecu asupra secretarei.

– Ce vrei să zici?

Atunci se auzise vocea unui bărbat din holul din stînga lui. Tobias se lipise de perete, apoi scosese încet capul pînă reuşise să vadă după colț.

Ea sperase prosteşte că poate cineva văzuse pistolul şi chemase ajutor. Apoi auzise vocea lui Keith şi se scufundase într-un coşmar.

– Scuzați-mă, spuse Keith. Ştiți cumva dacă Miranda Dolan este în biroul ei?

Nu putuse să stea acolo fără să facă nimic. Trebuia să acționeze. Împinsă de spaimă, se aruncase asupra lui Tobias, strigînd în acelaşi timp către Keith:

– Pleacă de-aici, fugi.

Cu o mişcare violentă, Tobias o împinsese pe Miranda, o prinsese din cădere şi o trăsese în fața lui drept scut.

Îi înfipsese pistolul în tîmplă.

– N-aş pleca nicăieri dacă aş fi în locul tău, i-a spus şi lui Keith. Nu dacă îţi pasă de ce se întîmplă cu ea.

– Miranda, ce naiba se întîmplă aici? Ai păţit ceva? a întrebat Keith.

Atunci o văzuse pe Jennifer apărînd în spatele lui Keith.

– Las-o să plece, îl imploră ea pe Tobias. Este numai un copil. Mai degrabă o să te încurce.

– Mami? a spus Jennifer, părînd mai degrabă neîncrezătoare decît speriată.

– Aşteaptă-ne afară, Jennifer.

– Dacă încearcă să plece, o împuşc, spusese Tobias cu răceală. Hotărăşte.

Miranda căpătase brusc convingerea că Tobias vorbea serios.

– Ar fi mai bine să facem ce ne spune, îi zisese ea lui Keith.

Keith încuviinţase din cap, cu ochii ţintă la Miranda. Ţinînd-o pe Jennifer strîns lîngă el, urmase instrucţiunile lui Tobias şi îi adunase pe toţi cei rămaşi la etaj în sala de şedinţe.

Timp de o oră întreagă, Tobias se plimbase de la un capăt la altul al sălii, strîngînd cu o mînă pistolul acela mare şi negru şi cu cealaltă pulpana pardesiului. Într-un monolog continuu, înşirase nedreptăţile pe care credea că le suportase din cauza Mirandei, descriind lipsa ei de pricepere în rezolvarea cazurilor. Ura faţă de ea creştea, alimentată artificial, pînă ce devenise un obiect viu, palpabil. Ea era îngrozită şi nu reuşea să găsească o modalitate de a-l îmbuna.

Jennifer plîngea înfundat. Miranda nu-şi dădea seama dacă era din cauza fricii sau de jena produsă de cele spuse la adresa mamei sale. Keith încerca s-o liniştească, dar nu găsea cuvinte potrivite.

Pentru un timp, părea că toate telefoanele din birou se porniseră să sune în continuu, apoi tăcură brusc.

Miranda încercase să-şi dea seama dacă scăpase cineva, dar nu avea cum să ştie cine mai fusese în clădire. Din cînd în cînd i se părea că aude zgomote. Le dădea semnificaţii, încercînd să se convingă că salvarea lor era iminentă.

Pentru un timp, chiar încercase să creadă că Tobias o să vorbească pînă la epuizare, după care o să-i lase să plece.

Speranţa ei murise cînd el se oprise în loc, îşi scosese pardesiul, îşi golise buzunarele de arme şi muniţie, aşezîndu-le într-o ordine aparent prestabilită.

Cineva gemuse de spaimă. Ea întorsese capul în direcţia sunetului şi, cu coada ochiului, o văzuse pe Margaret Kinnion întinzînd mîna spre telefonul de pe marginea mesei. Apoi, pe neaşteptate, izbucnise o explozie. Margaret a fost aruncată de lîngă masă şi a căzut pe spate. Draperia de culoare crem a fluturat, vrînd parcă să se scuture de stropii purpurii cu care fusese împroşcată.

Miranda şi-a întors capul către Tobias. L-a văzut rostind cuvîntul „căţea", apoi a simţit o lovitură în umăr, care a împins-o în spate. Strigăte şi ţipete s-au amestecat cu explozii rapide, ritmice, iar Tobias fugea de la un capăt la altul al încăperii, trăgînd necontenit. Începuse să plouă cu aşchii de lemn. Scena a părut să dureze o eternitate. Apoi, brusc, totul s-a sfîrşit.

În faţa ei, Keith o ţinea pe Jennifer cuibărită în braţele sale. Sîngele se întindea în pete largi pe hainele lor şi se scurgea în băltoace pe podeaua lustruită de sub ei. El îşi ridicase ochii spre Miranda, cu o privire în care durerea trecea dincolo de limita lacrimilor.

– Am încercat s-o împing sub masă... nu a vrut... era atît de speriată.

Keith îndepărtase cu mişcări greoaie părul de pe faţa lui Jennifer.

– E-n ordine, iubito, spusese el încet. Tati este aici. Îţi promit să am grijă de tine. Totul o să fie bine.

Jennifer deschisese ochii şi, pentru o clipă, Miranda sperase din nou. Apoi văzuse un firişor de sînge apărînd în colţul gurii fiicei sale şi o auzise spunînd:

– Nu pot să respir, tati. Încerc, dar...

Keith se mişcase să-i facă mai mult loc.

– Este mai bine acum?

Ea îl privise lung, apoi spusese:

– Te iubesc, tati.

– Şi eu te iubesc, Jenny, şoptise el.

După cîteva secunde, ea închisese ochii şi Keith se aplecase să o sărute.

Buzele lui atinseseră fruntea lui Jennifer cu o tandreţe infinită, topindu-i inima Mirandei. Apoi îşi dăduse seama că fiica ei îşi lua rămas-bun şi ţipase:

– Nu... nu o lăsa să plece. La naiba, Keith. Convinge-o să lupte.

El îşi rezemase capul de piciorul mesei şi închisese ochii. Mult timp după aceea, Miranda îi urmărise mişcările pieptului, dar acestea erau automate. El murise mediat după Jennifer. Ea fusese totul pentru el. Pur şi simplu nu putuse să supravieţuiască morţii ei.

În noaptea întunecoasă şi rece din Mendocino, Adam îngenunche lîngă Miranda, chinuindu-şi mintea să înţeleagă ceva imposibil de înţeles.

– Nu pricep de ce consideri că este vina ta, din moment ce şi tu ai fost împuşcată.

Cuvintele lui o aduseră înapoi în prezent. Îi trebuiră cîteva secunde ca să-şi dea seama că făcuse singură incursiunea în timp, că Adam văzuse cicatricele, dar nu avea cum să înţeleagă ce se întîmplase decît dacă îl

ducea acolo unde fusese ea.

– El era clientul meu. A venit acolo din cauza mea. Ar fi trebuit să ştiu.

O înecară suspinele. Ea-şi acoperi faţa cu palmele.

– A fost vina mea, numai vina mea. Ar fi trebuit să ştiu.

Adam se aşeză lîngă Miranda şi o luă în braţe. Fără să schiţă nici un gest. În timp ce o ţinea în braţe şi-i simţea bătăile inimii pe pieptul lui, sute de întrebări năvăliră asupra lui. Dar ele trebuiau să mai aştepte. Acum nu era momentul, nici locul pentru întrebări.

Aceasta era o scuză bună, o pretinsă favoare. Adam refuza să dea atenţie vocii care-i spunea că nu punea întrebările fiindcă nu voia, de fapt, să audă răspunsurile.

CAPITOLUL 13

Adam se întoarse în bucătărie şi puse cîteva fire de cărbişoară, care rămăseseră de la petrecerea lui Jason, în paharele cu cidru pe care îl încălzise în cuptorul cu microunde. Nu mai avea ceai şi nu voia cafea nici pentru el nici pentru Miranda, mai ales că era ora două şi jumătate dimineaţa. Aduse paharele în salon, unde o găsi pe Miranda ghemuită într-un colţ al canapelei, cufundată în tăcere. Nu se mai arăta însă ostilă şi agresivă din cauză că el refuzase s-o lase la ea acasă.

El nu încercă să-i dea paharul, ci îl lăsă pe marginea mesei lîngă ea, după care se duse la sobă să mai pună o bucată de lemn pe foc. Lăsă uşile deschise şi puse apărătoarea la locul ei.

Cînd se întoarse din nou cu faţa, o surprinse pe Miranda uitîndu-se la el. Ea îşi mută imediat privirea către paharul de pe masă.

– Ai înclinaţii domestice, spuse ea sarcastic. Sînt impresionată.

Ea împroşca venin ca să se apere. O mai văzuse făcînd asta; acum înţelegea de ce. Se îndreptă spre canapea şi se aşeză pe perna din mijloc, apoape de ea, dar fără s-o atingă.

– Iar tu ai înclinații răutăcioase. Nu sînt impresional.

– Nu-ți place să ți se spună că eşti domestic?

– Las-o baltă, Miranda. Nu o să mă atragi într-o ceartă.

El luă o înghițitură de cidru. Se arse la limbă.

– Fir-ar să fie.

Puse paharul înapoi pe masă.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea.

Îngrijorarea ei părea sinceră. Făceau progrese. El se hotărî să forțeze puțin lucrurile.

– Povesteşte-mi despre fiica ta. Cum o chema?

Ezită puțin cînd folosi timpul trecut. Părea atît de nepotrivit.

– Jennifer.

El aşteptă.

– Avea opt ani... avea ochii albaştri şi părul blond. Miranda trase aer adînc în piept, ca al tatălui ei.

– Era în clasa a treia?

– A patra. Am pus-o să facă doi ani într-unul. Keith nu voia ca ea să se despartă de prietenii ei, dar era atît de avansată față de restul clasei încît eu...

Ea nu termină ce voise să spună. Întinse mîna după paharul de cidru. Regretul părea o povară care-i făcea mişcările încete şi neîndemînatice.

– Cîți ani ai fost căsătorită cu Keith?

Era o presupunere, dar cine altcineva putea să fie acest Keith?

– Şaisprezece ani. Ar fi fost şaptesprezece în mai, care a trecut.

– Trebuie să fi fost încă la şcoală cînd te-ai măritat.

– Keith absolvise deja, dar eu mai aveam un an, de fapt, patru. Facultatea de drept dura trei ani.

– Aşadar, eşti avocată. Acum mi s-a confirmat părerea despre această meserie.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea bănuitoare.

– Avocații au o anume caracteristică. Felul în care

– Ce? Manipulează? Înşeală?

– Analizează şi se îndoiesc de totul, încheie Adam calm.

Ea tăcu o vreme.

– Ceilalţi oameni care au murit... erau tot avocaţi.

El aşteptă ca ea să continue.

– Toţi aveau familii.

Ea-şi aţinti privirea în lichidul aburind, de parcă ar fi existat acolo un ecran pe care se derulau scene din alt timp şi alt loc.

– Am văzut funeraliile la ştiri. Procesiunile se întindeau pe cîteva mile.

Mîna începu să-i tremure. Beţigaşul de scorţişoară se clătina între pereţii paharului.

– Copiii din clasa lui Jennifer au făcut o coroană de flori de hîrtie. Toate florile aveau ceva scris pe ele. Pentru ea. Clifford mi-a adus-o la spital.

Ea închise ochii ca să oprească amintirile.

– S-a gîndit că o să mă simt mai bine dacă o să ştiu cît de mult au iubit-o cu toţii pe fiica mea.

Adam îi luă paharul de cidru din mînă şi îl puse pe masă.

– Cine este Clifford?

– Unul dintre partenerii seniori.

– Cel care te-a luat sub aripa lui protectoare cînd te-a angajat prima oară la firmă.

Ea îşi ridică privirea spre el.

– De unde ştii asta?

Cîţiva dintre prietenii lui Adam de la *Stanford* se duseseră la facultatea de drept. Erau încă destul de noi în meserie pentru ca aceasta să fie subiectul lor preferat de discuţie cînd se întîlneau cu el.

– Nu te angajezi la o firmă de renume fără să ai un mentor. Am înţeles din tot ce ai spus că erai în plină ascensiune la firma ta, aşa că am dedus că acest Clifford era un partener important şi că era ataşat de tine.

Bănuiala mea este că el te-a remarcat la interviu.

– Nu chiar de atunci, recunoscu ea, dar la scurt timp după aceea. Lui Clifford îi plăcea să spună tuturor că ştiuse că eu fac parte din tagma învingătorilor la mai puțin de o săptămînă de cînd eram acolo şi că mă auzise făcînd praf un funcționar pe care-l surprinsesem dînd secretarei sale o consultație juridică.

Îndoielnicul compliment fu repetat cu o voce plină de autodispreț.

– Eu n-am considerat niciodată că ambiția este un cuvînt urît, Miranda.

– Nici atunci cînd ea merge pînă la a uita de toți şi de toate? Eram obsedată de succes. Abia aşteptam să ajung la birou în fiecare dimineață, ca să-mi iau rația zilnică. Keith şi Jenny trecuseră pe planul al doilea. Eram conştientă de ceea ce fac, dar mă gîndeam că o să mă revanşez eu față de ei după ce o să ajung în vîrf şi o să-mi pot face timp pentru ei.

– Şi unde este locul individului – el presupuse că era un bărbat – cu arma în povestea ta?

– Tobias Tront...

Miranda îşi trecu mîna prin păr cu un gest nervos.

– El era un client căruia îi plăcea să dea lumea în judecată. Eu îl credeam trăsnit, dar partenerul meu senior insista că este un excentric.

– Cum ai fost aleasă să te ocupi de procesele lui? Ai tras cu bățul cel mai scurt?

El nu credea asta, dar era curios să audă răspunsul ei.

– A fost ideea lui Clifford. El mă considera cea mai „pricepută la oameni" avocată pe care o avea firma. Bineînțeles că am fost încîntată de aprecierea lui. Eram jenant de uşor de manevrat pe atunci, eram ca un bun măgar pe care-l duci cu un morcov înfipt într-un băț.

– Ambiția te poate face orb la o mulțime de lucruri.

Afirmația lui o înfurie.

– De unde dracu' ştii tu ce este sau ce nu este ambiţia?

– Fiindcă sînt un biet meseriaş?

– Îţi place sau nu, Adam, este un drum lung de la a repara găurile dintr-un acoperiş pînă la susţinerea unui caz care valorează milioane pentru un client.

– De ce se ajunge întotdeauna la bani?

Ea se ridică şi se duse la sobă, întinzînd mîinile către foc.

– Vîrsta ta îşi spune cuvîntul, şi naivitatea ta. Banii înseamnă putere şi...

– Puterea înseamnă totul, încheie el în locul ei.

Acea parte din el care oscilase între a se amesteca sau nu în vînzarea companiei muri rapid şi fără dureri. Acum era mai sigur ca oricînd că nu voia să aibă nimic de a face cu viaţa sau cu lumea aceea.

Cu privirea ţintită la foc, ea spuse:

– Am devenit neglijentă, de fapt, prea ocupată, şi nu i-am dat lui Tobias atenţia la care se aştepta. Uneori părea că întreaga mea carieră era concentrată în jurul lui. Mă ocupam în permanenţă de întocmirea dosarelor şi slăbeam de dare în judecată şi negociam înţelegeri în interesul lui. Apoi, într-o zi, am pierdut un proces pe care îl socotea că ar fi trebuit să-l cîştigăm.

Ea îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Nu-i păsa absolut deloc de bani, era vorba despre o declaraţie de scuze pe care judecătorul a insistat că trebuie publicată în *Post* şi care l-a înfuriat.

– Şi a luat-o razna.

Era timpul, nu-l mai putea duce cu vorba. El adunase faptele şi le pusese într-o ordine logică, dar trebuia să audă întreaga poveste.

– A venit la birou într-o vineri după-amiază... începu ea.

Vocea ei deveni impersonală, de parcă relata o poveste pe care nu o trăise în realitate, ci pe care o citise

într-un ziar.

– Cînd a ajuns poliția acolo? întrebă el după ce ea încheie, îndemînd-o să termine povestea, atunci cînd ea se pierdu în amintirile despre felul în care muriseră Kelly şi Jennifer.

– Nu înainte ca totul să se sfîrşească.

Ea se încruntă din cauza concentrării.

– Te referi la cînd au ajuns la clădire sau la noi?

– La voi.

– După ce s-a sfîrşit, repetă ea, dar mai tîrziu am aflat că ei fuseseră acolo aproape de la început. Una dintre secretare scăpase şi- i chemase. Aveau ochii antitero pregătită de asalt cînd au auzit împuşcăturile. Nimeni nu ştia dacă Tobias trăgea la întîmplare, ca să ne sperie, sau începuse să tragă în noi cu adevărat, aşa că nu au intervenit imediat. Cînd s-au hotărît să intervină, Tobias stătea jos, în mijlocul mesei din sala de şedințe, cu pistolul în mînă.

– N-o să uit niciodată expresia de pe fața lui, continuă ea, ochii îi străluceau şi avea buzele întinse într-un zîmbet de încîntare. Se purta de parcă s-ar fi aflat în toiul unui joc în care oamenii se aleargă prin pădure şi trag unuii în alții cu pistoale care împroaşcă vopsea. Era împuşcat înainte ca polițiştii să ajungă la el.

Ea spusese suficient. Sau el auzise suficient. Adam avea nevoie de timp să asimileze ceea ce-i povestise ea şi să se întărească împotriva suferinței pe care i-o transmisese ea.

– Ajunge pentru astă-seară, Miranda.

Ea încuviință din cap.

Adam se ridică şi-i întinse mîna.

– O să terminăm asta mîine dimineață.

Ea-şi aşeză mîna în palma lui şi se apropie încet de el.

– Dă-mi un telefon înainte să vii.

– N-o să fie nevoie.

– Este tîrziu, Adam. Vreau să dorm mîine, dacă pot.

El îi ridică mîna şi i-o petrecu pe după gîtul lui.

– Poţi să dormi cît vrei chiar aici.

Ea vru să protesteze, dar cuvintele i se opriră în gît. Avînd cu disperare nevoie de alinarea pe care el i-o oferea cu atîta generozitate, ea îşi petrecu şi celălalt braţ pe după gîtul lui şi-şi culcă fruntea pe pieptul lui. Spuse apoi cu voce şoptită:

– Te urăsc cînd faci asta. Ar trebui să te trimit la naiba... şi aş face-o, dar mă tem că mi-ai da ascultare şi nu vreau să fiu singură în noaptea asta.

El o ridică în braţe.

– Poţi să mă trimiţi dimineaţă, promit să mă supun testemului.

– Ai putea cel puţin să te prefaci că-ţi pasă de felul în care mă simt.

El rămase în loc mult timp, ţinînd-o în braţe, cu bărbia rezemată în părul ei moale, umplîndu-şi plămînii cu parfumul ei.

– Chiar îmi pasă, Miranda.

Cuvintele erau izvorîte din suflet şi din inima lui, dar şi din raţiune. În loc să se înspăimînte de forţa lor, Adam avu senzaţia unei descoperiri, a unei noi revelaţii, după ani întregi de căutări. Îl cuprinse o minunată senzaţie de pace.

CAPITOLUL 14

Adam auzi un cîine lătrînd în depărtare. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră. Nu era nici cinci, mai era încă o oră pînă cînd cerul să se lumineze de ziuă.

Dormise cu intermitențe, conştient de fiecare mişcare a Mirandei, tulburat de imagini sîngeroase, violente, încercînd să-şi imagineze ce trebuie să fi simțit ea văzînd cum îi moare soțul şi fiica şi prietenii. Acum înțelegea că durerea ei era o rană care nu avea să se vindece până cînd nu avea să găsească o cale să scape de sentimentul de vinovăție. Adam nu ştia cum s-o ajute.

Nu era de mirare că descoperirea despre boala lui Jason o îngrozise. Fiecare zi devenise pentru Miranda o luptă pentru supraviețuire, o continuă căutare de motive pentru a crede că ziua următoare va fi mai bună. Cum putea să creadă asta cînd vedea cum îi moare un prieten? Nu era de mirare că ea ajunsese pe marginea unei stînci, era de mirare că luptase atît înainte să se dea bătută.

Ea începu să se agite în somn. Tricoul se răsuci pe ea de atîta rostogolit. După cîteva secunde, îi scăpă un geamăt uşor şi-şi aduse genunchii la piept, luînd poziția unui făt în pîntecele mamei. Apoi tresări violent şi se trezi. Deşi stătea cu fața la perete, era conştientă că

Adam se uita la ea.

– Adam?

– Sînt aici.

El o trase la piept. Miranda se lipi bucuroasă de el.

– Nu-mi aduceam aminte unde mă aflu.

Ea încerca încă să-şi ascundă gîndurile de el.

– Ai visat urît?

Ea ezită.

– Da.

– Îţi se întîmplă des?

– În fiecare noapte.

El a-şi apăsă palma pe pieptul lui.

– Fă dragoste cu mine, Adam.

Cererea era izvorîtă mai mult din disperare decît din dorinţă. El devenise drogul ei, scăparea ei, omul care să-i alunge coşmarurile. Dar erau prea multe în joc ca să lase lucrurile să continue în felul acesta.

– Povesteşte-mi despre Keith, spuse el.

Trupul ei deveni rigid.

– De ce vrei să ştii ceva despre el?

– Pentru că el este o parte din tine.

– Sînt anumite părţi din mine care nu te privesc, Adam. Aseară a fost...

– Un început, Miranda. N-o să mă las dat la o parte.

– Vrei prea mult.

– Povesteşte-mi despre Keith, insistă el.

Trupul ei îşi pierdu rigiditatea. Umerii i se încovoiară, în semn că încerca să se apere sau că obosise să se lupte cu el.

– Era răbdător şi fără pretenţii şi un tată minunat.

Ea rostise cuvintele mecanic. În viaţa ei de zi cu zi, făcea tot posibilul să nu se gîndească la Keith. Dacă lăsa amintirile reale să o invadeze, sentimentul de vină aproape o paraliza.

– Nu era deloc genul tău, zise Adam. De ce ai stat cu el?

Ea încercă să se uite în ochii lui, dar fereastra era în spatele lui şi în cameră era întuneric. Oare el spusese asta la întîmplare? Cu siguranță. Adam nu avea de unde să ştie care fuseseră relațiile dintre ea şi Keith.

– L-am iubit.

– Într-adevăr – un bărbat pe care-l descrii ca fiind fără pretenții?

Ea se rostogoli pînă ajunse pe marginea patului.

– Ce vrei de la mine?

– Vreau să-mi faci loc în viața ta, Miranda.

Îi era frică, mai frică decît îi fusese vreodată de la ziua crimei încoace. Adam nu semăna cu nici una dintre persoanele pe care le cunoscuse ea vreodată. Codul lui moral şi interesul pe care i-l arăta o duceau înapoi în timp. Cum să spere că el putea s-o înțeleagă pe femeia aceea, obsedată de muncă, impulsivă, care fusese ea înainte ca el s-o cunoască?

– L-am iubit cu adevărat, spuse ea pe un ton defensiv. Numai că n-am ştiut asta decît după ce el n-a mai fost. Cînd era prea tîrziu.

Ea trase pătura pînă sub bărbie. Îi era frig, dar frigul venea din afară. Cuvertura nu avea cum s-o ajute. Adam întinse mîna să îi acopere umerii, dar nu o atinse.

– Am fost o soție groaznică, spuse ea. Asta voiai să auzi?

– După ale cui standarde?

El îi oferea deja premisele apărării. Putea să renunțe acum şi imaginea pe care şi-ar fi făcut-o el despre ea ar fi rămas intactă. Dar nu ar fi fost corect şi semnul de întrebare ar rămîne totdeauna între ei.

– Nu încerca să mă protejezi, Adam. Dacă o să fac asta, atunci trebuie să fie aşa cum hotărăsc eu.

– Bine, dar nu de-acolo.

El se întinse şi o apucă de mînă.

Miranda înțelese că el voia ca ei să-i vină mai uşor să povestească şi încerca s-o scoată din purgatoriul

colării, dar pentru ea acela era un loc bine cunoscut şi renunţă cu greu la el. În cele din urmă, cedă şi se retrase cu spatele de pieptul lui.

– Am fost fericiţi la început, dar toate perechile sînt aşa în prima perioadă. Presupun că faptul că nu ne prea vedeam a ajutat foarte mult. Eu eram fie la şcoală, cu grupa de studenţi, fie la bibliotecă. Apoi eu m-am ocupat de revizuirea cunoştinţelor şi de slujba de vară. Se părea că timpul meu liber nu coincidea niciodată cu al lui, şi în special cu cele două slujbe pe care Keith şi le luase ca să plătească taxele şi să mă ajute să termin şcoala.

– Ce fel de slujbe avea?

– Ziua era arhitect, iar noaptea chelner.

Ea simţi nevoia să se apuce de ceva şi se prinse de marginile pernei. Dar nu era de-ajuns. Îi luă mîna lui Adam de pe talia ei, îşi împleti degetele cu ale lui şi strînse.

– Keith era orb în ce mă privea pe mine.

I se puse un nod în gît.

– Spunea mereu tuturor ce mîndru era de mine... şi atunci cînd am început să-i arunc cuvinte grele...

De la moartea lui Keith erau dimineţi în care se trezea în urechi cu cuvintele pe care le folosea ca să-l umilească. Încercase cu disperare să se convingă că memoria îi fusese alterată din cauza incidentelor, că le înfrumuseţase, că o făceau să pară mai crudă decît fusese în realitate. Dar nu reuşea niciodată. În gîndul ei, îi spunea lui Keith cît de rău îi părea, de nenumărate ori. Şi-i cerea iertare. Dar ea nu venea niciodată.

– Încercai cu adevărat să-l răneşti, sau numai să-l înfurii?

Puterea lui Adam de a vedea în trecutul ei nu o mai speria ca prima oară cînd îl cunoscuse. Îşi dăduse seama că, deşi era un participant atît de activ la viaţă, în felul lui, Adam era un observator.

– Pe atunci nu-mi dădeam seama ce se întîmpla, dar

mai pe urmă, cînd am privit înapoi, mi-am dat seama că-mi era ruşine cu el. Probabil credeam că dacă o să-l enervez suficient de tare, o să se schimbe.

Apăsă palma lui Adam pe pieptul ei. Cînd îşi dădu seama că-şi putea auzi bătăile inimii prin el, slăbi strînsoarea.

– Unde ai mai văzut tu, în afară de filme şi parodii, ca un tată să renunțe la carieră pentru a rămîne acasă să aibă grijă de copii?

Adam stătu puțin să se gîndească.

– N-am mai văzut.

– Nici eu. Keith era unic în felul lui. Devenise subiect de glumă la serviciu. Nu în fața mea, desigur, dar, subtil, şi uneori întrebări şi comentarii nu suficient de subtile îmi dădeau să înțeleg ce se întîmpla în spatele meu. Nu ştiam cum să explic situația lui şi nu aveam tăria de caracter pentru a apăra ceva ce nici eu nu înțelegeam.

Tatăl ei nu fusese atît de delicat ca şi colegii ei de birou. Nu ezita să-i spună cu ce fel de bărbat credea el că s-a măritat şi ce povară era Keith pentru ea. Ea însă încerca să-l înțeleagă pe bărbatul cu care se măritase şi ajunsese să-l iubească mai mult după moartea lui decît înainte.

– De ce renunță un bărbat la tot ce societatea consideră a fi important pentru el ca să devină un om pe care nimeni nu-l respectă?

Ea nu aştepta un răspuns.

– Nimeni? întrebă Adam.

– Nimeni despre care să ştiu eu.

– Şi presupun că oamenii aceştia aveau aceeaşi părere despre femeile care stăteau acasă ca să aibă grijă de copii?

El făcu o scurtă pauză, deşi ştia deja răspunsul ei.

– Un fel de separatism față de cei presupuşi a fi lipsiți de educație, nu crezi?

Cuvintele lui Adam ar fi putut foarte bine să fie rostite

de Keith. Cum de nu-i sărise în ochi ceva atît de evident? Regăsea o mare parte din Keith în Adam, o parte deconcertant de mare. Care era motivul pentru care era atrasă de el? Îl folosea oare drept substitut pentru Keith, în speranța că el avea să-i acorde iertarea pe care Keith nu i-o mai putea acorda?

– Ce este, Miranda? La ce te gîndeşti?

Ea era prea tulburată de revelația avută încît nu putea să nu spună adevărul.

– La cît de multe semeni cu el.

– Ceva îmi spune că asta nu constituie o laudă.

Ea se simți ca un paraşutist căruia tocmai i s-a defectat paraşuta. Cu mişcări dezordonate, grăbite, îşi aruncă picioarele peste marginea patului şi se ridică în capul oaselor.

– Nu mai pot să vorbesc despre asta.

El se dădu jos din pat şi întinse mîna pe lîngă ea să aprindă lumina.

– Ba poți şi o să o faci. Să fiu al naibii dacă o să te las iar să fugi.

– Nu ai nici un drept asupra mea, Adam. Nu-ți sînt datoare cu nimic.

Cînd ea dădu să se ridice în picioare, el o apucă de umeri şi o răsuci cu fața spre el. Ea încercă să se elibereze din mîinile lui.

– Uită-te la mine, insistă el.

Ochii ei se îngustară de furie.

– Dă-mi drumul.

Drept răspuns, el o strînse şi mai tare, nu atît cît să o doară, ci numai cît să o oblige să-l asculte.

– Nu înainte să-mi promiți că duci povestea pînă la capăt.

– Nu-ți promit nimic. Nu eşti altceva decît un blestemat de tiran.

– Iar tu nu eşti altceva decît o blestemată de laşă.

El risca foarte mult. Indiferent de felul în care avea să

se încheie confruntarea, ea nu va uita niciodată felul în care o tratase.

– De ce îți este frică, Miranda? Ce demoni hrănești în speranța că ei vor deveni suficient de puternici ca să te împingă din nou pe marginea prăpastiei?

– Nu face pe psihiatrul cu mine, Adam. Nu ai pregătirea necesară.

Un zîmbet uşor fu singurul lui răspuns la replica ei usturătoare. El îi dădu drumul de mîini şi aşteptă.

– Atac atunci cînd sînt amenințată, zise ea.

El nu replică nimic nici de data asta.

După un minut de tăcere încordată, ea spuse încet

– Acum înțelegi?

– Nu, răspunse el.

– Am obiceiul să-i rănesc pe oamenii la care țin. E ca o a doua natură în mine.

– De ce?

– Aşa sînt eu.

– Trebuie să existe un motiv. Ce te determină să fii astfel?

Ea nu căutase niciodată justificări pentru un lucru pe care refuza să-l recunoască. Concluzia era pe cît de evidentă, pe atît de uimitoare.

– Cred că este un simț de autoapărare deformat.

– Va trebui să găseşti o explicație mai bună.

– Dacă las oamenii să se apropie de mine... le dau putere.

– Putere să facă ce?

El nu voia să se dea bătut.

– Să mă rănească.

Adam îi atinse obrazul cu degetele.

– Cum ar putea cineva să te rănească mai tare decît acum?

Ea îşi coborî privirea spre palmele ei împreunate în poală.

– Nu cunosc altă stare.

Hotărîrea lui de-a o face să vorbească despre trecutul ei se luă brusc la întrecere cu nevoia de a-i oferi alinare. Îşi lăsă mîna să alunece pe braţul ei în jos, pipăi o porţiune de piele mai aspră, apoi o trase înapoi pe pat în braţele sale.

Puţin mai tîrziu, Miranda sparse tăcerea întrebînd:

– Cît timp mai are?

– Nu ştiu, spuse Adam.

– Jason este motivul pentru care te afli aici?

– Da.

– Ai venit să-l vezi cum moare?

– Nu, Miranda, zise el cu blîndeţe. Am venit să fiu alături de el atîta timp cît mai e în viaţă.

– O să ia o parte din tine cînd o să plece.

Trebuia să-l avertizeze.

– Ştiu.

– Eu nu mai am ce să dau, Adam.

El îşi lipi buzele de fruntea ei, apoi de tîmplă.

– Nu-i nimic. Jason o să înţeleagă.

– Vrei să-i spui tu în locul meu?

– Dacă aşa vrei tu...

Exact asta voia. Adam avea dreptate. Era o laşă.

– Acordă-mi cîteva zile.

– Ce-o să faci cu lecţiile?

– O să mă gîndesc eu la ceva.

– Nu lăsa să treacă prea mult timp, spuse Adam. Jason are destul prieteni care au încetat să-l mai viziteze. Merită o explicaţie de la unul dintre noi.

– Nu vorbeşte niciodată despre familia lui.

Ea nu voia să discute despre Jason, nu voia să se gîndească la ce-l aştepta, dar obosise să tot fugă.

– L-au scos din viaţa lor acum cîţiva ani.

– Poate cineva ar trebui să le spună că este bolnav. Asta ar putea schimba ceva.

Ea gîndea ca o mamă şi la cît ar da s-o mai poată avea pe Jennifer pentru încă o zi măcar.

– Ştiu deja.

– Eşti sigur?

Ea nu reuşea să înţeleagă cum putea un părinte să stea departe de copilul lui aflat pe moarte.

– Sînt sigur.

– Nu înţeleg cum...

Dar înţelegea. Tatăl ei putea să ţină supărarea cu mai multă pasiune decît putea să iubească. Nu luase parte la funeraliile lui Keith şi Jennifer şi nu venise nici măcar o dată la spital s-o vadă. Veniseră fraţii şi sora ei, lucru care, spre tristeţea ei, o surprinsese. Dar atmosfera fusese încordată. După o viaţă în care prăpastia dintre ei devenise mai adîncă cu fiecare an, descoperiseră că nu aveau altceva de oferit în afară de compasiunea lor pentru o străină.

Mama ei dăduse telefon de cîteva ori, dezvăluind în cele din urmă, întîmplător, motivul pentru care tatăl ei se ţinuse la distanţă. El citise din ziare că Tobias Trent fusese clientul ei şi nu putuse să ierte faptul că pierderea acelor vieţi fusese din vina ei.

Nu mai vorbise niciodată cu tatăl ei de atunci şi nici nu credea că o să mai vorbească vreodată.

Adam se lăsă pe spate şi-şi puse mîna sub cap.

– Ştiu de mult că prezenţa mea aici nu este suficientă pentru a-l face pe Jason să treacă prin toate astea cu sufletul împăcat. El are nevoie de ceva ce eu nu-i pot da de cineva care să înţeleagă cu adevărat prin ce trece. Nu a spus niciodată nimic, dar...

– Te-am auzit bine? Te mustră conştiinţa pentru că nu eşti şi tu homosexual sau că nu ai SIDA?

– Este mai mult decît atît.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun eu asta, Adam, dar tu nu poţi să fii totul pentru toată lumea. Pur şi simplu nu este posibil.

– Vorbeşte cumva vocea experienţei?

Ea se întoarse pe-o parte, punîndu-şi un picior peste

pioarele lui şi petrecîndu-şi braţul peste pieptul lui. După noaptea aceea deveniseră mai mult decît amanţi. Acum erau şi prieteni.

– Tu încerci, eu n-am încercat niciodată. De cîte ori era vorba despre formularele acelea pe care le completezi la cabinetul medical, unde ţi se cere să spui ce ocupaţie ai, nu m-am gîndit niciodată la altă meserie în afară de cea de avocat. Eu am fost numai din întîmplare soţie şi mamă.

– Nu te cred. Poate că au fost probleme între tine şi Keith, dar ţi-am văzut expresia feţei cînd ai vorbit despre Jennifer.

Numai numele ei rostit cu voce tare îi produse Mirandei o durere ascuţită în piept.

– Ea avea obiceiul să-mi facă desene pe care să le aştept la mine în birou. Mi-era teamă că or să strice atmosfera profesională dacă le puneam la vedere, aşa că le lipeam în interiorul uşii de la dulap, unde nu le putea vedea nimeni în afară de mine.

– Se pare că găsiseşi soluţia perfectă, spuse Adam.

– Ţineam mai mult la părerea oamenilor decît la plăcerea fiicei mele.

– Eu am avut o bunică despre care credeam că este regina vinovăţiei, dar cred că tu tocmai ai întrecut-o, Miranda.

– Ticălosule! Cum poţi să spui una ca asta cînd eu îmi deschid sufletul în faţa ta?

– Iar o luăm de la capăt.

El se ridică, luă perna şi o propti de tăblie.

– Încă o lecţie despre felul în care Miranda Dolan îşi apără şi-şi alimentează sentimentul de vină.

El se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele.

– Haide, dă la iveală toate micile tale secrete urîte în faţa mea. Cine ştie, poate mă convingi că eşti cu adevărat persoana aceea demnă de dispreţ care te crezi tu. Asta vrei, nu? Dar nu-mi mai veni cu mărunţişuri de-

astea. Spune-mi mai bine cum îl înşelai pe Keith sau cum ai refuzat s-o duci pe Jennifer la doctor să-i pună piciorul în gips pentru că întîrziai la serviciu. Şi dacă tot te apuci, aş vrea să aud cum ai făcut să deraieze trenul acela săptămîna trecută.

– N-am urît niciodată pe cineva mai mult decît te urăsc pe tine în clipa asta.

El o privi îndelung.

– Nici măcar pe Tobias Trout?

– Tobias era nebun.

– Bingo, spuse el încet. Şi nimic din ce ai putea face sau spune nu ar putea schimba asta. Ceea ce s-a întîmplat nu a fost vina ta, Miranda.

Chinul de a-şi aminti era aproape mai mult decît putea suporta.

– Mai spune-mi o dată.

– Tobias avea nevoie de cineva pe care să dea vina pentru ce nu mergea bine în viaţa lui. Tu ai fost ţinta logică, iar sinuciderea gestul care avea să-i garanteze atenţia pe care şi-o dorea atît de mult. Gîndeşte-te, Miranda. Ce alte mijloace avea el la îndemînă pentru a apărea pe posturile naţionale?

– Vrei să spui că a omorît toţi oamenii aceia numai ca să ajungă la ştirile de seară?

Trebuia să mai existe un alt motiv. Oamenii nu mor reau pentru nişte motive atît de prosteşti. Dar ştia că asta se întîmpla. Tot timpul. Şoferi beţi treceau peste stopuri, terorişti care greşeau casa în care plasau bomba... maşinile aveau nevoie să li se schimbe uleiul.

– Ţi-ai fi dat şi tu seama dacă n-ai fi fost atît de implicată.

Ea întinse mîinile într-un gest de neputinţă.

– Fără vina cuiva, nu există motiv. Şi atunci moartea lor nu are nici un sens.

– Atunci dă vina pe Tobias, sau pe televiziune, care i-a garantat cele cincisprezece minute de faimă, cu con-

dția ca dispariția lui să fie suficient de spectaculoasă, sau pe toți pistolarii fanatici care nu par să înțeleagă că Declarația Drepturilor Omului nu se referea la armele semiautomate. Dar nu te mai învinui pe tine. Dacă autoflagelarea ta n-o să-i aducă înapoi, atunci la ce folosește?

Ochii ei ardeau de lacrimi reținute.

– Pot să înțeleg ce-mi spui tu cu ăsta, ea își duse mîna la cap, dar nu cu asta, își puse mîna pe inimă.

– Cu timpul, promise el.

El îi făcuse un dar minunat. Simți o dorință puternică să dea ceva în schimb.

– Lui Jennifer îi plăcea să schieze, spuse Miranda cu mare greutate. De ce amintirile plăcute dureau chiar mai tare decît cele neplăcute?

– Dar Keith a făcut o ruptură de disc cînd ea avea cinci ani și doctorul i-a interzis să mai schieze. Am preluat eu rolul de profesor.

Imaginile se succedau în mintea ei precum fotografiile dintr-un album ale cărui pagini erau răsfoite cu repeziciune. Lucruri mărunte, pe care le uitase, precum ziua cînd lui Jennifer i se rupsese cureaua de la schi în vîrful dealului și schiaseră în tandem pînă la vale, iar în după-amiaza aceea descoperiseră amîndouă deodată un pulover într-un magazin din Aspen și căzuseră de acord că el era un cadou perfect pentru ziua de naștere a lui Keith.

– Era extraordinară, Adam, spuse Miranda cu vocea tremurîndă. Dacă îi arătam cum să facă un lucru o singură dată, dimineața, pînă la sfîrșitul zilei reușea să facă operația respectivă perfect.

– Tu nu plîngi niciodată, remarcă Adam.

Buza ei tremură cînd, drept răspuns, îi zîmbi trist.

– Mă tem că, dacă încep, n-o să mă mai pot opri.

– Cred că ar trebui să mergem să schiem în iarna asta. Nu sîntem departe de...

– N-aș putea, Adam.

O îngrozea chiar şi numai gîndul acesta.

– Este prea curînd.

– Trebuie să-ţi creezi amintiri noi. Este singura cale să te împaci cu trecutul.

El îi îndepărtă părul de pe frunte şi-i luă bărbia în palmă.

– Nu sînt gata.

Ea îşi plecă fruntea pe pieptul lui, sorbindu-i căldura. El nu spuse nimic timp de cîteva secunde. Apoi rupse tăcerea.

– O să fac un tîrg cu tine. Mergi la schi cu mine, iar eu o să te duc la un meci de baseball al echipei *Giants*.

Ea îşi ridică privirea spre el.

– E ceva ce nu ştiu?

– Am fost la toate meciurile lor de cînd eram mic împreună cu tatăl meu. N-am mai fost niciodată de cînd a murit el... de acum unsprezece ani.

El se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

– Nu este nimeni în afară de tine cu care aş vrea să-mi creez amintiri noi.

Inima ei tresăltă cînd îi întoarse sărutul, cu buzele întredeschise a invitaţie.

– Acum vrei să faci dragoste cu mine? murmură ea.

Răspunsul lui se pierdu între buzele lor. Nu mai avea importanţă. Căldura mîinii lui de pe coapsa ei era singurul răspuns de care avea nevoie.

CAPITOLUL 15

Auzind zgomotul unei maşini care oprea pe alee, Jason îşi făcu vînd cu scaunul pe podeaua de lemn a atelierului pînă la fereastra din dormitor şi se uită afară. Era *Celica* lui Susan. Ea umpluse partea din spate a maşinii cu bagaje pînă sus. Pe maşină erau geamantane legate de sfori, iar portbagajul era ţinut închis cu ajutorul unui fir de nylon. Aşteptă ca ea să coboare din maşină, după care deschise fereastra şi strigă:

– Cobor imediat.

Ea îl întîmpină la uşă, cu braţele larg deschise.

– A sosit clipa, anunţă ea.

Jason o îmbrăţişă.

– Doamne, ce dor o să-mi fie de tine!

– N-o să-ţi dau ocazia. O să-ţi dau telefon în fiecare dimbătă şi o să-ţi trimit atîtea scrisori încît o să oboseşti răspunzînd la ele. Şi-o să vin acasă de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, să nu îndrăzneşti să împodobeşti pomul fără mine.

Pe alee opri altă maşină, parcînd în spatele maşinii lui Susan. Şi aceasta era încărcată.

– Cine este?

– Karol Black. Locuieşte în Wesport. Trecem s-o luăm pe Debbie şi plecăm împreună. Ştii tu, cu cît mai

mulți, cu atît mai sigur, sau cam așa ceva. Tata m-a obligat să iau și telefonul ăsta celular.

Călătoria aceasta fusese discutată și plănuită de ei împreună cu Matt timp de luni de zile. Jason se întîlnise cu Matt cu o săptămînă în urmă și, după cîteva încercări stîngace de a face conversație, Matt declarase că încă nu se hotărîse cînd să plece la școală. Jason îi făcuse urări de bine și îi spusese că o să țină legătura cu el, dar nu prea spera că se vor mai vedea vreodată.

– Cred că Adam a uitat că azi este ziua mea mare, spuse Jason. Va fi dezamăgit că a ratat întîlnirea cu tine.

– Am trecut pe la el pe-acasă. Camionul era acolo, dar casa și atelierul erau încuiate.

– A plecat împreună cu Miranda pentru cîteva zile.

Susan se dădu cîțiva pași înapoi și se uită neîncrezătoare la Jason.

– Știam că sînt prieteni, dar nu știam că sînt așa de apropiați.

Jason începu să rîdă. Susan se mîndrea cu talentul ei în ce privește bîrfa. Nu-i stătea în fire să treacă peste un asemenea subiect fără să-l observe.

– Au fost foarte discreți. N-am știut ce se întîmplă cu ei înainte ca Miranda să înceapă să vină aici pentru lecții.

– Nu știu ce să spun despre asta, Jason.

El vedea că Susan era sincer îngrijorată.

– Și eu sînt puțin neliniștit din cauza lor, dar, de fapt, nu este treaba noastră. Adam știe cu siguranță ce face.

– Adam este versiunea umană a organizației SPCA. Este în firea lui să îi ocrotească pe cei oropsiți.

Jason se străduí să imprime feței o expresie neutră. Nu voia ca ea să știe cît de aproape fusese de țintă.

– Așa a fost el toată viața, Susan. N-o să-l putem schimba noi.

– O să aibă nevoie de cineva care să-i adune cioburile cînd ea o să-l părăsească.

Ea aruncă o privire către Karol, ridică mîna cu degetele răsfirate şi rosti din buze „Încă cinci minute".

– Ce te face să crezi că ea o să-l părăsească?

Jason nu realizase că mintea lui hoinărise pe aceleaşi cărări pînă cînd Susan nu-şi exprimase temerea în cuvinte.

– Sînt total nepotriviţi. Ea este mult mai bătrînă decît el şi nici nu arată foarte bine. Şi se vede că nu se simte în largul ei alături de un meseriaş, pentru Dumnezeu, ea este proprietara unui BMW.

– Ce ai împotriva BMW-urilor?

– Am împotriva celor care le conduc. Vin aici cîteva zile pe an şi se comportă de parcă ar fi stăpînii oraşului.

Ea se cutremură.

– Am ajuns că pot spune ce fel de maşini conduceau oamenii după felul în care se purtau cînd intrau în cabinetul tatei. Oamenii care conduc maşini obişnuite nu se usucă de pe picioare. Într-o vreme, începusem să fac pariu cu tata şi întotdeauna am cîştigat.

– Ştiu ce vrei să spui, dar Miranda nu este aşa, zise Jason. Iar Adam ştie să-şi ţină capul sus cînd e vorba de bani. Pe mine problema vîrstei mă îngrijorează.

– Fir-ar să fie, eu plec din oraş şi totul se duce de ripă.

– Facem prea mult caz. Doar nu ne-au trimis invitaţie la nunta lor.

El o luă pe Susan pe după umeri şi o conduse înapoi la maşina ei.

– Dacă şi cînd se va întîmpla asta, o să ne punem mintea la contribuţie şi o să vedem ce e de făcut.

Ea păru liniştită, cel puţin pentru moment.

– Adam s-ar enerva dacă ar şti cum vorbim despre el.

– Un motiv la fel de bun ca oricare ca să încetăm.

– Să-i spui la revedere din partea mea.

– La revedere?

– Ştii ce vreau să spun. Şi spune-i că ar face bine să fie aici cînd o să vin acasă de Ziua Recunoştinţei.

– O să-i spun exact pe tonul pe care ai spus-o tu.

El îi deschise portiera lui Susan şi-i făcu semn cu mîna prietenei ei.

Înainte să urce, ea îl mai îmbrăţişă o dată.

– Să fii cuminte.

Jason zîmbi.

– Cred că asta e pe gustul meu.

– Să mă suni dacă ai nevoie de mine.

– Şi asta e pe gustul meu.

Ea urcă în maşină, porni motorul şi coborî geamul în timp ce o aştepta pe Karol să iasă din alee.

– Te iubesc.

Jason îi trimise un sărut din podul palmei.

– Şi asta e pe gustul meu.

El aşteptă pînă cînd Susan dispăru după colţ înainte să se întoarcă în casă. Cînd ajunse pe verandă, telefonul începu să sune. Era Mary Kirkpatric.

– Jason, dragule, sper că nu am nimerit într-un moment nepotrivit.

– Nu există aşa ceva cînd este vorba despre tine.

Luă telefonul şi se duse cu el în bucătărie ca să-şi facă o ceaşcă de ceai în timp ce stăteau de vorbă.

– Aş amîna pînă şi o întîlnire cu preşedintele ca să stau de vorbă cu tine.

– Îţi pregăteşti dinainte replicile astea, sau îţi vin pe moment?

– Lucrez la ele ore în şir şi pe urmă aştept să mă suni tu.

Îi plăcea faptul că ea îl tachina încă. La majoritatea cunoscuţilor, boala lui le schimbase felul de a vorbi cu el, uneori în mod subtil, alteori nu atît de subtil. Mary era o constantă reconfortantă.

– Care sînt veştile?

– Sînt cîteva lucruri pe care voiam să le discut cu

ine, dar, mai întîi, încerc să dau de Adam de două zile. Știi cumva unde este?

Jason nu știa dacă Adam îi spusese despre Miranda, sau cît îi spusese.

– A hotărît că avea nevoie de o pauză și a plecat pentru cîteva zile. Vrei să încerc să dau de el?

– A, nu, nu este o urgență. Am nevoie de semnătura lui pe niște hîrtii și voiam să știu facă are de gînd să vină în oraș curînd. Aș putea să i le trimit prin poștă, dar prefer să nu procedez astfel.

– Știu că are ceva de lucru în Albion poimîine, așa că sigur o să se întoarcă pînă atunci. În ce privește venirea în oraș, eu nu am fixată altă consultație pînă...

Încercă să-și amitească data cînd trebuia să se prezinte la clinică din nou.

– Cred că mai sînt cel puțin patru săptămîni. Bineînțeles că eu nu sînt singurul motiv pentru care poate să vină în oraș, așa că nu am cum să știu.

– Pur și simplu nu-mi place să-l știu singur atunci cînd vede totul numai în alb și negru.

Tonul ei era obișnuit, cuvintele, însă, erau explozive.

– Îmi pare rău, Mary, dar se pare că tu știi mai multe decît mine privitor la relațiile dintre tine și Adam.

– Nu ți-a spus că vindem compania?

Jason se aplecă în față. Acesta nu era un amănunt oarecare pe care Adam să-l uite să i-l spună.

– Nici măcar n-a amintit de asta.

– Atunci probabil nu ți-a spus nici că o să mă căsătoresc peste două luni.

Ea ar fi putut să-i spună că are de gînd să dea o tură prin parcul Golden Gate în pielea goală și el ar fi fost mai puțin surprins.

– Felicitări. Nu-mi vine să cred că există un bărbat destul de bun pentru tine, dar cred că va trebui să te cred pe cuvînt.

– Iar eu te iubesc, Jason. Ești un dulce.

– Peste două luni, hm?

– Am hotărît să facem o nuntă modestă, numai cu familia şi cîţiva prieteni. Aş vrea să-i invit şi pe mama şi pe tatăl tău. În fond, eu şi Michael ne-am cunoscut în casa lor, dar dacă eşti împotrivă ca ei să fie prezenţi acolo, o să înţeleg. Tu faci parte din familie, Jason, ei sînt numai prieteni. Tu eşti pe primul plan.

Ar fi fost dificil pentru ea să-i excludă pe părinţii lui se cunoşteau dinainte că el să se fi născut. Dar ar fi răpi ceva din bucuria zilei dacă el ar fi fost nevoit să stea acasă din cauza lor.

– Te-ar deranja dacă m-aş gîndi la asta cîteva zile?

– Sigur că nu. O să-ţi dau eu ţelefon săptămîna ur mătoare.

Se auzi soneria de la intrare.

– Aşteaptă puţin, îi spuse el lui Mary.

Puse receptorul pe dulap şi se repezi la uşă.

Cînd o deschise, ameţi.

– Tony...

Zeci de emoţii se luptau pentru supremaţie. Furia cîştigă bătălia.

– Ţi-a mers prost şi te-ai gîndit să treci pe la mine să vezi dacă mai sînt printre cei vii?

Nu primi un răspuns imediat. Se părea că Tony anti cipase reacţia lui Jason şi se pregătise să-i facă faţă.

– Trebuie să stau de vorbă cu tine.

– Îmi pare rău, ai venit cu doi ani mai tîrziu decît trebuia. Probabil că n-ai observat, dar maşina mea nu mai este parcată în faţa casei.

Garajul fusese atelierul în care Tony sculptase piese care valorau mulţi dolari şi pe care le expusese în galerii cu pretenţii de pe ambele coaste ale continentului.

– Am observat, spuse Tony.

Jason aruncă o privire semnificativă spre mîinile lui Tony. Erau moi, unghiile erau sănătoase şi îngrijite. Uri sentimentul de satisfacţie pe care-l avu la vederea lor.

– Văd că nu mai lucrezi.

– Te rog, Jason. Este important să stăm de vorbă, nu numai pentru mine, dar şi pentru tine.

Jason crezuse că dacă reuşise să stea o oră, apoi două şi, în cele din urmă, o zi întreagă fără să se gîndească la Tony, îşi revenise după pierderea lui. Şi acum, în cele cîteva secunde care-i trebuiseră să deschidă uşa, ajunsese înapoi exact acolo unde fusese în noaptea cînd Tony ieşise pe uşă. Dacă ar fi avut măcar înţelepciunea cu care Dumnezeu înzestrase o amoeba, s-ar întoarce în bucătărie şi ar găsi o modalitate să se convingă că-şi imaginase această scenă.

– Vorbeam cu cineva la telefon.

– Pot să aştept.

Tony aruncă o privire în jur şi zări balansoarul din capătul verandei.

– Uite acolo, spuse el, arătînd spre balansoar.

– Ar fi mai bine să intri în casă. Nu vreau să te vadă cineva învîrtindu-te pe-afară.

Jason se dădu la o parte din uşă să-l lase pe Tony să treacă, apoi îi făcu semn să aştepte în salon. Mîinile îi tremurau cînd ridică receptorul din nou.

– Îmi pare rău, Mary, a intervenit ceva. Te superi dacă te sun eu mai tîrziu?

– Nici o problemă.

În vocea ei se ghicea îngrijorarea, dar era prea bine-crescută să-l întrebe pe Jason ce se întîmplase.

– Dacă îl văd pe Adam înainte să-şi asculte mesajele, o să-i spun că-l cauţi.

– Sînt sigură că o să ia legătura cu mine imediat ce va putea.

Ea se pregătea să închidă, apoi se răzgîndi şi adăugă:

– Ai grijă de tine, Jason.

– Mulţumesc, asta intenţionez să fac.

Mary rămase cu receptorul în mînă mult timp după ce

închise. Grijile pe care şi le făcea din cauza lui Jason deveniseră pentru ea o a doua natură, ca şi efortul de a şi le ascunde cînd vorbea cu el. Lui nu-i plăcuse niciodată ca lumea să se agite în jurul lui şi le dăduse de înţeles încă de cînd descoperise că este bolnav că nu să accepte întrebările referitoare la evoluţia zilnică a sănătăţii lui. Ea îşi consultase experţii în domeniu, atît pe cei pricepuţi în problemele mentale cît şi în cele fizice şi toţi o sfătuiseră să-i respecte voinţa. Cu toţii îi spuseseră că va veni ziua cînd el va avea nevoie de sprijinul celor mai apropiaţi lui. Pînă atunci, cel mai bun lucru pe care putea ea să-l facă era să-l trateze cît mai normal posibil.

Bineînţeles că Adam procedase exact invers şi, în felul lui de a fi, se dovedise a fi exact prietenul de care avea Jason nevoie.

Se auzi o bătaie uşoară în uşa de la biroul ei înainte ca aceasta să se deschidă, apoi intră Michael.

– L-ai găsit pe Adam?

– Nu chiar.

Ea se ridică să-l privească şi să-i accepte sărutul pe obraz.

– Dar am aflat unde este şi că urmează să se întoarcă peste cîteva zile.

Michael se duse la dulap, îi scoase pardesiul şi îi ţinu să se îmbrace.

Mary îi aruncă o privire întrebătoare.

– Am uitat ceva?

– Vreau să te duc să vezi o casă.

Vîrtejul deja familiar îşi făcu simţită prezenţa în stomacul ei.

– Trebuie să fie neapărat azi? Am o sută de treburi programate pentru dimineaţa asta. Nu mi-am dat seama cîtă muncă presupune vînzarea unei companii, ca să nu mai vorbim despre organizarea unei...

– Este ceva ce nu suportă amînare pînă după-amiază?

Ea stătu să se gîndească.

– Am o întîlnire cu Edgar la ora unsprezece şi jumătate.

– Edgar Rosenthal?

Ea dădu din cap.

– Dar biroul lui este chiar în hol. Te poți întîlni cu el la oricare oră.

De ce ezita? Avea oare îndoieli în legătură cu relația lor? Imediat ce ideea se formă în gîndul ei, alungă această posibilitate. În afară de dragostea ei pentru Adam, singurul lucru sigur din viața ei era dragostea ei pentru Michael Ericson.

Își strecură mîinile în mînecile pardesiului şi-şi luă poşeta de pe birou.

– Două ore, Michael.

Ea încercă să adopte un ton hotărît.

– Este singurul timp liber pe care pot să mi-l creez azi.

El o prinse de braț şi o întoarse cu fața spre el.

– Vrei să-mi spui şi mie ce se întîmplă aici?

– Ți-aş spune dacă aş putea, răspunse ea, dar nici eu nu ştiu mai mult decît tine.

– Atunci faptul că nu prea ai chef să mergi să vezi casa nu este doar imaginația mea.

– Nu, recunoscu ea.

– Este numai din cauza casei, sau mai este şi altceva?

– Dacă crezi că am îndoieli în legătură cu căsătoria noastră, află că n-am. Te iubesc, Michael.

Ea nu-şi dăduse seama cît de încordat era Michael pînă nu-l auzi oftînd a uşurare.

El o luă în brațe şi o strînse încît crezu că n-o să-i mai dea drumul niciodată.

– Crezi că ideea de a pleca în oraş te supără? Am făcut propunerea numai ca să elimin timpii morți. Mă enervează să pierd timpul din cauza aglomerației în fie-

care zi, în loc să petrec orele acelea cu tine.

Văzînd că ea nu răspunde, el continuă:

– Am putea să căutăm ceva mai la margine... Marin, Napa Valley...

Cum ea tot nu spuse nimic, el adăugă:

– Lake Tahoe?

Ea zîmbi.

– Ai grijă. M-aş putea obişnui să fiu răsfăţată. Ce-ai să te faci atunci?

– Exact ceea ce intenţionez să fac oricum.

Ea îl atinse pe obraz.

– Poate că detaliile legate de vînzarea companiei m-au scos din ale mele.

El îi luă mîna şi o sărută pe palmă.

– Poate, dar am senzaţia că adevărata problemă este faptul că luăm nişte hotărîri fără a ne consulta mai întîi cu Adam.

Ea se gîndi la spusele lui. În mod normal, Adam ar întîmpina cu bucurie soluţia pe care o găsise Michael referitor la întrebuinţarea banilor obţinuţi din vînzarea companiei, dar dacă era pus în faţa faptului împlinit, ea nu era sigură că reacţia lui ar fi pozitivă. El era singurul spirit cu adevărat liber pe care-l cunoscuse vreodată. Oricît de bună era propunerea pe care ea şi Michael plănuiseră să i-o prezinte lui Adam, ea constituia totuşi un drum trasat pe harta viitorului lui, iar el nu fusese consultat.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse ea.

– Ei bine, o să afli destul de curînd. Presupun că ai de gînd să-i spui cînd o să semneze hîrtiile pregătite de Felix.

Ea îşi coborî privirea pe dunga albastră a cravatei lui de mătase.

– Nu sînt sigură că acum este momentul potrivit.

– Oh?

Michael putea să transmită mai multe mesaje într-un

singur cuvînt decît orice alt om pe care-l cunoscuse ea vreodată.

– Se întîmplă o mulțime de alte lucruri.

– Ești îngrijorată în legătură cu nunta?

El a fulgeră cu o privire supărată.

– N-o să pot niciodată să păstrez un secret față de tine?

El îi zîmbi și o sărută pe vîrful nasului.

– Niciodată. Te străduiești în zadar.

– Atunci ce cadou o să-ți fac cu ocazia căsătoriei? îl provocă ea.

– O minunată noapte de dragoste.

El a izbucni în rîs.

– Dacă nu plecăm imediat de-aici, n-o să reușim să ne întoarcem la timp pentru întîlnirile mele.

El îi ridică bareta poșetei pe umăr.

– Am avut dreptate?

– Va trebui să aștepți și să vezi.

Cuvintele fuseseră rostite cu o voce guturală, plină de promisiuni.

Mai tîrziu, cînd Michael parcă mașina lui, *Porsche Speedster,* pe aleea casei în stil federal de pe Nob Hill, Mary simți din nou acea greutate în piept. Casa era una din bijuteriile vechiului cartier, prezentă în ghidurile turistice, ceea ce explica gardul înalt de cărămidă și porțile de fier forjat.

Michael ocoli mașina și veni să-i deschidă portiera.

– Ei, ce părere ți-ai făcut?

– Este frumoasă.

– Și oricît de aglomerat ar fi traficul, faci mai puțin de douăzeci de minute de la birou pînă aici.

Era greu să reziste entuziasmului lui.

– Ce-ar fi să aruncăm o privire în jur pînă vine agentul imobiliar?

– Nu vine. I-am spus că vreau să-ți arăt singur casa prima oară.

Mary scutură din cap.

– Pun pariu că darul vorbirii ți-ar deschide porțile și la Fort Knox.

– Irosim timp prețios.

O luă de mînă.

Cînd ajunseră la uşa principală, Mary se dădu la o parte să-l lase pe Michael să deschidă uşa. Cu cît se apropiau de casă, cu atît îi sporea senzația de neliniște pînă avu senzația că o să aibă nevoie de toată voința pentru a intra înăuntru.

Partea din dreapta a uşilor masive de lemn se deschise. Michael se întoarse către ea şi zîmbi încurajator. Ea trase aer în piept şi trecu pragul. Holul era uriaş, inundat de lumină naturală, iar de tavan atîrna un candelabru de cristal care părea potrivit pentru o sală de operă. O scară suspendată urca grațios la etajul al doilea. Pereții răsfrîngeau ecoul paşilor lor pe podeaua de marmură.

– Impresionat... spuse Mary, care nu reuşea să găsească alte cuvinte pentru a descrie luxul din jurul ei.

– Dar puțin cam rece, nu crezi? Trebuie puțin încălzită. Cred că masa din salonul tău s-ar potrivi aici în mijloc. Poate cu un buchet de flori pe ea.

El îşi ridică privirea spre tavan.

– Un buchet mare de tot.

– Vino cu mine – el o prinse de mînă – mai avem de vizitat o mulțime de încăperi.

Restul casei se potrivea mai mult cu gustul lui Mary privitor la felul în care trebuia să arate un cămin. Cîteva dintre camere erau încă parțial mobilate, ceea ce le făcea să arate mai primitoare. Camera de lucru şi biroul erau de-a dreptul confortabile; aveau fiecare şemineu şi ferestre care dădeau spre grădină. Nu prea îi plăcea tapetul din unele camere, iar două dintre băi erau prea ostentativ decorate, dar acestea erau probleme care se puteau remedia cu uşurință.

Pe cînd explorau împreună etajul al doilea, ea se opri pe palier şi îşi aruncă ochii în jos către medalionul de tămură de pe podeaua holului.

– Ce-ai văzut? întrebă Michael, venind spre ea.

Încetul cu încetul, trecînd dintr-o cameră într-alta, ea începuse să înţeleagă conflictul emoţional din sufletul ei. Dacă se muta în această casă sau în oricare alta, cu Michael însemna să părăsească casa care fusese căminul ei timp de peste treizeci de ani, şi, odată cu ea, amintirile.

Adam crescuse în casa din Burlingame. Tocul uşii de la bucătărie purta încă semnele făcute cu creionul la fiecare aniversare a zilei lui de naştere, ca să vadă cît creşcuse în fiecare an. Mai erau şi alte semne făcute între aniversări, în ziua de Paşte sau de 4 iulie, sau alte zile, cînd Adam avusese perioade mai rapide de creştere. Deşi nu mai locuise împreună cu ea decît cîte două săptămîni pe an în ultimii zece, încă exista acolo un dormitor al lui. Şi, cu ochii minţii, încă îl vedea pe Gerald preludindeni, aprinzînd focul în cămin în dimineaţa de Crăciun, privind-o drăgăstos din cealaltă parte a mesei la micul dejun, făcînd dragoste cu ea în dormitorul lor.

Avea impresia că i se cerea să-şi abandoneze trecutul pentru a-şi construi un viitor. Adam nu va avea trecut în căminul pe care şi-l construia cu Michael. Cînd va veni să stea cu ei, va veni într-o cameră străină. Ea vindea compania tatălui lui ca să-şi poată vedea de noua ei viaţă. Cum putea să vîndă şi trecutul lui?

– Mary?

Curiozitatea lui Michael se transformase în îngrijorare.

Ea îşi ridică privirea spre el. Dragostea pe care o citi în ochii lui îi spuse că el o să înţeleagă, că el va trece peste toate ca să-i dea ei liniştea sufletească. Adam era copilul ei şi Michael nu i-ar cere niciodată să facă ceva care să schimbe relaţia dintre ei.

Dar Adam avea viaţa lui, complet separată de a ei,

aşa cum era normal să fie. Iar Michael era dragostea ei, tovarăşul ei pentru tot restul vieţii.

Era timpul să se desprindă de trecut.

– Care ai vrea să fie camera noastră? întrebă ea.

– Care vrei tu.

– Alege tu una, insistă ea.

– Cea cu ferestre largi. Mie îmi place soarele de dimineaţă. Iar priveliştea este...

Ea îl luă de braţ.

– Vino cu mine, domnule Ericson, rosti ea pe un ton misterios.

Urcară la etajul al treilea. Mary deschise uşa şi descoperi cu încîntare că era una din camerele de oaspeţi în care mai rămăsese mobilă şi, ce era mai important, un pat larg, în stil victorian. Ceea ce avea de gînd să facă nu era nici pe departe în conformitate cu educaţia ei de doamnă. Ridică mîna să-i dezlege cravata lui Michael.

– Cred că noua noastră casă are nevoie de o inaugurare.

El clipi surprins înainte ca buzele să i se întindă într-un zîmbet de încîntare.

– Îţi promit că aceasta va fi o zi de neuitat.

Ea simţi o furnicătură pe spate. Îşi scutură pardesiul de pe umeri şi-l lăsă să cadă pe podea.

– Ajunge cu vorba...

CAPITOLUL 16

Miranda era pe veranda din spatele casei. Culegea florile uscate de pe fucsii cînd auzi pocnetul unei portiere. Crezînd că era cineva venit în vizită la vecinii ei, ignoră zgomotul şi ocoli casa să ia furtunul pentru a uda florile. Peste cîteva secunde, auzi clopoţelul de la intrare sunînd prin fereastra deschisă.

Primul ei gînd fu că Jason venise s-o vadă. Deşi nu se mai temea ca prima oară cînd aflase că era pe moarte, nu era încă pregătită emoţional să dea ochii cu el. Evita să-l vadă atît din cauza lui, cît şi din cauza ei. Ultimul lucru de care avea el nevoie era să aibă în jurul lui pe cineva care nu-i accepta moartea.

În felul lui special, Adam o convinsese că era mai puternică decît credea. În loc s-o încurajeze să-şi reverse durerea din suflet în faţa lui, el o dusese într-o drumeţie prin pădurea aflată la nord de Eureka. Timp de două zile, hoinăriseră prin locul acela semănînd a catedrală, ferindu-se să rupă tăcerea, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică adevărată.

La început, nu înţelesese de ce el o adusese acolo. Apoi începuse să vadă dincolo de frumuseţea şi pacea acelui loc. Văzuse urmele dureroase lăsate de flăcări,

peste care creşteau lăstări noi. Existau tragedii şi în natură. Dar viaţa îşi continuă cursul.

Stătea pe verandă şi auzi din nou clopoţelul.

– Vin imediat, strigă ea.

Probabil că o auzise, pentru că, înainte să parcurgă latura a casei Clifford Chambers apăru de după colţ.

Miranda se opri, apoi se dădu jumătate de pas înapoi. Parcă se izbise de un zid invizibil şi lovitura îi tăiase respiraţia.

– Îmi pare rău, spuse Clifford, observîndu-i reacţia. Cred că ar fi trebuit să-ţi dau mai întîi un telefon.

– Nu... nu-i nimic. Numai că sînt surprinsă să te văd.

Duse mîna în mod automat la părul ciufulit de vînt şi-şi aranjă şuviţele cu degetele.

– A trecut atît de mult...

– Arăţi minunat.

– Mulţumesc.

Ea roşi din cauza complimentului. Şi el arăta minunat, aşa bronzat şi zvelt – arăta mai atletic decît şi-l amintea. Tîmplele erau ceva mai argintii şi liniile din jurul ochilor mai pronunţate. Dar în loc să-l îmbătrînească, schimbările acestea îi dădeau un aer mai important.

Trecuse aproape un an de cînd se văzuseră ultima oară. Joan îl trimisese s-o invite la cină de Ziua Recunoştinţei. Avea cîteva săptămîni de cînd se închisese în casă şi renunţase definitiv la încercările de a se duce la slujbă. Amintirea acelei zile era ca o scenă văzută prin crăpătura uşii; fragmentele zidite erau familiare, dar părţi mare erau ascunse vederii. Înfăţişarea ei din ziua aceea îl îngrijorase pe Clifford... sau îl scîrbise? Nu stătuse mult şi nu mai venise niciodată. El făcu un pas către ea.

– Ca să fiu sincer, mi-a fost puţin teamă de ce-aş fi putut găsi azi. Ultima oară cînd ne-am văzut...

Ea nu voia să audă.

– Ce te aduce aici? Şi de ce acum?

Ce însemna această inexplicabilă mîndrie care o

făcea să fie bucuroasă că el nu venise cu o lună în urmă?

– N-am putut să mi te scot din minte, Miranda.

Era evident că nu-i fusese uşor să facă mărturisirea aceea.

– Am crezut că o să te uit cu timpul, dar m-am înşelat.

Ea se încruntă a nedumerire. Nu spuse nimic cîteva secunde, timp în care se străduí să înţeleagă cele spuse de el. Apoi fragmente disparate începură să se adune, năvălindu-i în minte, o amintire atît de ruşinoasă, care văzuse îngropată în adîncurile subconştientului ei în toate aceste luni. Ea şi Clifford fuseseră mai mult decît colegi, mai mult decît prieteni. Dacă n-ar fi fost cele întîmplate în vinerea acea, ar fi devenit amanţi pînă în luneа următoare.

Clifford luă un aer îngrijorat.

– Dumnezeule, nu ştiu ce-a fost cu mine. N-ar fi trebuit să te alung astfel.

El veni mai aproape.

– Mă ierţi?

Fie că o făcuse în mod intenţionat, fie că fusese numai o întîmplare, el se pusese din nou pe primul plan. Ea nu ştia dacă să-i fie recunoscătoare sau să fie bănuitoare.

– Nu e nimic de iertat. Ai spus numai ce gîndeai.

El îi puse mîinile pe umeri.

– Dar ar fi trebuit să fiu mai blînd. Şi nu aveam dreptul să sper că sentimentele tale s-au schimbat.

Atingerea lui avea o familiaritate obsedantă. Un val de emoţii explodă în ea. Probabil că-l iubise; nu voia să creadă că ar fi fost de acord cu o relaţie extraconjugală pentru alte motive. Cum să fi uitat ceva atît de important cum era faptul că iubise pe cineva?

– N-a fost uşor să ajung unde sînt acum, spuse ea.

Asta era tot ce avea de gînd să-i spună în legătură

cu ceea ce i se întîmplase de cînd plecase din Denver. Poate că nu-şi amintea totul despre el şi despre relaţia lor, dar, instinctiv, ştia că el nu era genul de bărbat care să suporte sentimentul de vină sau mustrări de conştiinţă. El îşi coborî mîinile pe spatele ei şi încercă s-o tragă în braţele lui. Ea opuse rezistenţă. El îi dădu drumul imediat.

– Scuză-mi comportamentul impulsiv. Ştii, a trecut atîta timp. De cînd am luat hotărîrea să vin aici, nu am fost în stare să mă gîndesc la altcineva, sau la altceva.

– Nu ai spus nimic despre Joan.

Miranda fu brusc cuprinsă de furie din cauză că îi presupusese că, deşi o ignorase timp de un an de zile, ea îl aştepta încă.

– Ce mai face?

Clifford îi arătă din privire că înţelegea semnificaţia gestului ei.

– Nu-mi place s-o recunosc, dar cred că este mai fericită acum decît atunci cînd eram căsătoriţi.

– *Eraţi* căsătoriţi?

– Cînd mi-am dat seama că sentimentele mele pentru tine nu voiau să dispară, i-am cerut lui Joan să divorţeze. Procesul de divorţ a fost motivul principal pentru care nu am venit la tine pînă acum. Am vrut ca tu să ştii la ce am de gînd să renunţ ca să te recapăt.

Acum era momentul să-i spună despre Adam, înainte ca el să se implice prea mult... dar ceva o împiedica.

Clifford ar fi putut să accepte că era cineva nou în viaţa ei, dar nu va accepta niciodată pe cineva ca Adam. Trebuia să facă tot posibilul ca ei doi să nu se întîlnească. Slavă Domnului că Adam avea ceva de lucru în afara oraşului şi nu se întorcea mai devreme de căderea nopţii.

Stomacul lui Adam protestă zgomotos din cauza unei cafele proaste, unui mic dejun rece şi unui prînz frugal

Plecase înainte de ivirea zorilor în dimineața aceea, hotărît să termine o treabă de opt ore în cinci şi să-i facă Mirandei surpriza de a se întoarce mai devreme. Eforturile îi fuseseră răsplătite; terminase treaba şi pornise la drum înainte de prînz.

Apropiindu-se de scurtătura care ducea spre casa Mirandei, se uită la blugii şi la tricoul de pe el, pline de praful adunat cînd lucrase la subsolul uneia dintre case. Încercă să se convingă că ar trebui să se ducă acasă şi să se spele înainte de a veni să o vadă. Bineînțeles că asta însemna să facă față mesajelor primite pe robot în cele patru zile de absență. Gîndul acesta fu imediat urmat de un altul care-i plăcu mai mult. Să oprească la ea şi s-o ia cu el acasă. Ea putea fie să aştepte cît răspundea el la telefoanele urgente şi făcea duş – zîmbi – fie, mai bine, să facă duş împreună cu el. Pe urmă avea să-i spună că luase bilete cu o săptămînă înainte la festivalul de muzică uşoară care se desfăşura în aer liber în Gualala. După aceea, puteau să-şi petreacă noaptea la *Whale Watch Inn*, să ia micul dejun în pat şi să se întoarcă acasă cînd aveau chef.

Fără să vrea, imaginile acelei seri începură să i se deruleze în minte. După festival, or să ia cina, apoi or să meargă în stațiune să se relaxeze. Or să deschidă sticla de coniac pe care o păstrase... or să facă dragoste în fața şemineului... şi-or să adoarmă îmbrățişați, legănați de zgomotul valurilor izbite de țărm.

Viața era frumoasă.

Aproape al naibii de perfectă.

Adam zări strada care ducea spre casa Mirandei, semnalizăşi părăsi şoseaua.

– Cum ai ajuns să locuieşti aici? întrebă Clifford, rotindu-şi privirea prin salon.

Ea ştiu exact ce însemna întrebarea lui. Casa lui Vern nu se potrivea cu standardele lui Clifford; după

părerea lui, ea trăia într-un loc nepotrivit şi voia să ştie de ce.

– Mi-au plăcut împrejurimile.

– O alegere spartană. Nu cred că eu aş fi închiriat o asemenea casă, sau cel puţin n-aş fi locuit în ea.

Îşi opri în cele din urmă privirea asupra ei.

– După o vreme, ajungi să te obişnuieşti.

Răspunsul era automat şi nu avea nimic în comun cu felul în care se simţea în realitate. Deşi decorul era modest, începuse să-i placă locuinţa ei. Era mică, dar nu înghesuită.

– Nu-ţi lipseşte casa... picturile tale... ?

– Uneori.

– Dar eu? întrebă el într-o izbucnire pasională. Şi de mine îţi este dor numai uneori?

Ea aşteptă prea mult înainte să-i răspundă printr-o minciună.

– Încerc să nu mă gîndesc la tine, recunoscu ea. Este prea dureros.

– Dumnezeule, îmi pare rău, Miranda!

El îşi trecu mîna prin păr.

– Nu mi-am dat seama ce rău îţi fac lăsînd să treacă atîta timp pînă să iau legătura cu tine. Am fost atît de idiot încît să cred că o să fii impresionată dacă o să apar ca un Făt-Frumos pe cal alb şi-o să te anunţ că sînt un bărbat liber. Nu mi-a trecut nici măcar o clipă prin minte că s-ar putea ca tu să nu mă mai aştepţi.

Cum ea nu spuse nimic, el continuă:

– Ca să fiu sincer, am crezut că tu o să te întorci la firmă. Cine ar fi bănuit că o să-ţi trebuiască atîta timp ca să uiţi ce a făcut nemernicul de Trout?

– Mda... cine ar fi crezut?

Dacă altcineva i-ar fi spus ceva atît de lipsit de sensibilitate, i-ar fi spus să se ducă la dracu'. Dar remarca lui Clifford referitoare la durerea ei nu era o insultă, era o simplă expresie a filozofiei lui. Pierderile făceau parte din

viață. Fusese o vreme cînd ar fi dat orice ca să semene cu el.

– Văd că acum te simți mai bine.

Ea nu-şi putu reține un zîmbet ironic.

– Ar fi trebuit să mă vezi săptămîna trecută.

– N-are importanță. Numai ziua de azi contează.

El o cuprinse pe după umeri şi o strînse uşor.

– Ți-am simțit cu toții lipsa la birou. Allen a angajat cîteva femei în încercarea de a echilibra balanța, dar ele nu vor reuşi niciodată să devină partenere reale.

Cu o mişcare abilă, rapidă, el îşi strecură mîna sub bărbia ei, îi dădu capul pe spate şi o sărută.

Exact în clipa aceea, uşa din spate se deschise şi Adam intră înăuntru.

Auzind zgomotul, Miranda se întoarse şi văzu că ea şi Clifford stăteau în linie dreaptă cu uşa. Închise ochii să se apere de expresia de nedumerire din ochii lui Adam.

– Se pare că ai musafiri, spuse Clifford.

Brațul lui încă o strîngea pe după talie.

Furioasă pe laşitatea ei, Miranda deschise ochii şi se uită la Adam. Avea părul ciufulit, pantalonii şi tricoul murdare. Evident, venise direct de la lucru. El îşi înfundă mîinile în buzunare şi se uită la ea fără să spună nimic. Miranda îşi simți inima topindu-i-se în piept. El arăta îndurerat şi vulnerabil şi foarte, foarte tînăr.

Ea se desprinse din strînsoarea lui Clifford. Urma umedă lăsată de sărutul lui îi alungă orice urmă de autocontrol – duse mîna la gură şi-şi şterse buzele.

– Am crezut că o să lipseşti toată ziua, îi zise ea lui Adam.

Abia după ce rosti cuvintele îşi dădu seama cît de nepotrivit trebuie să fi sunat remarca ei.

– Am terminat mai devreme, spuse Adam.

Lîngă ea, Clifford tuşi uşor, nu atît de tare încît să fie ostentativ, dar ea înțelese mesajul.

– Adam, acesta era Clifford Chanbers, unul dintre

partenerii de la *Coker-Standish.*

Înclină din cap în direcția lui Clifford.

– Clifford...

Cum să-l prezinte pe Adam? Ce titlu să-i dea? I se aplică tactica de ocolire şi se rugă în gînd ca el să înțeleagă.

– ...el este prietenul meu, Adam Kirkpatric.

Clifford nu înaintă să-i întindă mîna lui Adam. Aşteptă, de parcă era de datoria celui mai tînăr să vină la el.

Tensiunea dintre cei doi bărbați se simțea în aer. Mirandei i se păru aproape palpabilă.

– Clifford mi-a făcut o surpriză în dimineața asta, îi spuse ea lui Adam. N-am ştiut că o să vină. Adam înclină din cap. Îi răspunse Mirandei, dar se uită la Clifford.

– După atîta timp, nu e de mirare că ai fost surprinsă.

– I-am explicat care a fost situația, i-o reteză Clifford, brusc enervat.

Reacția lui o făcu pe Miranda să tresară. Fusese lîngă Clifford cînd el fusese supus unor presiuni enorme, dar nu-l văzuse niciodată ieşindu-şi din sărite.

– A fost un an greu pentru noi toți.

– Pentru unii mai dificil decît pentru alții, fără îndoială, replică Adam, fără a-şi lua ochii de la Clifford.

Acum Adam era cel care o surprinse. Ar fi putut să jure că el nu era capabil de o atitudine atît de ostilă. Îi aruncă o privire imploratoare.

– Nu face asta.

Rostise cuvintele magice.

– Cred că ar fi trebuit să dau întîi telefon.

– Chiar ar fi trebuit s-o faci, rosti Clifford cu acreală.

Miranda se răsuci brusc înspre el.

– Taci din gură.

El se înmuie imediat.

– Voiam numai...

– Tu eşti cel care trebuia să dea telefon. N-aveai nici

un drept să apari aici şi să speri că eu te aştept.

Cînd el vru să spună ceva, ea-i reteză avîntul cu o privire rea.

– Să nu îndrăzneşti să-mi serveşti încă o dată aiureala aia cu divorțul. Ai aşteptat fiindcă nu voiai să ai de a face cu problemele mele.

În loc să-l enerveze, atacul Mirandei îi restabili calmul lui Clifford.

– Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse el. Singuri.

Înainte ca ea să poată răspunde, Adam interveni:

– Am cîteva lucruri de rezolvat în după-amiaza asta. Mă găseşti acasă diseară.

El încerca să-i vină în ajutor, dar ea nu voia să-l lase să plece aşa.

– L-ai văzut pe Jason?

– Nu. Dar e trecut pe listă.

– Spune-i că-mi pare rău că am lipsit de la lecții.

– Adică?

Întrebarea lui lăsa să se vadă că el spera ca Miranda să se fi răzgîndit cu privire la vizitele făcute lui Jason. Voia cu disperare să-i poată spune ceea ce voia el să audă, dar nu era pregătită. După dimineața aceasta, nu știa dacă va mai fi vreodată.

– Nimic.

– Cred că o să las să mai treacă un timp înainte să-i spun ceva. Nu mai are nevoie de veşti neplăcute.

Adam deschise uşa şi plecă.

Miranda încercă să-şi stăpînească tremurul picioarelor şi veni după el. Imediat ce ajunse afară, strigă:

– Adam, te rog, aşteaptă.

El se opri cu spatele la ea.

– Fă ce ai de făcut, Miranda.

Ea îl apucă de braț.

– Îmi pare rău. Ce-ai văzut n-a fost...

– Nu explica. Nu este necesar. Ori ai încredere în cineva, ori n-ai.

Se întoarse către ea.

– Eu am încredere în tine.

Cuvintele lui erau un dar, un dar pe care şi-ar fi dorit să-l merite.

– N-am ştiut că vine.

– Mi-ai mai spus.

– Vrei să-i spun să plece?

El o atinse cu degetele pe obraz şi o privi în ochi.

– Nu hotărăsc eu în locul tău.

– Nu vreau să te fac să suferi. Mă tem că asta ar fi dacă îl las să mai rămînă.

– Fă ce crezi că trebuie să faci, repetă el. El poate să am grijă de mine.

– O să te sun.

El o sărută scurt pe frunte şi plecă fără să mai adauge nimic.

Miranda îl privi cum pleacă, vrînd să-l aducă înapoi, bucuroasă că plecase. Auzi deschizîndu-se uşa de la bucătărie. Urmă apoi zgomot de paşi în spatele ei.

– Mă gîndeam eu că e ceva mai mult decît peisajul care te face să întîrzii, spuse Clifford pe un ton leje Adam e aproape un copil. Mă surprinde că stă aici în loc să fie la Los Angeles.

– Nu este copil.

Ea îşi urî tonul defensiv.

– Oh? Aş fi putut să mă las păcălit. I-aş fi dat douăzeci şi patru de ani, poate douăzeci şi cinci.

– Are treizeci.

Mințise numai puțin.

– Probabil e din cauza climei de aici.

Ea se întoarse să-l înfrunte.

– Adam mi-a salvat viața.

– Sînt sigur că este şi un bun ascultător.

Discuția căpătase un ton acceptabil. Numai că vocea lui Clifford avusese o tentă de ironie.

– Adam are o mulțime de calități, confirmă ea, dar

cînd m-a scos din valuri nu a făcut-o pentru a sta de vorbă cu mine în fața şemineului.

Ea aşteptă pînă fu sigură că el înțelesese ce voise să spună şi indignarea îi crescuse suficient.

– Partea cu şemineul a venit mai tîrziu.

În loc să muşte din momeală, Clifford căzu pe gînduri.

– Îmi dau seama cum de a putut să ți se întîmple una ca asta. Erai izolată de stilul de viață la care țineai, de toți prietenii, nu aveai pe nimeni şi nimic. Sînt sigur că acest Adam este un tînăr drăguț şi cu siguranță nu este o fire complicată. El era fără îndoială exact persoana de care aveai nevoie la momentul acela.

Faptul că stătea să-l asculte, că aceea ce spunea el suna rezonabil, îi întoarse Mirandei stomacul pe dos.

După ce plecase de la Miranda, Adam intenționase să se ducă acasă, să pună în cadă apă cît putea suporta de fierbinte şi să stea în ea pînă se răcea. Dar, pe măsură ce se apropie de casă, îşi dădu seama că nu voia să fie singur.

Ajunse la Jason acasă cu gîndurile aiurea, dar remarcă imediat schimbarea produsă în cele patru zile de cînd nu se văzuseră. Nu-l mai văzuse demult pe Jason atît de fericit.

– Adam, bine ai venit acasă. Cum a fost călătoria?

– Grozavă.

Adam intră în casă.

– După cîte îmi dau seama, n-ai trecut pe-acasă.

– Încă nu. De ce?

– Mama ta s-a săturat de lăsat mesaje pe robot şi a sunat la mine să vadă dacă nu eşti aici.

– Ce i-ai spus?

Nu era încă pregătit să-i explice relația lui cu Miranda. La naiba, după ziua de azi, nu era sigur că mai rămăsese ceva de explicat.

– Numai că ai hotărît să pleci pentru cîteva zile.

– Mulțumesc.

– Mi-a spus despre intenția de a vinde compania – și că se recăsătorește.

Adam avu senzația că timpul devenise o forță fizică asemeni pereților unei încăperi care se strîngeau încet, inexorabil, în jurul lui.

– Am vrut să-ți spun, dar...

– Hei, nu e nimic. Te înțeleg. O să-mi povestești cînd o să ai dispoziția necesară.

Din cînd în cînd, Adam își amintea cu surprindere de ce Jason era un prieten atît de bun.

– Ți-a mai rămas ceva bere de la petrecere?

– În frigider.

Adam se îndreptă spre bucătărie.

– La ce oră au plecat invitații?

Jason începu să rîdă.

– Nu înainte de prînz. Toată lumea s-a simțit extrem de bine în seara aia. A doua zi aveam un sertar de chei și o casă plină de lume. Data viitoare mă gîndesc să plătesc un autobuz în care să-i urc pe toți și să-i trimit acasă.

Se rezemă de dulap, în timp ce Adam căuta prin frigider.

– Susan a trecut pe la mine înainte să plece din oraș. Mi-a spus să-ți transmit că ești cel mai mare neserios fiindcă n-ai fost aici să-ți iei la revedere de la ea.

Adam scoase un geamăt.

– Am uitat. S-a supărat rău?

– Cred că a fost mai degrabă dezamăgită. Poți să te răscumperi față de ea cînd o să vină de Ziua Recunoștinței.

– A zis ceva despre Matt?

– Absolut nimic.

Jason își încrucișă mîinile pe piept și se uită fix la Adam.

– Şi... ce mai face Miranda?

Adam sorbi din bere înainte să-i răspundă.

– Aproximativ.

– Doar nu v-aţi certat?

Dacă nu voia să vorbească, de ce mai venise?

– Asta n-ar fi nimic.

– După cum văd, nu e o simplă toană. Stai jos.

Jason umplu ceainicul cu apă şi-l puse pe aragaz înainte de a se aşeza la masă lîngă Adam.

– Şi-acum, spune-mi de ce eşti aici şi nu la ea.

– Are musafiri – cineva din trecutul ei.

– Un bărbat, din cîte-mi dau seama.

Adam dădu din cap.

– Cineva cu care lucra înainte, dar din cîte am văzut cînd am intrat, între ei a fost mai mult decît atît.

– E de înţeles. Miranda este o femeie frumoasă.

– Mda, este.

– Dă-mi voie să ghicesc. Este mai în vîrstă, are o ţinută distinsă şi miroase de la o poştă a bani.

Adam îşi termină berea şi se ridică să-şi mai ia una. Fiindcă tot se ridicase în picioare, îi făcu ceaiul lui Jason şi i-l aduse.

– A venit din San Francisco cu un *Cadillac Seville* închiriat.

Jason se scutură ostentativ.

– Mi-ai spus destul.

– El reprezintă coşmarul meu, Jason. Nu am vrut să termin şcoala pentru că mi-a fost groaznic de teamă că, dacă preiau compania, o să ajung ca el.

– N-aveai nici o şansă. Tu nu ai asta în sînge.

Adam nu-l contrazise. Prefera să-l lase pe Jason să-şi păstreze iluziile.

– Şi ţie cum îţi merge?

Era o întrebare de circumstanţă, dar Jason ezită atît de mult pînă să răspundă, încît Adam se îngrijoră.

– S-a întîmplat ceva. Ce anume?

– Nu este ce crezi tu, se grăbi Jason să-l liniştească.

Adam aşteptă.

– Atunci ce este?

– Alaltăieri a venit Tony să mă vadă.

Nu discutau prea des despe el. Lui Jason nu-i plăcea rolul de iubit abandonat.

– Are tupeu, asta-i sigur.

– Vrea să vină înapoi.

Ceva din vocea lui Jason îl avertiză pe Adam să fie prudent.

– Şi tu ce-ai spus?

– Că trebuie să mă mai gîndesc.

– E bolnav?

Jason îşi plimbă degetul pe marginea ceştii de cafea.

– Asta am crezut şi eu. Au trecut doi ani de cînd a plecat. De ce s-ar întoarce dacă nu vrea ceva?

– Şi?

– Încă nu prezintă nici un simptom.

– Ticălosul!

Pînă în clipa aceea, Adam nu-şi dăduse seama cît de mult îl ura pe Tony. Jason avusese o relaţie monogamă şi se crezuse în siguranţă. Se dovedise însă că lui Tony îi plăcea să calce şi pe-alături. Se infectase în cursul unei aventuri şi-i transmisese virusul lui Jason. Apoi, cînd constatase ce rău făcuse, plecase.

– Nu eşti convins de ceea ce spui, îl apără Jason.

– Mă tem că eu nu sînt aşa de iertător ca tine.

– Atunci s-ar putea să aveam o problemă.

Adam avu senzaţia că nu voia să audă urmarea, dar întrebă totuşi:

– De ce?

– Mă gîndesc să-l primesc înapoi.

CAPITOLUL 17

După ce plecă de la Jason, o mulțime de gînduri îi frămîntau mintea lui Adam. Auzi claxonul abia după ce se uită în oglinda retrovizoare şi văzu apropiindu-se maşina lui Matt. Înjură şi trase brusc de volan, apoi opri camionul pe marginea şoselei şi coborî.

– Ce vrei? întrebă el cînd Matt se apropie de el.

Matt se opri în loc.

– Hei, dacă te-am nimerit într-o pasă proastă, pot să trec mai tîrziu pe la tine.

– Am avut o zi îngrozitoare, Matt. Mă tem că nu sînt într-o dispoziție prea bună.

– Să fiu al naibii. N-aş fi crezut că şi ție ți se pot întîmpla asemenea lucruri.

– Cum de mai eşti încă aici? N-ar fi trebuit să pleci spre sud?

– Plec mîine dimineață la prima oră. De-asta am vrut să dau ochii cu tine acum. Voiam să-ți mulțumesc pentru tot ce ai încercat să faci pentru mine şi Susan.

Îşi vîrî mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor şi-şi lăsă privirea în jos.

– Ştiu că ai fost cam supărat pe mine, dar m-ai tratat corect.

Îşi înălță privirea şi zîmbi şters.

– Te-ai purtat mai bine decît mama. Cred că m-ar fi aruncat pe fereastră dacă n-ar fi oprit-o tata.

Era momentul ca Adam să-i spună cîteva vorbe de duh, pe care Matt să le țină minte toată viața. Dar hotărî să renunțe.

– Cu plăcere, spuse Adam. Sper că toate se vor rezolva şi că o să ai un an bun.

Cuvintele sunaseră ca textul unei felicitări de Anul Nou.

Matt încercă, dar nu-şi putu ascunde o expresie de dezamăgire.

– Mda, toată lumea îmi spune că anii de colegiu sînt cei mai fericiți.

– Aşa am auzit şi eu.

Acum încerca să-l concedieze pe Matt.

– Ascultă...

Adam fu întrerupt de zgomotul unei maşini care se apropia. Îşi ridică ochii şi văzu că era un *Mercedes 500SL* verde, dar şoferul era ascuns de soarele care strălucea în parbriz. Fără îndoială că existau cîteva sute de asemenea maşini importate în State, era sigur că majoritatea lor fuseseră vîndute în California, dar de ce era atît de sigur că aceasta îi aparținea mamei sale?

Matt îşi întoarse capul după maşina care trecu pe lîngă ei.

– Cît crezi că trebuie să cîştige cineva ca să-şi permită o maşină ca asta?

– Nu este vorba numai de maşină, Matt, zise Adam. Este vorba şi de ceea ce primeşti împreună cu ea.

– Ce vrei să spui?

– Grija că ți-ar putea-o fura cineva, asigurarea, garajul în care s-o ții...

– Hei, e normal să fie aşa.

Se uită cu jind în urma maşinii.

– Trebuie să şi dai ca să primeşti.

Folosită în scopuri potrivite, nu era o teorie rea.

– Trebuie să plec, spuse Adam. Mă aşteaptă cineva acasă.

– Trebuia să-mi fi spus mai devreme. Nu mai era ceva important. Am vrut numai să-ți mulțumesc şi să-ți spun că plec.

– Treci pe la mine cînd vii de Ziua Recunoştinței.

– O să trec.

Matt zîmbi încîntat şi-i întinse mîna.

– Fără resentimente?

– Fără resentimente.

Înainte să-i dea drumul de mînă, Adam spuse:

– Ai grijă să-ți faci al doilea test.

Matt dădu din cap, apoi plecă şi se urcă în maşină.

– Aşa o să fac.

Îi făcu cu mîna la plecare.

– Ne vedem peste cîteva luni.

Adam îi făcu la rîndul lui semn cu mîna, apoi îşi îndreptă privirea spre casă. Într-o zi obişnuită, în condiții normale, ar fi fost încîntat de vizita-surpriză a mamei sale. Azi, abia se putea abține să nu urce în camion şi să pornească în direcția opusă.

Cînd sosi Adam, Mary stătea în balansoarul de pe verandă. Se ridică să-i vină în întîmpinare.

– Ai sosit la țanc. N-au trecut mai mult de două minute de cînd am venit.

– De ce n-ai intrat în casă? Uşa e descuiată.

– Eu sînt fată de oraş, Adam. Nici prin minte nu-mi trece să încerc uşa.

El o îmbrățişă strîns, convins că n-o să-l respingă din cauza expresiei lui întunecate, nici din cauza temerii că o să i se şifoneze bluza de mătase. Mama lui era o persoană cu tact. Pînă că crească mare, el fusese îmbrățişat şi sărutat mai mult decît zece copii la un loc.

– Ai mîncat la prînz?

– Dacă vrei să ştii, am oprit la patiseria lui Steve azi-dimineață înainte să plec. L-am rugat să-mi umple

coşul cu toate delicatesele favorite, inclusiv plăcintă cu brînză şi căpşuni proaspete.

– Îmmm.

Adam deschise uşa şi o invită să intre prima.

Odată ajunsă înăuntru, ea îşi puse poşeta pe primul scaun care-i ieşi în cale.

– Ce-ai vrut să spui prin asta?

– Patiseria lui Steve? Plăcintă cu brînză? Cred că vrei să mă mituieşti sau să-mi dai veşti proaste.

– Cred că ar trebui să iei măsuri împotriva urîtului obicei de a fi suspicios.

– Promit să mă străduiesc, dar numai după ce-mi spui ce vînt te aduce.

– Oh, bine. Ţi-am adus nişte hîrtii pe care trebuie să le semnezi.

El se duse la fereastră să ridice jaluzelele ca să intre soarele.

– Şi?

– Voiam să discut ceva cu tine.

– N-ai adus cumva şi puţină cafea din aceea specială de la Steve?

– E în maşină.

Cînd Adam porni către uşă, ea îl apucă de braţ ca să-l oprească.

– N-am putea discuta mai întîi? Am tot repetat ceea ce vreau să-ţi spun pînă să ajung aici şi mă tem că, dacă mai aştept, n-o să mai am destul curaj s-o fac.

El îşi aşeză mîinile peste mîna ei.

– Dă-i drumul.

– Cred că ar trebui să stăm jos.

– E chiar aşa de rău?

El se aşeză pe un scaun şi-şi puse picioarele pe măsuţa de cafea.

– Nu e rău, Adam.

Ea se aşeză pe scaunul din faţa lui.

– Este numai ceva deosebit. Mai mult pentru mine

decît pentru tine, dar nu mi-aş face griji dacă decizia mea nu te-ar afecta şi pe tine. Bineînţeles că s-ar putea ca ţie să nu-ţi placă deloc. Ai lipsit atîta timp...

– Ăsta este discursul pe care l-ai repetat atît?

– Nu mă tachina, este ceva mult prea important. Am hotărît să vînd casa.

Prima lui reacţie fu că nu avea nici o importanţă şi că ea îşi făcuse prea multe griji pentru ceva atît de lipsit de importanţă. Dar mai pe urmă, pe măsură ce fragmente din viaţa pe care o trăise în casa aceea îi reveniră în memorie, înţelese că nu se vindea o casă, ci singurul cămin adevărat pe care-l avusese vreodată.

– De ce?

Era o întrebare nedreaptă.

– Lasă. Nu este important.

– Nu mi-a fost uşor să iau hotărîrea asta, Adam. Ştiu ce va însemna pentru tine pierderea casei, ce înseamnă şi pentru mine. Dar este timpul să o iau de la capăt.

Vocea ei se topise pînă ajunsese mai slabă decît o şoaptă.

– Te rog, spune-mi că înţelegi.

– Sigur că înţeleg.

Trebuia să o convingă într-un fel că sentimentele lui nu antrenau responsabilitatea ei.

– Este necesar ca tu şi Michael să construiţi ceva împreună.

De ce era greu să spună ce simţea cu adevărat?

– Bineînţeles, ar fi drăguţ din partea voastră dacă aţi lua o casă cu un dormitor în plus pentru fiul tău răutăcios.

Ea clipi, apoi ţinu ochii închişi timp de cîteva secunde. După ce deschise din nou ochii, se uită la el şi rosti simplu:

– Te iubesc.

Avea nevoie de timp pentru a asimila această veste.

– Ce zici acum de prinţul acela?

Mai tîrziu, cînd ajunseseră la plăcinta cu brînză, Mary spuse:

– Există o aripă pentru oaspeți.

Lui Adam îi trebui o secundă să-şi dea seama despre ce vorbea ea.

– Ai găsit deja o casă nouă, după cîte înțeleg.

– Decoratorii lucrează deja la ea. Este o casă extraordinară, Adam. Mare, spațioasă, perfectă pentru copii sau nepoți.

Adam izbucni în rîs.

– Nu vreau să fac presiuni asupra ta. Am vrut numai să ştii că nu sînt genul de femeie care crede că prezența nepoților în jurul ei o face să pară prea bătrînă.

– Mulțumesc, mamă. O să țin minte asta.

– Încă un lucru şi pe urmă nu mai discut despre subiectul acesta.

– Da?

El se ridică să mai pună cafea în ceşti.

– Nu o să pun casa în vînzare chiar acum. Poate hotărăşti că ai vrea să locuieşti tu acolo.

Acum nu mai discutau despre podul înțesat cu vechituri pe care-l explorase cînd era copil sau despre balustrada de pe care căzuse şi-şi rupsese mîna sau despre salonul uriaş, în care împodobeau în fiecare an cel mai înalt brad pe care-l puteau găsi. Discutau despre o clădire veche de şaptezeci şi cinci de ani, cu o suprafață de zece mii de picioare pătrate, înconjurată de o grădină largă, de doi acri. Întreținerea ei era asigurată de personal cu normă întreagă, iar taxele reprezentau mai mult decît cîştiga el într-un an.

– Nici vorbă, spuse el. Nu mi-aş putea niciodată permite o asemenea casă.

Mîna ei strînse furculița de parcă avea de gînd s-o folosească drept armă.

– Ai putea să-ți permiți zece case ca aceea numai din dobînda pe care o ai la fondul tău de întreținere.

– Niciodată nu mă gîndesc la banii aceia ca fiind ai mei.

Ştia că ei îi venea greu să-l creadă. Şi era de înţeles. Deseori se întreba cum de putea el însuşi să uite despre ei.

– Te iubesc mult, Adam, dar cîteodată mă scoţi din sărite. De ce îţi este aşa frică de banii aceia? Ce crezi că pot ei să-ţi facă?

– Motivele sînt tot aşa de diverse ca starea vremii, recunoscu el, faţă de ea, dar şi de el însuşi. În momentul de faţă, mă tem că ei ar putea influenţa felul în care mă privesc cei din jur. Vreau să fiu acceptat pentru ceea ce sînt, nu pentru ceea ce am.

Rezultatul ar fi fost acelaşi dacă ar fi fluturat un steag roşu pe dinaintea ochilor ei.

– Ceva îmi spune că nu vorbeşti la modul general.

Îl studie cu pleoapele îngustate.

– Nu pentru cei din jur îţi faci tu probleme, ci pentru o singură persoană, nu cumva Miranda Dolan?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Bine.

Îşi însoţi cuvintele cu un zîmbet de satisfacţie.

– Presupunerile tale depăşesc realitatea.

Adam adună ultimele firimituri de la plăcinta din farfurie.

– Sînt într-adevăr probleme. O mulţime.

– Credeam că-ţi plac provocările. Cel puţin aşa te ştiam eu.

Adam pufni în rîs.

– Nu ştii nimic despre Miranda, dar eşti gata s-o primeşti cu braţele deschise.

– Dacă n-ar fi o persoană specială, nu te-ai fi ataşat de ea. Şi, ce este mai grăitor, nu ai evita să vorbeşti despre ea.

– Interesant raţionament.

– Şi adevărat?

– Mergi pe ghicite.

– Aşa este, recunoscu ea.

Singura modalitate de a încheia discuţia despre Miranda era să schimbe subiectul.

– Spuneai că ai adus nişte hîrtii să le semnez.

– Sînt în servieta mea.

Ea se ridică şi se duse în salon.

Cît lipsi ea, Adam strînse farfuriile de pe masă. Deşi inoportună, vizita mamei sale era un eveniment bine venit. Ar fi înnebunit dacă ar fi stat şi s-ar fi gîndit că Miranda era singură cu Clifford. Ce însemnase sărutul acela? Era ceva nou, sau un vreasc aruncat peste un foc mai vechi? Pentru prima oară în viaţă, Adam încerca sentimentul de gelozie. Şi nu-i plăcea ce simţea.

Mary se întoarse şi puse un teanc de hîrtii pe masă.

– Vrei să stau lîngă tine cît le citeşti, în caz că ai întrebări?

– Presupun că le-ai redactat împreună cu Felix şi că ai fost mulţumită.

Ea îi întinse un stilou cu o privire resemnată.

– Ştii că nu trebuie niciodată să semnezi ceva fără să citeşti?

– Ce urmează să descopăr, că ai găsit o cale să mă faci să accept banii?

– Nu se ştie niciodată, spuse ea.

Adam ignoră avertismentul ei şi răsfoi hîrtiile, căutînd locurile unde trebuia să semneze.

– Dacă nu poţi să ai încredere în propria mamă, atunci în cine să mai ai?

Mary îşi ridică privirea spre tavan, încercînd să-şi ascundă un mic zîmbet vinovat.

CAPITOLUL 18

În loc să ocolească pe şosea, Miranda alese o scurtătură către casa lui Adam. Frunzele de rododendron erau încărcate de roua dimineții, iar apa de pe ferigi îi udase tenişii şi pantalonii. Ar fi trebuit să-i fie frig, dar avea o stare de amorțeală generală.

Voise să vină cu maşina, dar se răzgîndise văzînd că soarele abia se ridica pe cer. Dacă ea stătuse trează toată noaptea, nu însemna că la fel făcuse şi Adam. Nu voia să-l găsească pe jumătate adormit cînd o să-i spună ce avea de gînd. Mersul pe jos îi lăsa la dispoziție mai mult timp şi poate o ajuta să-şi pună ordine în gînduri.

Totul ar fi fost mult mai simplu şi mai limpede dacă Adam ar fi intrat în casa ei cu cinci minute mai devreme sau mai tîrziu. N-ar fi fost nevoie să-i explice sărutul acela blestemat şi n-ar fi fost nevoie ca el să cunoască detaliile neplăcute ale relației dintre ea şi Clifford.

Oare tandrețea şi înțelegerea pe care i le arătase în ultimele zile îl vor ajuta să treacă peste legătura ei cu Clifford?

Amintirile îi produseră o stare de rău fizic. Pînă acum, ruşinea pe care o simțea cînd se gîndea la Keith era provocată de gîndul că fusese neglijentă, că fusese

pe punctul de a-l înşela, ceea ce spunea foarte mult despre persoana care se ascundea sub faţada de aparenţe. Putea să înţeleagă, să ierte chiar, faptul că se convinsese că nu-l mai iubea pe Keith, dar îi va trebui mult timp pînă să ierte femeia care fusese pe punctul de a-i distruge încrederea.

Ce se întîmplase cu ea? Cum devenise o astfel de femeie?

Miranda se apropie de casa lui Adam şi văzu fumul ridicîndu-se din coşul sobei. Era treaz. Mai înaintă puţin, ca să poată vedea în spatele casei, sperînd, din laşitate, ca el să fie plecat deja la lucru, ca să mai aibă la dispoziţie cîteva ore pentru a găsi o cale să-i spună... Ce? Că nu era o persoană pe care el ar fi plăcut-o dacă ar cunoaşte-o cu adevărat? Că venirea lui Clifford o smulsese din transa în care trăia şi o făcuse să-şi dea seama că Mendocino însemna numai o perioadă pasageră din viaţa ei?

Atenţia îi fu atrasă de o mişcare dinspre casă. Uşa se deschise şi Adam ieşi cu o servietă în mînă. Arăta de parcă ieşise de sub duş, cu părul ud, lins pe spate, îmbrăcat numai în blugi şi tenişi. Se îndreptă către o maşină mică, de culoare verde, pe jumătate ascunsă de un pîlc de pini. Spre surprinderea ei, cînd se apropie mai mult, constată că era un *Mercedes,* unul dintre cele mai scumpe tipuri.

Adam deschise portbagajul, puse servieta înăuntru, apoi se întoarse către casă. Înainte să ajungă la uşă, ieşi o femeie. El se opri să o aştepte. Cînd ajunse lîngă el, Adam o luă pe după umeri şi o conduse la maşină. Discutară timp de cîteva minute, apoi se îmbrăţişară cu multă tandreţe şi se sărutară de rămas-bun. Adam rămase în curte pînă ce ea plecă, apoi intră în casă.

Miranda se simţi ca prinsă într-un vîrtej. Crezuse că ştie cum se simţise Adam cînd îl văzuse pe Clifford sărutînd-o, dar se înşelase.

Trebuia să-l vadă, să-i explice şi să primească explicaţii.

Cînd bătu la uşă, Adam apăru în prag complet îmbrăcat. Îşi aruncă privirea în curte peste umărul ei.

– Ai venit pe jos?

– Aveam nevoie de timp să mă gîndesc.

– Mda, înţeleg.

– Pot să intru?

– Scuză-mă...

El se dădu la o parte din prag.

– Vrei puţină cafea?

După miros, îşi dădu seama că el luase micul dejun; se trezise mai demult. Voia cu disperare o cafea; îi era frig şi avea nevoie de ceva întăritor, dar nu voia să intre în bucătărie şi să vadă urmele lăsate de cealaltă femeie, chiar dacă era vorba numai de vasele murdare.

– Nu, mulţumesc.

– Ce face Clifford?

Nu-i păsa nici cît negru sub unghie să afle ce făcea Clifford, voia numai să ştie unde era. Ea trecu pe lîngă el, intră în salon, îşi aruncă jacheta pe canapea, apoi se duse lîngă sobă. Uşile de oţel erau deschise; ea întinse mîinile către flacără. Cu spatele spre Adam, spuse:

– I-am spus să plece, nu mult după plecarea ta.

– Nu din cauza mea, sper. Nu mi-ar plăcea să fiu eu motivul pentru care să scurtezi vizita unui vechi prieten.

Acesta nu era Adam pe care-l cunoştea ea. Sarcasmul era străin de firea lui. Se dădu mai aproape de sobă, deşi ştia că focul nu putea să o încălzească. Frigul pe care-l simţea venea din adîncurile fiinţei ei.

– Ai spus că a plecat. Asta înseamnă înapoi la Denver, sau la unul dintre motelurile locale?

– Denver.

– De ce a venit aici?

Ea se întoarse cu faţa spre el.

– Nu i-am spus eu să vină, Adam. Am fost la fel de

surprinsă ca şi tine să-l văd aici.

El o privi neîncrezător.

– Mă cam îndoiesc de asta.

Ea nu-şi putea da seama dacă atitudinea lui era alimentată de furie sau de suferință, sau de o combinație din amîndouă. Oricare ar fi fost sentimentele lui, ele îl făcuseră să se îndrepte către altcineva.

– Cine a fost femeia aceea?

Ea făcu eforturi ca întrebarea să nu sune ca o acuzație, dar cuvintele erau şi singure purtătoare de mesaj.

Adam se încruntă.

– Care femeie?

– Cea pe care am văzut-o plecînd de la tine azi-dimineață.

El o privi îndelung, după care oftă şi-şi trecu mîinile peste față. Dar indignarea nu putea fi alungată uşor.

– De cîtă vreme stăteai afară?

Întrebarea o sperie. Era vorba de mai mult decît văzuse? Femeia era atrăgătoare, cam de vîrsta Mirandei şi evident foarte bogată. Era vorba despre un obicei la el? Un tipar? În care se încadra şi ea? Dumnezeule, era oare posibil?

– Am văzut-o plecînd.

El nu spuse nimic pe moment, ca şi cum încerca să deruleze scena în minte, în căutarea delaliilor.

– Ar fi trebuit să mă anunți că erai aici.

– De ce? Ar fi schimbat ceva?

Ar fi încercat oare să o protejeze, sau ar fi profitat de ocazie ca să facă pe grozavul?

– Ți-aş fi făcut cunoştință cu... cu mama mea.

– Mama ta? repetă ea încet, simțindu-se îngrozitor de caraghioasă.

– Ar fi trebuit s-o cunoşti mai demult. De obicei, vine aici de cîteva ori pe lună, dar a fost foarte ocupată în ultima vreme.

Miranda fu pe punctul să izbucnească în rîs. Senti-

mentul de uşurare o făcea să simtă că i se luase o piatră de pe inimă. Se strădui să-şi ascundă reacţia. Dacă-l lăsa să vadă că ţinea la el, ar fi devenit lipsită de apărare.

– Eu... n-am vrut să deranjez.

– Drăguţ din partea ta, Miranda, dar ştim amîndoi ce ai crezut. Isuse, aşa era viaţa ta înainte să vii aici? Te prind cu un individ şi tu crezi în mod automat că eu mă răzbun aducînd pe cineva la mine acasă?

– M-ai prins?

Acuzaţia lui era exact ce aştepta, concluzia lui la fel. Atunci de ce o durea aşa.

– Atunci spune-mi tu ce cuvinte să folosesc.

– M-a luat prin surprindere. Noi doi am...

– la stai puţin. Vrei să cred că n-a fost nimic între tine şi Clifford? Că el a bătut drumul după atîta timp numai din cauză că a simţit deodată că nu mai poate fără tine?

– Nu glumi cu mine, Adam. Ştii că nu a fost deloc aşa.

El îşi puse mîinile la piept.

– Dar cum a fost, Miranda? Spune-mi tu, ca să nu trag eu concluzii greşite.

Ea deschise gura, dar îi fu imposibil să rostească un lucru pe care-l ţinuse ascuns atîtea luni, chiar şi faţă de ea însăşi.

– Nu pot.

– Aţi fost amanţi?

Ea nu mai suportă să se uite la el şi se răsuci cu faţa la foc.

– Nu.

– Dar aţi fi devenit, dacă mai trecea puţin timp.

– Da.

– Keith a ştiut?

O durere ascuţită îi străpunse pieptul. Închise ochii şi încercă să respire.

– Te rog, Adam... încetează.

El veni în spatele ei, o înconjură cu brațele și o trase spre el. Ea încercă să opună rezistență, înspăimîntată de alinarea pe care i-o oferea el. Dacă ceda, devenea vulnerabilă. Nu-și putea permite să aibă nevoie de ceva care-i putea fi luat înapoi.

– De ce mi-ai vorbit despre Keith și despre Jenny, dar nu despre Clifford? întrebă Adam.

Cum să explice ceva ce nici ea nu înțelegea?

– Am uitat... sau poate n-am vrut să-mi amintesc.

Răspunsul păru să-l fi satisfăcut.

– Încă îl mai iubești pe Clifford?

– Nu l-am iubit niciodată pe Clifford.

Acum știa asta, dar atunci n-o știuse.

– Atunci cum de era să ai o aventură cu el?

Adam era un romantic de modă veche. S-ar fi putut culca cu o femeie pe care n-o iubea, dar nu ar fi trădat niciodată o femeie pe care o iubea.

– Atunci mi se părea lucrul cel mai potrivit.

– Și acum? întrebă el prudent.

Ea se întoarse și-și ridică ochii spre el.

– Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare?

– Trebuie să știu care sînt sentimentele tale față de el.

– De ce?

– Pentru că...

Nesiguranță, teamă, îndoială emanau dinspre el.

– Te iubesc.

Ochii ei amenințau să se umple de lacrimi. Gîtul o durea de efortul de a le reține. Îl atinse ușor cu degetele pe obraz.

– Oh, Adam... ce ți-am făcut?

El o trase în brațele lui.

– Mi-ai răsturnat lumea cu susul în jos.

– N-am vrut deloc să se întîmple asta.

– Dumnezeule... nici eu, recunoscu el.

– Dacă aș putea, dacă ar fi fost alt timp, cu mult în

urmă, cred că şi eu te-aş fi iubit.

El îşi înclină capul şi-i şopti la ureche:

– Dar mă iubeşti, Miranda. Numai că încă nu ţi-ai dat seama.

Ea strînse din ochi, dar nu înainte să-i scape o lacrimă. Ar fi dat orice să-l creadă.

– Te înşeli, Adam. Acea parte din mine a murit odată cu Jenny şi cu Keith.

Adam o strînse în braţe. Suferinţa devenise scutul ei, vina devenise pedeapsa care conferea logică unei situaţii lipsite de orice logică. Miranda nu mai putea crede în întîmplări fortuite. Viaţa, convingerile ei erau adînc înfipte în pragmatism.

– Dacă s-ar întîmpla să mor, Miranda? Ai suferi în urma mea?

– Nu spune asta.

– Ai suferi?

El o obligă să se uite la el.

– Desigur.

– De ce?

– Eşti prietenul meu.

El îşi apropie buzele de ale ei într-un sărut de o infinită tandreţe.

– Deocamdată este-de ajuns.

– Nu pot să te iubesc, Adam.

Ea nu voia să renunţe înainte să-l convingă, sau să fie convinsă.

– Dacă aş pleca mîine şi nu m-aş mai întoarce niciodată, ţi-ar fi dor de mine?

– Asta nu dovedeşte nimic. Îţi poate fi dor şi de prieteni.

El o sărută în scobitura din spatele urechii. Cînd ea ridică mîna să-l oprească, el i-o prinse şi o sărută în palmă. Apoi îi luă încet un deget în gură. Se uită fix în ochii ei, provocînd-o să nege dorinţa pe care o simţea crescînd în ea.

– Sexul nu înseamnă dragoste, spuse ea.

El îi descheie puloverul şi-i luă sînul în mînă, lăsînd carnea moale să-i umple căuşul palmei, în timp ce sfîrcul se întărea sub mîngîierea degetului mare.

– Ce este sexul cu un prieten?

– Oricum, nu înseamnă dragoste, insistă ea.

– Mă vrei?

– Nu...

El o sărută, profund, fără rezerve.

– ...da.

– Ai nevoie de mine?

– De ce faci asta?

– Ai nevoie de mine, Miranda?

Atît de mult încît o speria.

– Da, recunoscu ea în cele din urmă.

– Mă iubeşti?

Îşi dorea din toată inima să-i poată da răspunsul pe care şi-l dorea.

– Nu.

Cuvîntul o sfîşie pe dinăuntru.

Un zîmbet blînd apăru pe buzele lui.

– Pe dracu' nu, şopti el.

Ea îşi încolăci braţele pe după gîtul lui. Nevoia de a face dragoste cu el îi învinse hotărîrea de a-l convinge că nu-l iubeşte. Singurele momente cînd reuşea să scape de demonii ei erau cele petrecute împreună cu el, cînd el îi răpea logica şi prejudecăţile. Măcar o singură dată, afit voia. Apoi avea să-i dea drumul.

Adam încerca să-i domolească graba, să lase timp pentru tandreţe, dar, ca de fiecare dată, cînd era stîrnită, ea nu mai avea răbdare. Se unduia pe trupul lui, îi descheia grăbită nasturii de la pantaloni, îi mîngîia bărbăţia, amestecînd tulburător hotărîrea cu tandreţea.

El îi ridică puloverul şi i-l scoase pe cap. Peticul de dantelă care îi acoperea sînii cedă fără efort. Ea îşi arcui spatele a invitaţie; el îi prinse un sfîrc cu gura.

Miranda şopti:

– Da...

Îşi dădu capul pe spate şi repetă cuvîntul. Era un oftat, un ţipăt de dorinţă, de eliberare.

– Da...

Adam îşi strecură degetele sub talia pantalonilor ei şi-i trase în jos. Ea îşi azvîrli pantofii din picioare. Adam se aplecă că o ia în braţe.

– Nu... vreau aici. Acum.

El o prinse de mîini şi o ţinu nemişcată. Aşteptă pînă cînd ea îşi înălţă privirea spre el, apoi rosti:

– De data asta facem cum vreau eu.

O expresie de spaimă, ca de animal încolţit, trecu peste faţa ei. Încercă să se desprindă de el. Adam nu se luptă cu ea, dar nici nu-i dădu drumul. Treptat, înţelegerea luă locul spaimei.

– Oricum n-o să schimbe nimic.

– Nu-mi pasă.

Ea ezită. Trupul îi tremura de dorinţă. Voia ca el să termine ce începuse ea, dar el nu făcu decît s-o ţină de braţe, să nu mişte. Se uita la ea cu ochii strălucind de promisiuni erotice. Dacă n-ar fi ştiut culmile pe care era în stare s-o poarte, dacă n-ar fi fost aproape ajunsă acolo, i-ar fi opus rezistenţă. Cel puţin asta îşi spunea în sinea ei. Înghiţi în sec şi-şi trecu limba peste buze.

– Unde?

În loc să-i răspundă, el o luă de mînă şi o conduse în dormitor.

CAPITOLUL 19

Miranda stătea cu spatele la Adam. Brațul lui îi înconjura talia, iar mîna lui se odihnea între sînii ei. Stăteau așa de mult timp. Singura mișcare o făcuse Adam cînd îi îndepărtase o șuviță de păr de pe gît, ca să-și culce bărbia pe umărul ei. Trupul ei încă tulburat după momentele de dragoste simțea acut vîrful degetelor lui pe piele. Interiorul coapselor ei, cu care-i strînsese șoldurile, cu care-l chemase în trupul ei, sînii, buzele ei – aveau să rămînă sensibile zile întregi, să-i amintească această ultimă dimineață petrecută împreună cu Adam. Dar mai era ceva. Nu făcuseră niciodată dragoste cu mai multă intensitate. Nu primiseră și nu dăruiseră niciodată cu mai multă generozitate. Adam îi cunoștea trupul într-un mod atît de intim, cum nu permisese nimănui s-o facă, nici măcar lui Keith. El lua fără să ceară permisiunea și dădea fără teama de a fi refuzat. Satisfacția primită fusese o revelație, o incursiune în propriul trup care avea să devină mai degrabă un blestem decît un dar atunci cînd nu vor mai fi împreună.

Nu mai avea rost să se prefacă. Pe un ton inexpresiv, care nu lăsa să se vadă durerea de dincolo de cuvinte, ea spuse:

– Trebuie să plec, Adam.

– Te duc eu.

El deschise palma şi-i prinse sînul într-un gest posesiv. Ea îl speriase îngrozitor mai devreme şi singura modalitate de a-şi potoli spaima era s-o atingă.

– Nu asta am vrut să spun... Trebuie să plec acasă, la Denver.

– Acasă? întrebă el prudent. Cînd ai început să te gîndeşti din nou la Denver ca fiind casa ta?

– Tot timpul am gîndit astfel. Tot ce am se află acolo – casa, picturile mele, maşina lui Keith, toate lucrurile lui Jenny. Plecarea mea a fost o evadare. Este timpul să mă întorc şi să înfrunt ceea ce n-am fost în stare să înfrunt atunci.

Adam se rostogoli pe spate şi-şi puse mîinile sub cap ca să le poată stăpîni.

– Cînd?

– Mîine.

El trase aer în piept înainte să întrebe:

– De ce aşa de curînd?

– Nu este curînd. Ar fi trebuit să plec de mult.

– Merg cu tine.

– Nu... trebuie să fac asta singură. Am plecat pe nepregătite. Mă aşteaptă o mulțime de treburi.

Lui nu-i plăcea direcția în care alunecase discuția lor, dar nu se putu abține să nu întrebe:

– Asta înseamnă că o să te întorci după ce termini?

Un val rece trecu brusc peste ea, făcînd-o să se cutremure. Întinse mîna şi-şi trase pătura pe umeri.

– Nu ştiu.

Făcu o pauză.

– Ba ştiu... Nu mă mai întorc, Adam.

– Eu am un loc în planurile tale?

Ea stătu mult timp cu spatele la el, fără să spună nimic. Tocmai cînd el începuse să creadă că n-o să primească răspuns, ea spuse încet:

– Nu ai.

Reacția lui fu rapidă şi necontrolată. O apucă de braț şi o întoarse cu fața spre el.

– Cum poți să mă părăseşti în felul acesta?

Ea îşi ținu ochii în jos, refuzînd să se uite la el.

– Pentru că ai avut dreptate. Te iubesc.

– Isuse... tu auzi ce spui? Nu are nici o logică.

– Nu putem trece dincolo de ceea ce am avut în aceste ultime două luni, Adam. Acum îmi dau seama. Sîntem prea diferiți.

– Asta-i o prostie.

– Te rog, ascultă-mă.

Trebuia să se uite în ochii lui dacă voia să-l convingă.

– Îți aminteşti cînd ți-am spus ce mult semeni cu Keith? Dacă vii cu mine, o să-ți fac şi ție ce i-am făcut lui. N-aş putea suporta asta. M-ar distruge şi pe mine odată cu tine.

– Pot să-mi port singur de grijă, Miranda. Credeam că ți-ai dat seama pînă acum. Şi pe urmă, tu te-ai schimbat. Nu eşti femeia care spui tu că erai.

Ea se rugă în gînd ca el să aibă dreptate, dar nu putea risca.

– Poate.

– Este din cauza lui Clifford?

– Nu... Da, într-un fel, dar nu de ce crezi tu. Cînd l-am văzut, mi-am reamintit partea bună din viața mea din trecut, cît de mult iubeam avocatura. Încă o iubesc. Este unul dintre lucrurile pe care trebuie să le lămuresc.

– Şi vrei să spui că eu nu m-aş potrivi în lumea aceea?

– Nu spun că nu te-ai potrivi. Dar oamenii aceia nu te-ar înțelege. Ei sînt incapabili să vadă cît eşti de special şi ei atacă ceea ce nu înțeleg. Te-ar mînca de viu, Adam. Nu pot să te las să se întîmple asta. Nu vreau.

– Şi asta-ți lipseşte?

– Mie-mi lipseşte altceva. Restul este un produs se-

cundar urît, pe care nu-l pot controla sau schimba, aşa că trebuie să-l accept. Acum ştiu că dacă vreau cu adevărat să trec peste ce s-a întîmplat şi să-mi continui viaţa, trebuie s-o fac într-un loc unde pot să practic avocatura. Asta sînt eu, Adam. Asta sînt eu în realitate, nu femeia pe care ai scos-o din apă şi de care te-ai îndrăgostit.

– Cum poţi fi sigură că tot ceea ce ai părăsit este lucrul potrivit pentru tine? În urmă cu două zile erai...

– S-ar putea să greşesc întorcîndu-mă, recunoscu ea. Dar singura modalitate de a mă convinge este să încerc.

– Şi dacă nu merge?

– O să mă descurc eu.

– Şi atunci o să fie un loc şi pentru mine?

– Nu.

Cît putea să-l mai rănească? De ce el nu voia să renunţe?

– Nu contează dacă o să practic avocatura la Denver sau la New York. Tot n-o să fim împreună.

– Dacă înţeleg corect, mă părăseşti fiindcă eşti convinsă că sînt inacapabil să mă integrez în elita din care faci tu parte?

El crescuse în mijlocul unor asemenea oameni. Ei erau motivul pentru care plecase, motivul pentru care nu spunea niciodată cine fusese şi de unde venea. Cum de se putuse înşela atît de tare în privinţa Mirandei? Nu-i spusese ea de atîtea ori cum era ea în realitate? De ce n-o crezuse?

– Este mai mult decît atît.

– Ce ar trebui să bănuiesc?

– Este vorba este vîrsta ta... sau a mea, depinde cum vrei s-o iei. De fiecare facă cînd mergem undeva mă întreb ce gîndesc oamenii. Mama ta arată a fi mai contemporană cu mine decît tine.

– De ce-ţi pasă ce gîndesc alţii?

– Aş vrea să nu-mi pese... Am încercat să mă abţin. Dar prejudecăţile sînt prea adînc înrădăcinate. Eu ştiu cine sînt, Adam. Singurul mod în care aş putea fi din nou fericită este să încetez să mă chinuiesc pentru lucruri pe care nu le pot schimba.

Adam se ridică în capul oaselor. Mintea îi era chinuită de durere şi furie şi simţea nevoia să izbucnească.

– Dacă asta crezi cu adevărat, de ce dracu' am mai fost împreună tot acest timp?

Ea trase cearceaful să-şi acopere sînii, cuprinsă brusc de o ruşine fără margini.

– Cred că ţi-ai răspuns singur la întrebare.

– Dacă ştiam că tu crezi cu adevărat...

– Ce? întrebă ea îngrozită de răspunsul lui.

– Mi-ai spus că mă iubeşti de nenumărate ori, în nenumărate feluri.

Greşise cînd îşi dezvăluise sentimentele. Acum îi venea greu să facă tot ce avea de făcut. Dar nu putea să dea înapoi. Niciodată nu fusese mai sigură de ceva. Dacă rămînea cu Adam, dacă-l lăsa să vină cu ea, însemna să distrugă tot ce-l făcea să fie atît de special.

– Am mințit.

Dacă ea i-ar fi înfipt un cuţit în spate, l-ar fi durut mai puţin.

– Eu nu, spuse el.

Miranda ştiu că trebuia să plece de-acolo înainte să cedeze şi să-i spună cît de mult ţinea la el.

– O să-ţi scriu să-ţi spun ce mai fac.

– De ce? Ar trebui să mă intereseze?

Deşi era convinsă că face ce trebuie, exista o parte din ea care ştia că părăseşte singura şansă pe care o mai avea de a cunoaşte dragostea adevărată. Nu era deloc uşor să fii nobil. Durea cumplit.

– Dacă nu vrei să-ţi scriu, spuse ea, o să înţeleg.

– Nu vreau.

– Dacă-ţi trimit adresa, o să-mi scrii despre Jason?

– Ce fel de joc joci acum, Miranda?

– Ai dreptate. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-ți cer asta.

– Cred că ar trebui să pleci.

Ea se ridică şi-i puse mîna pe spate. El scutură din umeri.

– Ia mîna... Nu vreau nimic. N-am nevoie de nimic.

– Nu pot să te las aşa. Nu după tot ce ai făcut pentru mine. Îți datorez atît de mult.

El îşi întoarse capul către ea.

– Ce a fost în mintea ta?

Ea tresări văzînd durerea din ochii lui.

– Tu eşti o persoană specială, Adam. Ai un suflet cum n-am mai întîlnit. Meriți pe cineva care...

El se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă.

– Credeam că eşti în stare de ceva mai deosebit, Miranda, avînd în vedere cursurile de retorică de la facultatea de drept.

– Cred că merit asta. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine.

– O, te rog, începe să sune stereotip.

Îşi trase blugii pe el şi ieşi. Se întoarse peste cîteva secunde cu hainele ei.

– În clipa asta, nu vreau decît să rămîn singur. M-ai învins, Miranda. Am nevoie de timp să mă gîndesc.

Îi aruncă hainele pe pat.

– Găseşti cheile în camion. Ia-l. O să trec să-l recuperez după ce pleci tu.

– Tocmai asta încercam să-ți spun, țipă ea, ridicîndu-se în genunchi. De ce trebuie să faci întotdeauna pe amabilul? Ai spus că ți-am dat viața peste cap, iar acum vii şi-mi dai camionul ca să nu trebuiască să mă duc acasă pe jos.

Spusese ultima frază pe un ton cîntat, cu intenția de a-l scoate din sărite.

– Ce e cu tine? De ce nu te răzbuni niciodată?

– Eu n-am nimic, Miranda. Tu ai probleme. Eşti ca femeile acelea care trec de la un bărbat la altul numai pentru că asta le întăreşte convingerea că sînt nişte nenorocite.

– Nu ştii ce vorbeşti.

– Atunci de ce eşti atît de hotărîtă să dovedeşti cît de îngrozitoare eşti? De unde această pornire de a te sacrifica pentru a mă salva pe mine?

– Ţi-am mai spus o dată că nu ai calificarea necesară ca să faci pe psihiatrul cu mine, aşa că las-o baltă. Nu am timp să te ascult.

– Ţi-e teamă de ce ai putea descoperi?

– Du-te naibii, Adam.

– Numai atîta poţi?

Întinse braţele în lături.

– Uite, nu sîngerez. Asta nu dovedeşte că nu este nevoie să mă protejezi, că pot să îmi port singur de grijă?

Ea coborî din pat şi-şi trase puloverul pe cap.

– Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc. Îmi făceam probleme că ai putea suferi din cauză că plec. Acum îmi dau seama că, chiar dacă suferi, o să-ţi revii rapid, chiar înainte ca avionul meu să aterizeze la Denver.

– Şi, îmi mulţumeşti?

Ea îşi ridică bărbia.

– Nu am nevoie de tine.

Flacăra din ochi i se stinse.

– Am avut nevoie, dar nu mai am.

Adam lăsă braţele să-i cadă pe lîngă corp.

– Şi dacă eu am nevoie de tine?

Ochii ei se umplură de lacrimi. „Oh, Adam, de ce nu înţelegi că plec tocmai fiindcă te iubesc?“

– Eşti tînăr. Într-o zi o să...

– Te rog, scuteşte-mă.

Se îndreptă către uşă.

– Nu închide cu cheia cînd pleci.

– Asta-i tot? Nu-ți iei rămas-bun?

Ce era cu ea? De ce încerca să-l țină acolo?

– Cred că glumeşti.

– După tot...

Gîtul i se contractă.

– Pare nepotrivit să se sfîrşească astfel.

– Tu ai ales, Miranda.

– N-o să te uit niciodată.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

– La revedere, Adam.

El scutură din cap, se răsuci şi plecă.

Miranda se lăsă să cadă pe pat. Ca să nu iese după el, îşi spuse că, redîndu-i libertatea, îi făcuse un dar. Nu conta preţul plătit de ea. Nu conta că el nu-i cunoştea valoarea. Într-o zi, avea să înţeleagă el cît de mult îl iubise. Era suficient. Trebuia să fie.

Adam urcă dealul din spatele casei cu paşi rari şi apăsaţi. Cînd fu sigur că poate să vadă fără să fie văzut, se rezemă cu spatele de un copac şi aşteptă s-o vadă pe Miranda plecînd. Peste puţin timp, ea ieşi afară din casă, trecu pe lîngă camionul lui, apoi dispăru în pădure.

Se sfîrşise. Era nedrept. Momentul ar fi trebuit să fie marcat de o furtună cu tunete şi fulgere şi un vînt care să smulgă, urlînd, crengile copacilor. Ar fi trebuit să fie cel puţin o ceaţă deasă, grea, întunecoasă.

Îşi înălţă ochii spre cerul senin, văzu lumina soarelui sfîşiind umbrele pădurii şi fîşia de fum care urca leneş din coşul casei sale. Nu voia să vadă; încerca să închidă ochii la frumuseţea aceea care-i sporea durerea. Pentru el, va fi întotdeauna la fel.

CAPITOLUL 20

Miranda ajunse acasă la mijlocul după-amiezei, la trei zile de cînd plecase din Mendocino. Rămase o vreme în maşină, să privească la casa de cărămidă, în stil colonial, cu obloane albe, încercînd să-şi amintească ce simţia cînd se întorcea acolo în fiecare seară, după orele de serviciu. Se oprise oare vreodată să vadă apusul reflectat în ferestrele dormitoarele de la etaj? Erau şi atunci atîtea păsări? Iubise casa pentru că era căminul ei, sau pentru că era mare, elegantă, şi se afla în Cherry Hill?

Stătu în maşină pînă cînd soarele dispăru şi frigul îi pătrunse prin jachetă. Luminile se aprinseră automat exact cînd ea puse piciorul pe verandă, făcînd să pară că cineva ieşise la uşă s-o întîmpine. Stephen Kastner, prieten cu ea şi cu Keith, şi totodată contabilul lor, avusese grijă de casă în lipsa ei.

În scrisorile trimise lunar în Mendocino, Stephen îi spunea ce note de plată achitase, îi scrisese că angajase un zugrav să refacă faţada, că luase un grădinar nou. Periodic, o informase că intrase în casă ca să se asigure că totul era în ordine. În funcţie de anotimp – fiindcă era necesar să fie menţinută o temperatură con-

stantă pentru computere şi lucrările de artă – el verifică funcționarea încălzirii şi a instalației de aer condiționat, precum şi a instalației de aprindere automată a luminilor.

După spusele lui Stephen, nu stătea mai mult decît era absolut necesar, ceea ce era de înțeles. Stephen şi Keith deveniseră prieteni datorită fiicelor lor. Jenny şi Lynne se întîlniseră în prima zi de şcoală. Prietenia lor rezistase, deşi ajunseseră în clase diferite cînd Jenny trecuse doi ani într-unul. Lui Stephen, casa îi amintea mereu că viața putea să fie întreruptă cu brutalitate, chiar şi pentru cei tineri şi nevinovați.

Miranda introduse cheia în broască şi răsuci mînerul. Cînd trecu pragul, o învălui un curent de aer cald, dar lipsit de viață. Nu se simțea miros de mîncare, nici de mobilă proaspăt lustruită, nici de haine recent scoase din uscător. Ce era mai rău, nici un zgomot nu tulbura tăcerea, nu se auzea muzică de la casetofon, nici voci din televizor, nu avea de ce să strige că venise acasă.

Traversă holul de la intrare şi se întreptă către dulap, să-şi pună jacheta. Se mişcă repede, atentă să vadă pe unde călca. Împinse cu grijă hainele de pe umeraşe, să facă loc pentru jachetă. Închisese uşa de jumătate cînd îşi dădu seama ce făcuse. Nu trebuia să mai fugă, să bată în retragere, dacă voia să înceapă din nou să trăiască. Îşi făcu curaj şi se uită înăuntru. Privirea îi căzu pe hanoracul roşu al lui Jenny, pe care ea îl găsise şi de care se îndrăgostise într-o excursie în Aspen. Miranda îi făcuse surpriza să i-l dea cadou de Crăciun, ultimul pentru Jenny.

Vechiul fulgarin albastru al lui Keith atîrna alături de hanorac. Mirada îi dăruise un pardesiu *Burberry* într-un an, în speranța că el o să-l dea pe cel vechi la săraci. El purta pardesiul de la ea numai cînd mergeau undeva împreună şi arăta elegant, dar nu se simțea în largul lui. Sacoul lui în carouri atîrna lîngă fulgarin şi lîngă el era un pulover de lînă al lui Jenny... şi tot aşa mai departe.

Miranda îşi trecu mîna peste ele, lăsînd amintirile îndelung suprimate s-o invadeze, s-o poarte unde vor. Realiză că-i curgeau lacrimile pe obraz numai cînd zîmbi dintr-un motiv care o aduse înapoi la realitate – poate că dulapul ascundea amintiri despre vremuri fericite, dar avea nevoie de o porţie de curăţenie. Treburile gospodăreşti ale lui Keith se opreau la uşile dulapurilor, exemplu urmat şi de fiica lor, ale cărei haine rareori îşi găseau locul pe umeraşe dacă nu era împinsă de la spate.

Miranda intră în salon. În mod straniu, totul era exact aşa cum lăsase – şalul de lînă aruncat pe capătul canapelei, paharul gol pe măsuţa de cafea, teancul de ziare necitite în coşul de lîngă şemineu. Nimic, în afară de un strat gros de praf, nu marca trecerea timpului.

Uitîndu-se în jur, se văzu aşa cum fusese în toate lunile acelea. Imaginea era tulburătoare, dar şi liniştitoare. Nu mai era femeia care locuise atunci acolo, care închisese porţile vieţii. Distanţa pe care o parcursese nu se măsura în kilometri – ea se resimţea în gîndurile ei. Transformarea pe care o suferise în izolarea autoimpusă însemna clarviziune, împăcare cu sine.

Miranda se apropie de canapea şi luă şalul în mînă. Îl primise în dar de ziua ei de la Keith, care o tachina fiindcă se plîngea mereu că-i e frig la picioare. Şalul devenise compania ei permanentă după dispariţia lui. Fie îşi înfăşura picioarele cu el cînd stătea ghemuită în colţul canapelei, fie îl ţinea pe umeri cînd umbla prin casă. Cu mişcări hotărîte, îl împături şi-l puse în dulap. După aceea, se întoarse în salon, luă paharul gol şi-l duse în bucătărie.

Pe-aici se vedea că trecuse cineva. Dulapurile şi podeaua străluceau de curăţenie; frigiderul fusese scos din priză şi spălat. Ghici că la mijloc era mîna lui Stephen şi mai adăugă în gînd încă un motiv să-i mulţumească.

Se îndreptă către chiuvetă. Tocmai pusese mîna pe robinet, cînd sună telefonul. Zgomotul sfîşie tăcerea şi-i

făcu inima să bată nebuneşte. Smulse receptorul din furcă, cuprinsă de o furie iraţională.

– Alo.

– Miranda... eşti acasă. De ieri te sun. Cînd ai ajuns?

Era Clifford. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

– Acum cîteva minute.

– Ai mîncat ceva?

– Nu...

Cînd îşi dădu seama de ce întreba el, adăugă grăbită:

– Adică, da. De fapt, nu mi-e foame.

El pufni în rîs.

– Ce a fost asta, un răspuns cu mai multe variante?

– Sînt prea obosită ca să mă gîndesc la mîncare, Clifford. Cred că o să beau o ceaşcă de ceai şi-o să mă culc.

– Atunci te invit la micul dejun. Trec să te iau. La şapte şi jumătate e bine?

– Apreciez oferta ta, dar...

– Am spus tuturor la birou că o să te aduc imediat ce soseşti. Abia aşteaptă să te vadă, Miranda. Nici nu-şi dai seama cît de încîntaţi sînt cu toţii fiindcă te întorci la serviciu. Doar nu vrei să-i dezamăgeşti.

Întotdeauna fusese aşa de uşor de manipulat?

– Atunci cred că ar fi mai bine să nu le spui că am venit decît peste cîteva zile. Am cîteva lucruri de rezolvat înainte să trec pe la birou.

– Nu vreau să te presez. Ca să fiu sincer, te rugam să vii mai mult pentru mine. Mi-a fost dor de tine, iubito.

El chicoti.

– Nici nu mi-am dat seama ce mult mi-ai lipsit pînă săptămîna trecută, cînd am venit să te văd.

Iubito? De unde dracu' venea asta? Clifford nu era genul de bărbat care să umble cu dulcegării.

– Cred că ar trebui s-o luăm mai încet, Clifford. Nu sînt pregătită pentru...

– Nu am vrut să spun că trebuie să începi lucru imediat. Poți s-o iei treptat, pînă să-ți începi activitatea în plin.

Nu putea să-şi dea seama dacă el interpretase spusele ei greşit în mod deliberat, sau prosupusese în mod automat că nu era vorba despre el. Cînd venise la ea la Mendocino, îi dăduse de înțeles că era gata să reia legătura din punctul unde fusese întreruptă. Dar amintirea relației dintre ei era prea nouă, prea tulburătoare pentru ea ca să simtă altceva în afară de dezgust față de comportamentul ei. Ar fi o adevărată binecuvîntare să poată uita din nou.

– Ce-ar fi să mă suni peste cîteva zile? spuse ea. O să ştiu mai bine dacă am dispoziția necesară să văd pe cineva.

– Ce planuri ai pentru mîine?

El nu avea de gînd să renunțe.

– Am fixată o întîlnire cu Stephen Kastner.

– Contabilul tău?

– Da.

– Din cîte îmi amintesc, biroul lui era aici, în oraş. Tot acolo este?

Ea îşi dădea seama ce voia el, dar nu ştia cum-să-l refuze.

– Da.

– Cînd te întîlneşti cu el?

– Devreme.

– Trebuie să mănînci, Miranda. Hai să luăm micul dejun împreună.

El reuşea întotdeauna s-o învingă, indiferent cît ar fi fost de hotărîtă să-i reziste. Îi venea mai uşor să cedeze decît să se lupte, mai ales cînd era vorba de ceva atît de lipsit de importanță. Îşi economisea energia pentru bătăliile care vor urma cu siguranță atunci cînd el o să afle că nu avea deloc intenția să reînnoiască legătura dintre

ei. Închise ochii şi se rezemă cu spatele de dulap.

– Unde?

– Acasă la mine este perfect convenabil. N-am avut încă o ocazie să-ţi spun, dar acum am un apartament aproape de centrul oraşului.

Atît de departe n-avea totuşi de gînd să meargă.

– Mă gîndesc că ar fi totuşi mai bine să ne vedem la prînz, Clifford. Ce-ai zice să mă aştepţi la *Woodward's?* Să zicem, pe la unu? Aş avea timp suficient pentru întrevederea cu Stephen.

El făcu o pauză lungă înainte să răspundă.

– Atunci ne vedem la prînz. O pun pe Vicki să facă rezervările.

Miranda zîmbi auzind numele secretarei lui. Îi plăcea Vicki. O să-i facă plăcere s-o revadă. În ciuda oboselii şi a stresului emoţional, Miranda începu să simtă o undă de nerăbdare la gîndul că se va întoarce la serviciu.

– Ne vedem mîine, Clifford.

– Îmbracă-te elegant. Vreau să fac paradă cu tine.

Miranda fu prea uimită ca să poată răspunde imediat. Şi înainte îi spunea asemenea lucruri? Nu putea să-şi amintească.

– O să mă gîndesc la asta.

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine, Miranda! Nu pot să-ţi spun ce mult înseamnă pentru mine faptul că te-ai întors în sfîrşit.

Dacă-i fusese aşa dor de ea, de ce-i trebuise atîta timp pînă să ia legătura cu ea? Unde fusese cînd ea era singură şi avea nevoie de disperare de un prieten? Era destul de obosită, destul de indignată, ca să-i pună întrebarea cu voce tare, dar partea raţională din creierul ei insistă să aştepte ca apele să se mai liniştească. Acesta era omul care avea să-i netezească drumul înapoi spre avocatură. Dacă urma să fie o luptă, nu voia să fie de partea celor înfrînţi.

Şi pe urmă, fie că-i plăcea, fie că nu, îi era datoare. Nu numai că el îi păstrase poziția la firmă atîtea luni, dar o ținuse şi pe statul de plată. Se întorsese în lumea reală, lumea compromisului şi a jocurilor de culise. Era cazul să se poarte în conformitate cu legile ei.

Adam n-ar fi niciodată de acord cu ea.

Gîndul acesta îi ridică un nod în gît. Nu se aşteptase să pună la îndoială hotărîrea de a-l părăsi atît de curînd. Ştiuse că o să se întîmple aşa, cînd aura sacrificiului de sine o să fie înlocuită de realitatea că el nu mai era alături de ea. Dar sperase să treacă ceva mai mult timp.

– Mă bucur că m-am întors, spuse ea fără convingere.

– Eşti sigură că te simți bine? N-ar trebui să rămîi acolo singură la noapte. Aş putea să vin acolo chiar acum.

– Mă simt bine... sînt obosită, atîta tot. Ne vedem mîine, Clifford.

– Dacă aşa vrei tu...

– Aşa vreau.

– Miranda... lasă. Mai bine îți spun în altă zi. Cînd nu eşti aşa de obosită.

Ea puse receptorul în furcă, gîndindu-se la ce-o fi vrut Clifford să spună. El credea că încă era ceva între ei. Pentru o clipă, îşi permise să ia în calcul această posibilitate. Se imagină făcînd dragoste cu el. În sala de judecată, el era agresiv şi dominant. Oare la fel s-ar comporta şi în dormitor?

Cum de Clifford era bărbatul alături de care se convinsese cîndva că-i era locul, pentru ca apoi să se îndrăgostească de Adam?

În dimineața următoare, Miranda porni înspre oraş devreme, ca să evite aglomerația de la ora de vîrf. Cînd îşi dădu seama că ocolise pe cîteva străzi ca să nu treacă pe lîngă clădirea Morris, unde se aflau birourile

Coker-Standish, întoarse maşina şi trecu pe acolo de două ori.

Cînd ajunse la biroul lui Stephen Kastner, îl găsi plimbîndu-se nerăbdător prin hol. El negă că o aşteptase; dar o întîmpină cu o îmbrăţişare afectuoasă, un zîmbet cald şi o privire îngrijorată. El arăta aproape neschimbat, cu excepţia părului, pe care-l avea altfel pieptănat, mai scurt, cu cărare pe-o parte şi amestecat cu cîteva fire albe – dovadă că trecuse de patruzeci de ani. Îi venea greu să constate că Stephen îmbătrînea. În mintea ei, el era mereu contemporan cu Keith şi avea să aibă întotdeauna treizeci şi nouă de ani.

Stephen o conduse în biroul lui şi-i indică un scaun aflat în faţa mesei sale de lucru.

– Cum o duci, sincer?

– Mi-a fost greu azi-noapte, recunoscu ea.

Pentru prima oară din ziua aceea, dormise în patul ei şi al lui Keith. Nu ştia la ce oră adormise, ştia numai că i se păruse că deşteptătorul sunase prea devreme.

– Arăţi bine. Mult mai bine decît mă aşteptam.

– Dacă mă gîndesc cînd m-ai văzut ultima oară, nu vreau să-mi imaginez la ce te aşteptai.

Îşi agăţă poşeta de spătarul scaunului.

– Ce mai face Carol?

– Foarte bine. Abia aşteaptă să te vadă. I-am promis că te conving să iei cina cu noi cît mai curînd.

Întrebarea următoare era mai grea.

– Lynne?

El îi simţise entuziasmul forţat, sau îi văzuse mîinile încleştate pe scaun, fiindcă spuse cu blîndeţe:

– Nu trebuie să treci prin toate astea într-o singură zi, Miranda. Mai poţi lăsa şi pe altă dată.

– Prea mult timp am fugit. Nu mai pot să continui. Chiar vreau să-mi spui ce mai face Lynne.

Abia în clipa aceea realiză că spunea adevărul.

– Creşte ca o buruiană. Am început să mă gîndesc la o şcoală de baschet, dar doctorul ne-a asigurat că trece printr-o perioadă de creştere normală.

– Jenny ar fi fost invidioasă. Nu-i plăcea să fie cea mai scundă fată din clasa a patra. Îi spuneam mereu că asta era din cauză că era şi cea mai tînără de-acolo, dar ştii cum sînt fetele.

Stephen se duse la fereastră şi ajustă jaluzelele înainte să se aşeze din nou.

– Deci ți-a priit şederea în California?

Ea îi fu recunoscătoare pentru schimbarea de subiect.

– Da...

– Am auzit că la Mendocino coasta este superbă.

Nu existau cuvinte pentru a descrie frumusețea sau cel puțin ea nu cunoştea asemenea cuvinte.

– Da, este.

– Ai prefera să nu vorbeşti despre timpul petrecut acolo?

Ea stătu puțin să se gîndească.

– Nu ştiu cum s-o fac.

La început, el fu nedumerit de răspunsul ei.

– Nu ştiu să ți se fi întîmplat vreodată să nu-ți găseşti cuvintele.

Dar, chiar în timp ce spunea asta, expresia feței i se schimbă.

– Ai întîlnit pe cineva.

Ea nu voia să discute despre Adam, nici cu Stephen, nici cu altcineva.

– Nu-i nimic, spuse Stephen. Ştii că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut Keith era să-ți petreci restul vieții singură.

– Pari foarte sigur.

Remarca ei îl surprinse.

– Miranda, tu îl cunoşteai pe Keith mai bine ca oricare dintre noi. Cînd iubeşti pe cineva aşa cum te-a iubit

el pe tine, nu vrei altceva decît ca omul acela să fie fericit.

Spusele lui nu avură efectul pe care şi-l dorise el. Ea nu voia să i se spună ce mult o iubise Keith. Încă durea prea tare.

– Nu e nimic de discutat, Stephen. Am întîlnit pe cineva, dar s-a terminat.

– Îmi pare rău. Poate că aşa e cel mai bine. Doar nu vrei să te legi sufleteşte de primul bărbat care-ţi apare în cale.

– Am putea vorbi despre altceva?

– Desigur. Acum, că te-ai întors, o să avem timp suficient să stăm de vorbă.

– M-am gîndit să vînd casa şi maşina lui Keith.

El se rezemă în scaun.

– Nu mă gîndisem la asta, dar cred că ai dreptate. Nu ai nevoie de o casă atît de mare, sau de povara financiară pe care o presupune şi, în mod sigur, nu ai nevoie de două maşini.

– Fiindcă ai amintit de finanţe, care e situaţia?

Atitudinea lui se schimbă cînd deschise sertarul de lîngă el şi scoase de-acolo un dosar gros. Prietenul era încă acolo, dar contabilul preluase conducerea.

– Ştii că firma a continuat să te plătească pe parcursul acestui an?

Ea încuviinţă din cap.

– După cîte înţeleg, te-au plătit la nivelul normal.

– Nu ştiu, Stephen. N-am ţinut legătura cu nimeni de la birou ca să ştiu care a fost clasa în care am fost încadrată anul acesta. Ştiu numai că au fost generoşi.

– După ce am achitat notele de plată, am pus restul în depozite pe termen scurt. Nu am ţinut pasul cu ritmul inflaţiei, dar nu am vrut să fac vreo investiţie riscantă fără participarea ta la decizie.

Stînjenită, ea-şi dădu brusc seama că Stephen pier-

duse un număr mare de ore cu problemele ei. Timpul pe care nu-l răpise altor clienți, îl răpise familiei lui.

– Cît îți datorez?

Privirea lui coborî pe hîrtiile de pe birou.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ei, háide, Stephen, nu mai este nevoie să mă cocoloşeşti. M-am întors şi sînt gata să-mi asum responsabilitățile.

El îşi întoarse privirea către ea.

– Am făcut toate astea pentru tine fiindcă aşa am vrut eu. Nu-mi datorezi nimic.

Ea scutură din cap.

– Nu ți-a spus nimeni că nu e bine să te implici emoțional în relațiile cu clienții?

– Cred că am cunoscut cîndva un avocat care spunea asemenea lucruri.

– Ei, bine, de-acum înaintea, vreau să începi să-i urmezi sfaturile.

Ea renunță la atitudinea forțată de seriozitate şi zîmbi.

– Cel puțin în ce-i priveşte pe ceilalți clienți ai tăi.

– Asta este cumva o consultație legală?

– Dumnezeule, aşa cred. Dar să nu mai spui la nimeni.

Stephen zîmbi la rîndul lui.

– Mă bucur că te-ai întors, Miranda.

– Mulțumesc.

– În legătură cu casa. Vrei să-ți găsesc un agent imobiliar, sau te-ai gîndit deja la cineva?

– Nu ştiu.

Hotărîrea de a vinde era încă prea recentă, prea tentantă, ca să se fi gîndit la toate amănuntele.

– Te-ai gîndit unde vrei să locuieşti?

– Cred că un apartament ar fi o idee bună. Cel puțin pentru un timp.

– În ce priveşte impozitele, ai doi ani.

– Ar trebui să fie mai mult decît suficient.

– Ce faci cu... mobila?

El nu întreba despre mobilă, ci despre tot ce aparţinuse lui Jenny şi lui Keith. Se străduí să găsească un răspuns, dar nu reuşise nici acum să ia o hotărîre în această privinţă.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă Stepten. Aş putea să mă interesez la cîteva agenţii din oraş. Sînt unele care ar putea fi interesate.

– Dacă n-ai nimic împotrivă.

– O să o rog pe Carol să se ocupe. De sute de ori s-a întrebat cu ce ţi-ar putea fi de ajutor.

– Ar fi trebuit să-i dau un telefon.

Lista ei de „ar fi trebuit" continuă să crească.

– Ce-ar fi să încetezi să te mai autodepăşeşti?

Ea se aplecă spre el.

– Hai să ne întoarcem la finanţele mele.

Cu discuţiile concentrate asupra afacerilor, dimineaţa trecu repede. Miranda se uită la ceas abia după ce simţi că o arde stomacul.

– Dumnezeule, spuse ea. Trebuie să plec. Am întîlnire cu Clifford peste cinci minute.

– Cînd ai de gînd să te întorci la serviciu? întrebă Stephen.

Miranda fu încîntată că el nu folosise cuvîntul „încerci".

– Probabil săptămîna viitoare. Am nevoie de puţin timp să aranjez lucrurile în legătură cu casa.

El o conduse pînă la maşină.

– Îţi dau un telefon după ce mă sfătuiesc cu Carol, dar ce-ai zice să luăm cina împreună sîmbătă?

– Minunat.

Ea îl sărută grăbită pe obraz şi urcă în maşină.

– Numai să-mi spui la ce oră şi ce aş putea să aduc.

Ce-ai zice de desert – plăcintă cu lămîie?

– Ai învățat să gătești?

Văzîndu-i mirarea, ea pufni în rîs.

– Ştiu cum să fac ceva mult mai important – să susțin patiseria locală.

– Poftă bună, îi ură el, înainte ca Miranda să iasă din parcare.

– Mulțumesc.

Clifford se ridică să o întîmpine, cînd ajunse la restaurant. Dincolo de zîmbet, ea zări o undă de iritare provocată de întîrzierea ei. Clifford Chambers nu era obişnuit să fie lăsat să aştepte.

– Arăți incredibil, spuse el, strîngîndu-i mîna cu un gest de intimitate.

Ştiuse că el nu va încerca să o sărute, nu într-un loc public.

– Mă simt foarte bine. Am rezolvat o mulțime de probleme împreună cu Stephen în dimineața asta.

– Este ceva ce ar trebui să ştiu?

Întrebarea lui o surprinse.

– Ca de exemplu?

El avu politețea să pară încurcat.

– Nu vreau să dau impresia că mă amestec unde nu trebuie, dar presupun că Keith nu prea s-a îngrijit de polițele de asigurare. Dacă ai nevoie de ajutor, vreau numai să ştii că poți apela la mine.

Nu avea intenția să i-o spună, dar el era ultima persoană la care ar fi apelat. N-ar mai fi reuşit niciodată să-şi recapete independența.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu este necesar. Mă descurc foarte bine.

Despături şervetul şi-l întinse în poală.

– A fost foarte generos din partea ta să mă ții pe statul de plată, Clifford. Le sînt foarte recunoscătoare tuturor partenerilor.

– Faptul că te-ai întors şi eşti gata să reîncepi lucrul ne răsplăteşte pe deplin.

Miranda întinse mîna după meniu.

– Mă bucur că spui asta. Acum îmi este mult mai uşor să vin înapoi.

El se aplecă şi o privi peste ramele ochelarilor.

– Nu sînt sigur că înțeleg la ce te referi.

Ea îi înfruntă privirea.

– Îți dai seama ce greu mi-ar fi dacă aş crede că întîlnirea noastră de azi are alte implicații.

El îşi scoase ochelarii şi-i trînti pe masă.

– Văd că trebuie să stăm de vorbă, Miranda.

– Da, Clifford, spuse ea, trebuie.

CAPITOLUL 21

Miranda era acasă de o săptămînă şi se întorsese la serviciu de trei zile cînd auzi o bătaie în uşa de la biroul ei. Crezînd că este secretara ei provizorie, o aşteptă să intre, dar pe urmă se uită la ceas şi-şi dădu seama că încă nu se terminase pauza de prînz.

– Intră, strigă Miranda.

Uşa se deschise încet, apoi se dădu de perete. În prag apăru un scaun cu rotile. O femeie tînără, drăguță, cu părul negru şi ochi albaştri, enormi, era aşezată în el.

– Bună, doamnă Dolan. Am trecut să vă urez bun venit înapoi. Pot să intru?

Miranda rămase cu gura căscată de surpriză. Pentru o clipă, inima încetă să-i bată. Era prima oară de cînd se întorsese în California că se afla față în față cu cineva care fusese în sala de şedințe în ziua aceea.

– Margaret, nu mi-a spus nimeni că vii.

– Văd că ai ceva de lucru. Dacă am nimerit prost, pot să vin mai tîrziu.

– În nici un caz.

Miranda se ridică, ocoli biroul şi ținu de uşă ca Margaret să poată intra.

– Ai venit în oraş numai ca să mă vezi pe mine? Ar fi trebuit să dai un telefon. Puteam să luăm prînzul îm-

preună. Data viitoare mă anunți și petrecem toată ziua împreună.

Dumnezeule, vorbea aiurea. Trebuia să se controleze înainte ca Margaret să creadă că nu era tocmai sănătoasă.

– Hai înăuntru. Vrei ceva de băut? Pot să spun să ne aducă niște cafea. Cum vrei tu.

– Te rog. Știu că te pun în încurcătură. Nu-i nimic, zise Margaret. Se pare că produc același efect asupra tuturor pe aici.

Spusele ei o tulburară și mai mult pe Miranda.

– Îmi pare rău. Numai că...

– Că-ți vine greu să mă vezi astfel?

Miranda se îndepărtă de scaunul cu rotile și se rezemă de colțul biroului. Nevoia lui Margaret de a fi tratată normal îi atinse o coardă sensibilă.

– Dumnezeule, probabil că te-ai săturat să tot auzi asta.

– În sfîrșit – cineva care înțelege.

Margaret își lăsă capul pe spate și-și ridică ochii spre tavan, înălțînd, parcă, o rugăciune de mulțumire.

– Se pare că nimeni de aici nu poate înțelege că nu vreau să fiu compătimită. Nu vreau decît să muncesc.

– Lucrezi aici? Cum de nu te-am văzut?

– Încă n-ai trecut pe la bibliotecă. Acolo este noul meu loc de muncă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce cauți tu acolo?

Margaret fusese genul de secretară pe care partenerii juniori sperau s-o aibă într-o bună zi, un model al eficienței și loialității. Bibliotecile erau situate la fiecare etaj, înconjurate de copiatoare, săli de mese și toalete. Erau niște încăperi deprimante, fără ferestre și lipsite de confort.

– Țin evidența cărților, caut dosare, aranjez cărțile la locul lor, lucruri de genul acesta.

Ceea ce spunea Margaret nu avea nici o logică. Se

ocupa de lucruri pe care le putea face orice intern de la liceele din localitate.

– Tu ai ales să faci asta?

Miranda era prea surprinsă de vestea aceasta ca să-şi ascundă reacţia.

– Nu prea am de ales. Dacă renunţ la slujba asta, n-o să mai primesc pensie de asigurare.

Păru să regrete imediat ce spusese.

– Dar sute de oameni sînt în situaţia asta.

Se forţă să zîmbească.

– Înţeleg problema pensiei. Dar faptul că lucrezi la bibliotecă...

– Am venit aici ca să-ţi spun cît mă bucur că te-ai întors, nu să vorbim despre mine.

Avu din nou un zîmbet artificial.

– Acum ar trebui să plec. Ai de lucru şi eu la fel.

Margaret se aproapie s-o ajute să manevreze scaunul.

– Numai o clipă, zise Miranda. Vreau să-mi spui de ce ai renunţat la slujba de secretară.

Întrebarea ei o puse pe Margaret în încurcătură. Aruncă o privire către uşa deschisă din spatele ei înainte să răspundă.

– Toată lumea a fost de părere că aşa e mai bine, răspunse ea cu voce scăzută.

– Toată lumea?

Margaret aruncă din nou o scurtă privire în spatele ei.

– De fapt, domnul Chambers a discutat cu mine, dar el a fost doar un mesager. Cred că partenerii seniori au avut o şedinţă...

Miranda se duse la uşă şi o închise.

– ...şi au hotărît că ar fi mai bine dacă nu aş fi văzută un timp.

– Nu cred că înţeleg ce spui.

Înţelegea, dar nu-i plăceau concluziile la care ajungea şi spera ca Margaret să n-aibă dreptate. Îşi trase un scaun şi se aşeză pe el în faţa lui Margaret, ca să fie la

nivelul ei, s-o poată privi în ochi.

– Sînt sigură că ai observat că s-au cheltuit o mulțime de bani ca să se schimbe totul la etajul acesta. Domnul Chambers a spus că este important să nu rămînă nici o urmă care să amintească clienților de cele întîmplate.

Schimbările erau totale şi logice. Miranda se orientase cu mare dificultate în prima ei zi de serviciu. Sala de şedințe dispăruse, fusese desființată şi înlocuită cu birouri.

– Vrei să spui că Clifford te-a inclus şi pe tine pe lista urmelor care trebuiau să dispară?

– Nu în mod direct, ci implicit. Trebuie să recunoşti şi tu că cineva aflat într-un scaun cu rotile atrage atenția.

Era o singură modalitate să afle dacă imaginația lui Margaret o luase razna sau existase un efort calculat pentru ca ea să dispară din vedere.

– Încă nu mi-am angajat o secretară. Ai vrea să ocupi tu postul?

– Nu pot.

Sublinie cuvintele cu o mişcare hotărîtă a capului.

– Nu fiindcă n-aş vrea, dar, cum ți-am spus şi adineauri, am nevoie de slujba asta. S-ar putea să am necazuri dacă supăr pe cine nu trebuie.

– Nimeni n-o să spună nimic dacă eu hotărăsc să te iau, insistă Miranda. Am primit mînă liberă să-mi organizez biroul cum vreau şi asta include şi persoana pe care vreau s-o angajez drept secretară.

De data asta, Margaret nu se mai grăbi să răspundă.

– Şi dacă ajungi la concluzia că nu mai vrei să lucrezi aici şi pleci din nou?

– Nu pot să-ți promit că n-o să se întîmple asta, spuse Miranda. Dar nu m-aş fi întors dacă n-aş fi avut intenția să rămîn. Am renunțat la multe ca să fiu aici.

– Am crezut cu toții că ai plecat definitiv.

– O vreme şi eu am crezut la fel, spuse Miranda.

Apoi mi-am dat seama că aici este locul meu.

– Chiar şi fără domnul Dolan şi Jennifer?

Întrebarea era atît de neaşteptată încît Miranda rămase fără grai. Pînă atunci, în afară de Stephen şi Carol, toată lumea evitase să amintească de Keith şi de Jenny. La o întrunire, care avusese loc în dimineaţa aceea, întrebase dacă ştia cineva o organizaţie de binefacere care să folosească aşa cum trebuie lucrurile ce le aparţinuseră lui Jenny şi lui Keith. Tăcuseră cu toţii jenaţi, apoi schimbaseră subiectul. Se lansaseră în discuţii, de parcă ea n-ar fi spus nimic niciodată.

De cînd venise acasă, Miranda descoperise că voia să vorbească despre Keith şi despre Jenny. Încercase să „treacă" peste moartea lor închizîndu-i înăuntrul ei. Dar încercarea dăduse greş. Efortul era enorm şi o storcea de energie. Keith şi Jenny erau o parte din ea şi aşa aveau să fie mereu. Erau o parte din fiecare zi a vieţii ei.

Dacă n-ar fi fost Adam, n-ar fi aflat asta niciodată.

– Ai întrebat dinadins, nu-i aşa? spuse Miranda.

– M-am gîndit că poate vrei să vorbeşti despre ei. Dacă toţi te tratează la fel ca pe mine, nu ai prea des ocazia s-o faci. Am lucrat pentru domnul Richards chiar aici, la etajul acesta, timp de şase ani şi acum trebuie să mă prefac că el nici n-a existat. Nici măcar nu pot să rostesc numele lui aici fără ca toţi să descopere brusc că au altceva de făcut. Pare că ar trebui să uităm că aceia care au murit au existat vreodată.

– Nici măcar părinţii tăi nu te lasă să vorbeşti?

Îşi aminti brusc că Margaret fusese logodită. Aruncă o privire furişă spre mîna ei, să vadă dacă are inel. Fu extrem de încîntată să vadă că bobul de diamant strălucea încă pe degetul ei.

– Dar prietenul tău?

– La început, nu se simţea în largul lui cînd vorbeam despre ce s-a întîmplat. Acum se ridică şi iese din cameră. Părinţii mei cred că trăiesc în trecut dacă spun

ceva. Am atîtea lucruri închise în mine, încît uneori simt că o să înnebunesc dacă nu le dau afară. Dar nimeni nu vrea să asculte.

– O să te ascult eu, spuse Miranda.

După o scurtă ezitare, zîmbi.

– Dar asta înseamnă că şi tu va trebui să mă asculţi pe mine.

Îşi zise în sinea ei că firele care o legau de această tînără femeie erau izvorîte din vină, nu din prietenie, că avocaţii de la *Coker-Standish* nu fraternizau cu secretarele. Poate că ea şi Margaret nu vor fi niciodată prietene adevărate, dar vor fi prietene de suferinţă.

– Atunci ne-am înţeles. Ştii, dacă ai fi secretara mea, ar fi mult mai uşor să avem discuţiile acelea.

– Nu spun că nu vreau...

– Ce-ar fi să-i sugerez ideea lui Clifford şi să văd cum reacţionează? Nu-i spun că am vorbit mai întîi cu tine. În felul acesta, n-o să se ferească să-mi spună ce gîndeşte şi nici tu nu o să ai de suferit.

– Eşti sigură că vrei cu adevărat să faci asta?

Speranţa, încîntarea deghizată din vocea lui Margaret erau de ajuns ca s-o convingă pe Miranda că face un lucru bun.

– Este la mijloc interesul meu personal, Margaret. Toată lumea ştie ce secretară bună eşti. Aş fi o proastă să nu profit de faptul că eşti liberă.

– Cînd crezi că o să poţi sta de vorbă cu domnul Chambers?

– Chiar azi.

Margaret păru speriată şi încîntată totodată.

– Să mă anunţi care e rezultatul.

– Dacă te răzgîndeşti, o să înţeleg, spuse Miranda.

– Nu. Vreau să fac asta. Sînt sătulă pînă peste cap să vin la serviciu şi să mă îngrop în cămăruţa aia.

Miranda o însoţi pînă la uşă. Rămase să privească în urma lui Margaret, care-şi croi drum pe culoarul prea

strîmt, înapoi spre bibliotecă.

Se întoarse în biroul ei, apoi hotărî că e prea nerăbdătoare să discute cu Clifford pentru ca să mai poată lucra ceva. Nu cîştiga nimic dacă amîna. O luă în sus pe scări, urcă trei etaje, apoi se îndreptă spre birourile din colţ.

Secretara lui Clifford îl anunţă că venise Miranda, apoi apăsă pe un buton aflat sub birou, ca să deschidă uşă. Sistemul de securitate era ceva nou şi era rezervat partenerilor seniori din aripa aceea.

La intrarea ei, Clifford îşi ridică privirea. Vorbea la telefon şi acoperi receptorul cu palma ca s-o salute.

– Mă ocup imediat de tine.

Îi făcu semn cu capul către scaun.

– Ia loc.

Prima oară cînd fusese în biroul lui Clifford, Miranda hotărîse că într-o zi o să aibă unul exact la fel. Nu fiindcă ar fi avut nevoie de mai mult spaţiu – avea tendinţa să caute locuri strîmte cînd lucra, să se izoleze într-un colţ de încăpere. Îşi dorea însă poziţia din cadrul firmei, pe care o presupunea un birou în aripa aceea. Şi nu voia un birou în partea de est, ci neapărat în partea de vest.

Gîndindu-se la felul în care era înainte de ziua aceea nefastă, îşi imagină cum ar fi să se privească din afară. Numai că, spre surprinderea ei, nu o recunoştea întotdeauna pe femeia pe care o vedea. Clifford puse receptorul jos şi veni să se aşeze în scaunul de lîngă ea.

– Arăţi minunat. De fapt, întotdeauna mi-a plăcut cum îţi stă cu compleul ăsta.

Nu voia ca el să creadă că se îmbrăcase aşa ca să-i facă lui pe plac.

– Ăsta este unul dintre puţinele articole de îmbrăcăminte care nu atîrnă pe mine ca pe gard, spuse ea. Trebuie ori să mă hotărăsc să pun ceva carne pe mine, ori să mă duc la cumpărături.

– Să nu te îngraşi. Arăţi perfect aşa cum eşti acum.

Era exact ce voia să audă, în special după ce Adam îi trezise din nou plăcerea pentru brînza *Brie* şi pentru dulciurile cu multă ciocolată.

– Am o idee grozavă, continuă el. Dă-mi voie să te însoţesc la cumpărături. Ştii că am gusturi alese şi cred că ar fi cel mai plăcut mod de a petrece această sîmbătă după-amiază.

– Apreciez oferta ta, spuse ea cu entuziasmul necesar, sperînd că nu-i strice bună dispoziţie, dar am hotărît să nu mă duc nicăieri şi să nu fac nimic pînă nu aranjez lucrurile cu casa.

– De ce nu angajezi pe cineva? Este o nebunie să te apuci să faci curat singură.

– Nu fac curat, Clifford. Mă uit prin lucrurile lui Keith şi ale lui Jenny, ca să văd ce păstrez şi ce nu.

– Am crezut că ai făcut asta de mult.

– Atunci n-am fost în stare s-o fac. O fac acum.

Uitase că el nu fusese la întrunirea la care întrebase de organizaţiile caritabile.

El îi puse mîna pe braţ.

– Nici un pot să-ţi spun ce încîntat sînt să văd că ai început din nou să trăieşti. După cum merg lucrurile, o să ajungi cît de curînd înapoi în sala de judecată.

– De-asta am şi vrut să te văd.

Nu voia să poarte discuţia respectivă cu mîna lui pe braţul ei, aşa că se aplecă să-şi aranjeze pantoful ca să scape de atingerea lui.

– Ştii că sînt oricînd la dispoziţia ta, Miranda. Numai să spui ce vrei, şi-ţi îndeplinesc orice dorinţă.

– Bine... vreau o secretară. Mai precis, pe Margaret Kinnion.

El nu reacţionă în nici un fel, dar ea se aşteptase la asta. Clifford era maestru în a-şi ascunde sentimentele.

– Margaret are deja o slujbă. Şi, după cîte ştiu eu, îi place foarte mult slujba pe care o are.

El o punea la încercare.

– Chiar dacă e aşa, talentul ei se iroseşte la bibliotecă. Firma ar avea mai mult de cîştigat dacă ea ar fi secretara mea.

– Asta e părerea ta, sau a ei?

Acum era rîndul Mirandei să-şi ascundă reacţia.

– Nu înţeleg întrebarea.

– A venit ea la tine, sau te-ai dus tu să-i faci propunerea?

Ea răspunse la întrebare exact în stilul în care-i fusese pusă.

– Nici una, nici alta.

El se rezemă în scaun.

– Atunci nu e nici o problemă. N-aş vrea să-i spulber speranţele lui Margaret.

– De mine nu ţii cont, Clifford?

– Mă tem că Margaret este una din acele persoane care suferă în urma şocurilor. Se pare că nu poate să treacă peste ce i s-a întîmplat aşa cum ai făcut tu, de exemplu. Îţi dai seama ce-ar însemna dacă ar ceda nervos în faţa unui client?

– Ce te face să crezi că s-ar întîmpla aşa ceva?

– N-are importanţă, dar nu ne putem asuma riscul.

Aproape că o învinsese. Era pe cale să fie convinsă, numai că el hotărî să mai facă încă un pas.

– Îmi pare teribil de rău, dar, chiar dacă Margaret ar fi perfect stabilă nervos, trebuie să ţinem cont şi de scaunul acela cu rotile.

El adoptase atitudinea aceea rezonabilă, de tată care explica un lucru neplăcut unui copil.

– Dacă aşa ar fi venit la noi, am putea s-o punem la vedere şi toată lumea ar aplauda iniţiativa noastră de a angaja asemenea oameni. Dar, aşa cum stau lucrurile acum, ea ar aminti în permanenţă un eveniment pe care noi toţi ne-am străduit din răsputeri să-l uităm. Mă tem să am avea o mare problemă morală dacă am scoate-o pe Margaret afară din bibliotecă.

– Dacă asta e problema, spuse ea prudentă, de ce nu o lăsați să plece?

Miranda se ruga în gînd ca el să-i dea un răspuns care să-l reabiliteze.

– Să nu crezi că nu ne-am gîndit la asta. Dar cum ar arăta asta? Dacă informația ar ajunge în ziare, s-ar isca un adevărat scandal.

– Poate că ar pleca de bună voie, cînd o să fie gata asigurarea.

Clifford deveni brusc foarte interesat.

– Așteaptă o asigurare?

– Scuză-mă, eu am presupus că firma se ocupă de asta.

– De ce să se ocupe?

– Să dea în judecată familia Trout.

Interesul lui Clifford se transformă în alarmă, apoi în furie.

– Pentru Dumnezeu, Miranda, scoate naibii odată capul din nisip.

Se ridică și se duse la biroul lui.

– Sper, pentru binele tău, că nu i-ai pomenit nimic lui Margaret despre asta.

Ea fu atît de uimită de atacul lui, încît îi trebuiră cîteva secunde ca să-și pună creierul în mișcare pentru a descoperi motivația din spatele lui.

– Încerci să-mi spui că încă vă ocupați de afacerile familiei Trout?

– Bineînțeles că da. Am negociat săptămîni în șir pentru a convinge familia să nu se mute la altă firmă.

– Nu crezi că asta ar putea provoca un conflict de interese?

– Nu, nu cred. De ce ar provoca?

– Nici una dintre persoanele care a avut de suferit nu i-a dat în judecată?

– Am avut noi grijă de oamenii noștri, Miranda. Cu banii dați de familia Trout, am creat fonduri pentru două-

zeci de colegii, şi, atîta timp cît nu se recăsătoresc, văduvele vor primi lunar o sumă de bani. Toate astea au fost făcute fără a ține cont de alte asigurări pe care le-au avut.

Deci nu mai avea de ce să fie recunoscătoare că fusese ținută pe statul de plată cît lipsise de la serviciu.

– Şi voi ce ați oferit în schimb? Promisiunea că nu vor fi dați în judecată? Acesta este tîrgul pe care l-ați încheiat cu familia Trout?

– Ştii că n-ar fi etic din partea firmei să facă aşa ceva. A fost vorba de o înțelegere simplă, încheiată printr-o stîngere de mînă, prin care am convenit să facem cum e mai bine pentru toți cei implicați. Nimeni nu voia să se vadă tîrît prin sala de judecată, şi mai ales familiile. Toată lumea a avut de cîştigat, atît din punct de vedere financiar, cît şi emoțional.

Ce ciudat, ea nu se simțea cîştigătoare. Se îndoia că se simțea cîştigător vreunul dintre cei care avuseseră de suferit.

– Şi Margaret? Ce fel de ofertă a primit?

– I-am oferit aceleaşi avantaje ca şi celorlalți – putea să stea acasă şi să primească lunar un cec pentru tot restul vieții, dar nu a interesat-o. A vrut să se întoarcă la serviciu. Am primit-o.

Clifford îi aruncă Mirandei o uitătură urîtă.

– Abține-te, Miranda. În urmă cu un an m-ai fi implorat să mă ocup eu de negocieri.

Nu era de mirare că Margaret nu căzuse de acord. Un cec lunar trebuia să fie enorm ca să ia locul unei pensii medicale. Miranda simți că trebuie să plece de acolo înainte să spună vreo prostie. Avea nevoie de timp să se gîndească înainte să reacționeze. Şi avea nevoie de timp să-şi planifice următoarea mutare. Făcuse bine că se întorsese. Acum îşi dădea bine seama.

CAPITOLUL 22

În după amiaza nunții, casa din Nob Hill era împodobită de sărbătoare. O ghirlandă din frunze şi trandafiri albi fusese întinsă în arcuri grațioase pe balustrada de la etajul doi şi în jos pe scara pe care Mary urma să coboare în întîmpinarea lui Adam. Ceremonia urma să aibă loc în salon, unde fuseseră aşezate în şir scaune pentru optzeci de oaspeți de seamă. Verdele se combina cu albul şi în buchetele de orhidee. O sută de lumînări aşteptau să fie aprinse cu puțin înainte de sosirea invitaților. Alte două sute erau puse deoparte pentru a le înlocui pe cele care se consumau. Furnizorii mişunau prin bucătărie de la prima lumină a zorilor. Tortul – de ciocolată, ornat cu frişcă – sosise cu două ore în urmă.

Adam venise în camera mamei lui să vadă dacă avea de dat instrucțiuni de ultimă oră.

– Ți-ai pus amprenta pe casa asta, spuse el. Arată minunat.

Ea se privi în oglinda uriaşă. Cu un gest nervos, îşi trecu pe după ureche şuvița de păr pe care coafeza se chinuise cinci minute întregi s-o onduleze.

– Asta arată ce poate face puțin talent şi o tonă de bani.

– Emoționată?

– Mai mult decît emoționată.

Dădu să se aşeze în fotoliul de lîngă ea, dar se îndreptă repede şi netezi cu mîna cutele care nici nu apucaseră să se formeze pe fustă.

– Nu ştiu ce a fost în capul meu cînd am ales materialul pentru costumul ăsta.

– Poate l-ai ales fiindcă ți se potriveşte de minune?

Ea se apropie de Adam şi-l mîngîie pe obraz.

– Îți mulțumesc, dragul meu, întotdeauna mă pot baza pe tine că găseşti ceva să-mi descrețeşti fruntea.

Îşi netezi din nou fusta.

– Nu pot să mă aşez, nu pot să mănînc, nu pot să fac nimic, decît să mă învîrt de colo-colo şi să sper că arăt cel puțin pe jumătate de bine față de cum cred eu că arăt.

El zîmbi indulgent.

– Liniştește-te. Ai putea să apari în halat de baie şi papuci, că Michael nici n-ar băga de seamă. A înghițit deja momeala, mamă. În nici un caz nu s-ar lăsa scăpat din cîrlig.

– Nu ştiu de ce sînt aşa de nervoasă. N-am mai fost atît de sigură de ceva de foarte mult timp şi, totuşi, ziua de azi mă sperie îngrozitor.

Se duse la pat şi ridică voalul pe care urma să şi-l pună pe cap înainte să coboare.

Acesta era o parte din Mary pe care Adam nu i-o văzuse niciodată. Astăzi ea nu mai era mama lui cea sigură de sine şi plină de atenții pentru el, era mai degrabă o prietenă frumoasă, plină de farmec, care se baza pe el să-i redea încrederea în sine.

– Michael este norocos să te aibă.

Îi făcu şmechereşte cu ochiul.

– Dar trebuie să recunosc că, cu cît îl cunosc mai bine, cu atît încep să mă gîndesc că şi tu eşti norocoasă că-l ai pe el.

– O, Adam, este cel mai frumos cadou pe care mi l-ai putut face.

Îl îmbrățișă.

El o strînse în brațe cu grijă, să nu-i deranjeze coafura sau să-i şifoneze hainele.

– Doar n-ai de gînd să plîngi?

Ea îşi ridică privirea spre el.

– Nici prin cap nu-mi trece – este prea demodat.

Adam izbucni în rîs.

– Ştiu că ții la etichetă, dar azi ai dreptul s-o încalci.

Expresia ei deveni serioasă.

– Îți doresc şi ție acest gen de fericire, Adam.

– Într-o zi.

El nu mai credea, dar asta voia ea să audă şi azi ar fi făcut orice pentru ea.

– O să-mi spui vreodată ce s-a întîmplat între tine şi Miranda?

– A trecut, mamă. Lasă să rămînă aşa.

– Dacă ar fi trecut, faptul că menționez numele ei nu te-ar tulbura astfel. Ai primit ceva veşti de la ea?

– Nici nu mă aşteptam să primesc.

Nu voia să vorbească despre Miranda. De la plecarea ei, golul şi durerea pe care le simțea suferiseră o metamorfoză. Acum, era tot atît de furios pe cît era de rănit. Dorul de ea îi producea suferință, dar şi resentimente. O sărută scurt pe frunte pe mama lui.

– Am putea să discutăm despre altceva?

Se auzi soneria de la uşă. Ochii lui Mary se măriră de panică.

– Nu poate fi cineva dintre invitați. E prea devreme. Nu e nimeni acolo să-i întîmpine. Nu i-am spus lui Elizabeth să aprindă lumînările.

– Dacă nu te liniştești, mă supăr pe tine.

Adam se dezlipi de ea şi se duse la fereastră.

– Este florarul.

Dădu să plece de la fereastră.

– Stai puțin, văd pe cineva venind...

Mary se apropie.

– Unde?

Apoi, uitîndu-se în direcția arătată de el, întrebă:

– Cine este?

Adam zîmbi.

– Am impresia că e Jason cu Tony.

– Aşa e.

Ea îşi puse o mînă pe brațul lui.

– Minunat. Mi-a fost teamă că nu vor veni.

Deşi Adam era bucuros că Jason hotărîse să fie prezent la nuntă, în ciuda posibilității de a se întîlni cu părinții lui, era totuşi îngrijorat de ce s-ar putea întîmpla cînd or să se vadă.

– Parcă spuneai că Barbara şi Fred or să vină azi, nu-i aşa?

– Şi-au amînat croaziera ca să poată veni.

– Ei ştiu că l-ai invitat pe Jason?

Cînd cei doi bărbați păşiră pe poartă, ea deschise fereastra şi le făcu semn cu mîna.

– Jason este prietenul meu, îi spuse ea lui Adam.

– Nu asta te-am întrebat.

– Barbara şi Fred sînt oameni inteligenți. Sînt sigură că se aşteaptă să-l vadă aici.

Jason o văzu şi îi făcu la rîndul lui semn cu mîna.

Adam mormăi:

– O să fac tot posibilul să-i țin la distanță, dar nu pot să garantez nimic.

– Jason este un tînăr atît de frumos. Şi Tony... întotdeauna arată de parcă s-ar pregăti să fie filmat.

Se întoarse către Adam.

– Crezi că bărbații teribil de frumoşi au ceva în genele lor care-i face să fie homosexuali?

El scutură din cap a dezaprobare.

– Clişee şi formule stereotipe într-o singură zi? N-aş fi crezut una ca asta despre tine.

– Încetează cu ironiile. Ştii foarte bine la ce mă refer.

El o ciupi de obraz.

– Acum mă duc jos. Cînd o să mă întîlnesc cu Jason şi cu Tony, o să-i întreb ce părere au despre teoria ta.

Ea îi aruncă o privire ameninţătoare.

– Să nu îndrăzneşti.

– Pe Tony n-o să-l deranjeze. Îi plăce ca lumea să spună că e frumos.

– Se pare că te-ai împăcat cu ideea că Tony s-a întors. Aşa e, sau mi se pare mie?

– Nu ştiu dacă o să pot vreodată să uit şi să iert aşa cum a făcut Jason, dar trebuie să recunosc că acum pare mai fericit decît îl văzusem eu în ultima vreme. Dacă Tony este motivul, cine sînt eu să spun că n-are ce căuta aici?

– Dacă s-a întors să aibă grijă de Jason, tu mai ai loc de el? Ştiu că prezenţa lui nu te exclude în mod automat, dar...

– M-am gîndit şi eu la lucrurile astea în ultima vreme, dar o să vorbim mai tîrziu. E mai bine să cobor, pentru cazul că Barbara şi Fred ajung mai devreme.

– N-or să sosească, ai încredere în mine. Nu pot intra fără să-i primească cineva. Şi-acum, spune-mi la ce te-ai gîndit.

Îşi dădea seama că el era îngrijorat, dar era vorba de mai mult decît atît.

– Tot ce ştiu este că Jason şi Tony sînt un cuplu. Prezenţa mea alături de ei are tot atîta rost cum ar fi să merg cu tine în luna de miere.

– Deci, ce vrei să spui?

– Este timpul să-mi văd de ale mele.

Asta era tot ce ştia. Hotărîse să plece într-o călătorie, dar încă nu spusese nimănui.

– Mai am cîteva treburi de terminat. Imediat ce scap de ele, o să închid atelierul şi-o să pornesc la drum din nou.

– Unde o să te duci?

– Nu ştiu.

Cu un an în urmă, perspectiva de a explora teritorii necunoscute, de a cunoaşte oameni noi şi de a învăţa noi stiluri de viaţă, l-ar fi făcut să nu mai doarmă nopţile de nerăbdare. Dar nevoia de schimbare nu mai avea forţa de altădată. În loc să caute necunoscutul, se gîndea la oraşe pe care le văzuse deja, la prietenii pe care-i lăsase acolo.

– Nu ai de gînd să pleci înainte de Crăciun, nu?

– Sigur că nu.

Era ceva în întrebarea ei care lăsa să se ghicească faptul că ea voia mai mult decît şansa de a-şi lua rămas-bun.

– Despre ce e vorba?

– A, nimic, spuse ea prea grăbită ca să fie convingătoare. Numai că m-am obişnuit să te ştiu aproape. O să-mi fie dor de tine cînd o să pleci.

Nu o credea, dar ştia că nu avea rost să insiste. O să-i spună ea cînd o să fie pregătită.

– Şi mie o să-mi fie dor de tine.

– Nu trebuie să pleci, Adam

– Aş putea să fiu de acord cu tine dacă aş şti ce să fac dacă rămîn.

Ea vru să mai adauge ceva, dar tăcu.

– Spune-i lui Jason că sînt fericită că a venit şi că o să vorbesc cu el mai tîrziu.

Îl luă de braţ şi-l conduse pînă la uşă.

– Şi dacă îl vezi pe Michael, trimite-l sus, vrei?

Adam îl întîlni pe Michael în hol şi îi transmise mesajul mamei sale. Îi găsi pe Jason şi pe Tony în salon, studiind tabloul de deasupra şemineului.

– Ei, ce părere aveţi?

Jason se întoarse spre el.

– Fragonard n-a fost niciodată unul dintre favoriţii mei, dar ăsta nu e rău.

Adam începu să rîdă.

– Despre casă, zăpăcitule.

Jason îşi roti privirea în jur.

– Ce ar putea să nu-mi placă? Cred că aş putea să locuiesc aici şi să mă obişnuiesc cu schimbarea fără prea mult efort.

– Mda, şi eu la fel, spuse Tony. Îmi lipseşte viaţa de oraş, unde este puţin mai multă activitate.

Un val de furie trecu peste Adam. Tony se distra, iar Jason plătea preţul. Nici dacă ar fi ştiut că şi Tony avea să plătească într-o zi asta nu i-ar fi schimbat sentimentele lui Adam faţă de el.

Da parcă i-ar fi ghicit gîndurile lui Adam, Jason interveni:

– Tony a lucrat la un program de ajutor pentru cei cu SIDA la Seattle înainte să se întoarcă în Mendocino.

– Am încercat să-l conving pe Jason să vină şi să lucreze în cadrul programului împreună cu mine.

Cei doi schimbară priviri între ei, apoi Jason i se adresă lui Adam:

– M-am gîndit puţin la asta, dar nu sînt sigur că sînt în stare să văd cu ochii mei în fiecare zi ce mă aşteaptă. Cel puţin aici mai pot să uit cîteodată. Vorbesc ca un laş, nu-i aşa?

Tony îl atinse pe Jason pe mînă şi-i spuse încet:

– Ţi-am spus că nu plecăm nicăieri pînă nu eşti pregătit.

Adam auzi soneria. Soseau invitaţi.

– Cred că ar trebui să te previn, Jason. Părinţii tăi or să vină aici.

– Eşti sigur?

Străduindu-se să nu pară tulburat de vestea primită, el îşi descheie haina şi băgă mîinile în buzunarele de la pantaloni.

– Mă tem că da. Şi-au amînat vacanţa ca să fie prezenţi la eveniment.

– Poate că ar fi mai bine să plecăm, Jason, spuse Tony. Le-ai înghiţit destul mizeriile, nu e nevoie s-o faci şi acum. Nu merită.

Spusele lui îl duseră pe Adam la concluzia că Tony ştia ce anume provocase conflictul dintre Jason şi părinţii lui. Din cîte ştia el, Jason nu spusese niciodată nimic nimănui.

– Poate că au revenit la sentimente mai bune, zise Adam. Au trecut aproape doi ani.

Nu credea asta, aşa cum n-ar fi crezut că Miranda o să intre pe uşă şi o să-i spună că făcuse o greşeală cînd plecase. Erau unele lucruri atît de puţin posibile, încît nu era bine să ţi le imaginezi altfel.

– Ei n-or să fie fericiţi decît după ce Jason o să fie mort, spuse Tony cu o furie abia reţinută.

Urmă o tăcere lungă, grea.

– Ce-ai vrut să spui cu asta? întrebă Adam în cele din urmă.

Tony vru să răspundă, dar Jason îl opri.

– Mi-au spus că, indiferent cît de bolnav o să fiu, nu vor să ştie de mine. Au sentimentul că i-am trădat şi le-am înşelat aşteptările cînd m-am „lăsat" contaminat de SIDA. În ce-i priveşte, eu nu mai sînt fiul lor.

Asta ştia şi Adam, deşi nu înţelegea care era motivul. Barbara şi Fred nu fuseseră indignaţi cînd aflaseră că singurul lor fiu era homosexual. Nici măcar nu încercaseră să-l ducă la psihiatru sau la preot.

– Toate astea din cauza mea, spuse Tony cu o voce chinuită.

Jason se rezemă cu cotul de şemineu şi-şi trecu palma peste frunte.

– Nu i-a deranjat că sînt homosexual. La urma urmei, cîţiva dintre cei mai renumiţi şi mai talentaţi oameni din lume sînt homosexuali. Dar să am SIDA era cu totul altceva. Era prea declasat, un lucru imposibil de recunoscut în faţa prietenilor lor. SIDA este o boală care

aparține celor ce se droghează, prostituatelor, celor din clasele de jos, oameni cu care n-ar vrea niciodată să asocieze numele Delponte.

– Ticăloşii, şopti Adam, indignat la culme de ceea ce auzise.

După cîteva secunde, îi zise lui Jason:

– Îmi pare rău. N-am ştiut.

– Şi pe mine m-a dat peste cap pentru o vreme. M-au făcut să cred că era datoria mea față de familie să stau ascuns în Mendocino. Dar asta a fost în trecut. N-am de gînd să-i mai las să mă oblige să fac ce vor ei.

Adam dădu din cap. Înainte să mai spună ceva, se auzi din nou soneria de la intrare.

– Trebuie să mă ocup de primirea invitaților.

Era o minciună, dar avea nevoie de un pretext să bată în retragere.

– Terminăm de vorbit mai tîrziu.

– Adam?

Jason lăsă mîna în jos şi-şi ajustă haina, rotind nervos din umeri.

– Nu vreau să mai ştie cineva.

Dacă ar fi fost după Adam, ar fi dat un anunț în *Chronicle* prin care să denunțe cruzimea Barbarei şi a lui Fred.

– Cum vrei tu, spuse el.

– Mulțumesc.

Adam se uită la Tony. Acesta privea cu ochii țintă la Jason. Nu se atingeau, nici măcar nu erau aproape unul de celălalt, dar momentul era atît de încărcat de intimitate cum Adam nu mai văzuse niciodată. Abia în clipa aceea Adam simți că Tony se întorsese cu adevărat. Nu avea să mai fugă. Dragostea lui pentru Jason avea să-l susțină în clipele groaznice pe care le aveau de înfruntat amîndoi.

Adam scăpase de spaima lui cea mai grozavă. Jason nu avea să fie singur în clipa morții.

Cînd urcă din nou scara, Adam se întîlni cu Michael, care cobora.

– Ai un moment liber? întrebă Michael.

– Sigur – ce pot să fac pentru tine?

– Eu şi Mary am vrea să stăm de vorbă cu tine...

– Acum?

Ceremonia urma să înceapă în mai puțin de jumătate de oră.

– Ştiu, nici mie nu mi se pare normal, dar ea se teme că n-o să mai găsim timp după ce începe petrecerea. Şi, cum plecăm la aeroport diseară, ea crede că trebuie să vorbim acum, sau niciodată.

Îşi înălță sprînceana a întrebare.

– I-ai spus că ai de gînd să pleci din Mendocino?

– Da, dar nu foarte curînd.

– Ei, bine, i-a intrat în cap că o să te răzgîndeşti înainte să ne întoarcem noi şi că o să fie prea tîrziu.

– Prea tîrziu pentru ce?

– O să înțelegi după ce o să discuți cu ea.

Michael puse mîna pe spatele lui Adam şi-l împinse în sus pe scară.

Cînd ajunseră în camera lui Mary, Adam închise uşa şi se întoarse către mama lui.

– Orice ai vrea să-mi spui, nu poate fi mai rău decît introducerea.

Un zîmbet nervos apăru pe fața ei, apoi dispăru.

– Nu prea ştiu cum să încep.

Se uită la Michael.

– Poți să intervii cînd doreşti.

Cum el nu spuse nimic, ea îl îndemnă:

– Poți s-o faci chiar acum.

Michael se descheie la haină şi se aşează pe marginea patului.

– Voi doi sînteți un mister pentru mine. Dacă nu v-aş cunoaşte mai bine, aş bănui că banii obținuți din vînzarea companiei *Kirkpatric Ltd* sînt bani murdari. Cum

poate cineva...

– Te-am rugat să mă ajuți, îl întrerupse Mary, nu să ne ții o predică.

Michael dădu din cap şi înfruntă privirea curioasă a lui Adam.

– În principiu, noi vrem să ştim cum vor fi folosiți banii obținuți din vînzare. Mama ta înființează *Fundația Gerald F. Kirkpatric.*

Făcu o pauză, aşteptînd parcă să fie sigur că Adam receptase mesajul.

– Bineînțeles că ar fi ideal ca o persoană din familie să fie administrator, dar nu este obligatoriu. Cunosc cîțiva oameni care ar face o treabă excelentă. După părerea mea, nimeni dintre cei care au lucrat în domeniu nu ar prezenta atîta încredere ca tine, avînd în vedere participarea ta la organizații caritabile, dar mama ta şi cu mine nu vrem să te simți obligat să accepți postul.

– De parcă am putea să-l obligăm, spuse Mary.

Adam se uită la Michael, apoi la mama lui şi din nou la Michael. Deşi acesta se străduia să pară relaxat, se vedea totuşi că era nervos. Mîinile nu i se odihneau calme pe brațe, ci le strîngeau şi un muşchi de pe față îi zvîcnea mai puternic decît era normal. Mary abia mai putea să respire.

– Vă întreb aşa, din curiozitate, ce credeți că o să se întîmple cînd o să-mi spuneți?

Mary făcu o grimasă şi-şi netezi jacheta, apoi lăsă mîinile să-i atîrne pe lîngă corp.

– Mi-a fost teamă că o să consideri fundația ca o nouă încercare de a-mi impune controlul asupra vieții tale. Dar nu asta intenționăm, Adam. Am vrut să găsesc o întrebuințare banilor, în afară de posibilitatea de a-i pune în bancă, să facă alți bani. Fundația a fost ideea lui Michael. Şi mie mi s-a părut foarte bună.

Îl surprinse cît de mult şi cît de repede îl încînta şi pe el. Fie că-i plăcea, fie că nu, descoperise că, de multe

ori, cînd voiai să ajuți pe cineva, îți trebuiau bani ca s-o poți face. Bunele intenții şi dorința de a face ceva nu hrăneau un copil care murea de foame. Ce nu-i plăcea, era faptul că i se punea totul la dispoziție de-a gata. Colivia pe care i-o dădeau în dar era căptuşită cu bune intenții, dar, dacă accepta postul, uşa se va închide în urma lui atît de bine ca şi dacă ar fi fost preşedintele companiei *Kirkpatric Ltd.*

– Nu înțeleg de ce era atît de important să-mi spuneți acum.

– Mi-a fost teamă că, dacă pleci, o să treacă ani întregi pînă să te întorci, spuse Mary. Acum există o şansă, cît de mică, pentru noi toți. Dacă numim pe altcineva în postul de director, ştiu că n-o să mai vrei niciodată să-i iei locul.

– Şi încă este timp să îi dai o orientare, interveni Michael. Dacă hotărăşti că te interesează, Felix o să-ți explice legile care guvernează fundațiile caritabile şi cum poți să orientezi funcționarea acesteia în direcția dorită de tine, în limita acestor legi.

Adam îşi trecu mîna prin păr.

– Cred că fundația este o idee minunată, spuse el încet, făcînd deja planuri în timp ce vorbea, dar nu sînt convins că eu sînt persoana potrivită s-o conducă.

Nu era pregătit să preia conducerea unei fundații, după cum nu era nici pentru *Kirkpatric Ltd.*

– Îți dai seama că eu şi mama ta nu sîntem de acord cu tine, spuse Michael. Noi credem că anii pe care i-ai petrecut ca voluntar în diferite organizații caritabile fac din tine persoana cea mai calificată. Dar nu trebuie să fii de acord pentru noi, ci pentru că aşa vrei tu.

– Fie că accepți postul, fie că nu, zise Mary, fundația tot va fi înființată. La început, am socotit că ideea lui Michael ar fi compromisul perfect. Nu ai fi obligat să intri în afaceri, dar nici nu ți-ai abandona complet moştenirea. De atunci, proiectul a căpătat semnificații mult mai im-

portante. Ştiu că noi nu avem suficienţi bani ca să schimbăm lumea, dar, administraţi cum trebuie, banii ar putea aduce lumină în ultimele colţuri întunecate. Şi gîndul acesta mă face să mă simt bine. Ştiu că i-ar plăcea şi tatălui tău.

Abia în ultimele luni Adam îşi dăduse seama cît de îngustă fusese viziunea pe care o avea despre tatăl lui. Relaţia lui fusese cea dintre un părinte şi fiul lui. După moartea lui, Adam încercase să-şi imagineze cum ar fi reacţionat tatăl lui în anumite situaţii şi, de-a lungul anilor, luase presupunerile drept adevăr. Dar, în realitate, Adam nu ştia ce ar fi crezut sau ar fi făcut Gerald Kirkpatric în nici o situaţie – nu ştia ce ar crede el despre perspectiva de a încredinţa profitul realizat din vînzarea companiei unor străini, nici despre un fiu care nu părea că ştie ce să facă din viaţa lui.

De fapt, nu avea prea mare importanţă. Tatăl lui nu mai era. Nici visurile sau dorinţele, sau ambiţiile lui, oricare ar fi fost ele, nu mai erau. Banii obţinuţi din vînzarea companiei nu erau ai lui. Erau ai mamei lui, care-i moştenise de drept şi care muncise pentru ei. Ea era cea care hotăra ce să facă cu ei.

– Sînt mîndru de tine, mamă, zise Adam. Fundaţia a fost o idee minunată. Numai că nu ştiu...

– Nu spune nimic acum, interveni Michael înainte ca Mary să apuce să spună ceva. Lasă să treacă puţin timp.

Se ridică şi puse o mînă pe umărul lui Adam.

– Indiferent ce hotărîre iei, hotărăşte pentru tine.

Se uită la Mary.

– Nu se mai aude soneria. Cred că a sosit toată lumea. Eşti gata pentru începerea spectacolului?

Ea zîmbi şi-i făcu cu ochiul.

– Sigur că da.

– Aşteptaţi numai cîteva minute, îi spuse Adam lui Michael, apoi se întoarse către mama lui. Aş vrea mai

întîi să vă spun ceva.

Michael porni către uşă.

– Să mă anunțați cînd sînteți gata.

Zece minute mai tîrziu, pianistul cînta primele acorduri din *Marşul nupțial* al lui Mendelsohn. Mary ieşi pe palier cu un buchet de orhidee în mînă şi începu să coboare scara. În acele momente, era din nou tînără. Noua speranță de fericire din viața ei era o mantie pe care o purta cu încrederea şi mîndria unei regine. Zîmbi către cei doi bărbați care o aşteptau, cu ochii strălucind de lacrimi.

Cînd ajunse pe ultimele trepte, Adam îi întinse mîna. Ea şopti „Te iubesc". Apoi se întoarse către bărbatul de lîngă ea.

– Şi pe tine te iubesc, Jason.

Se ridică pe vîrfuri şi-i sărută pe rînd.

– De azi încolo, am doi fii.

Ținîndu-se de braț, porniră toți trei către Michael, care-i aştepta zîmbind.

CAPITOLUL 23

Adam stătea în holul aeroportului din Denver, fixînd cu privirea un pahar pe jumătate plin cu gin şi tonic pe care-l lăsase pe masă un bărbat care dăduse telefon la două femei, numindu-le pe amîndouă „Draga mea". De obicei, pe Adam nu-l deranjau întîrzierile, socotindu-le ca făcînd parte din procesul de a ajunge dintr-o parte în alta a lumii. Dar întîrzierea din Denver făcea excepţie. În mod raţional, ştia că posibilitatea de a se întîlni pe neaşteptate cu Miranda echivala cu aceea de a cîştiga la loterie, dar era o voce în sinea lui care-i zicea că exista totuşi cineva care deţinea biletul cîştigător. Numai că, în cazul lui, întîlnirea cu ea ar fi însemnat mai degrabă biletul necîştigător.

Ceva mai devreme, cînd deschisese portmoneul să plătească un sandviş, dăduse peste cartea poştală pe care o ţinea acolo de cîteva luni. Fără vreun gînd anume, o scosese şi o pusese în buzunar. Acum, neavînd ce face pînă la sosirea avionului, scoase misiva şi o roti între degete, aşa cum ar fi făcut un magician cu o monedă. Nu era nevoie să o despăturească – ştia ce era acolo. Îşi aminti, fără să facă efortul, cele trei rînduri pe care nu le citise decît o dată. Nici nu era foarte greu. Era numai un nume şi o adresă tipărite cu litere mari. De-

sigur, contribuia foarte mult şi faptul că numele şi adresa erau ale Mirandei.

Săptămîni la rînd se chinuise să înţeleagă ce sens avea mesajul acela. Voia ca el să-i scrie? Era o deschidere sau numai îl anunţa că era bine? Oare crezuse că, dacă-i scrisese ceva sau îi trimitea o felicitare de Crăciun, sau de ziua lui, el ar putea crede că ea încă ţinea la el sau ar face prostia de a se duce să o vadă?

De cîte ori simţea că-i slăbeşte voinţa, de cîte ori nopţile deveneau dureros de singuratice, ceda dorinţei de a-şi imagina că ea era acolo cu el; de cîte ori nu reuşea să se convingă că într-o zi o să găsească pe altcineva, se forţa să-şi amintească ziua în care plecase. Poate că îi fusese greu să renunţe la el, dar o făcuse şi plecase fără să privească înapoi. Dacă voia cu adevărat să-l mai vadă, n-avea decît să găsească o cale. Iar asta nu se rezolva printr-o amărîtă de carte poştală.

Antidotul împotriva dorului de Miranda fusese munca. Înfiinţarea fundaţiei şi punerea ei în funcţiune se dovedise a fi o treabă mult mai complicată decît se aşteptaseră ei toţi. Spre surprinderea lui Adam, descoperise că avea opinii ferme despre felul în care trebuiau făcute lucrurile şi, odată ce dăduse drumul la robinet, ideile curgeau şuvoi, revărsîndu-se în toate direcţiile. După ce lucrurile fuseseră puse la punct şi mecanismul începuse să funcţioneze, îşi alunga momentele de inactivitate lucrînd noaptea pînă tîrziu. La sfîrşit de săptămînă, fie îşi lua de lucru acasă, fie mergea în vizită la Jason şi la Tony, la Mendocino, fie naviga cu keciul lui Michael. Uneori, terapia dădea rezultate. De cele mai multe ori, în special cînd mergea în nord şi revedea locurile pe unde se plimbase cu Miranda, terapia dădea greş.

O femeie în uniformă albastră se apropie de Adam.

– Domnule Kirkpatric?

El tresări şi scăpă cartea poştală din mînă, apoi se aplecă să o culeagă de pe podea.

– Da?

– Avionul dumneavoastră a sosit şi îmbarcarea va începe peste cîteva minute.

– Mulţumesc.

Îşi luă servieta şi pardesiul de pe cuier şi se îndreptă spre poartă, aşteptînd să fie chemaţi pasagerii de la clasa întîi. După ce străbătuse mai mult de o sută de mii de mile în mai puţin de patru luni, zborul la clasa întîi devenise mai degrabă o necesitate decît un lux. Ajunsese să rezolve un mare număr de probleme în timpul pe care-l petrecea în avion. La început, folosise fondurile destinate deplasărilor, însă pe urmă cedase şi începuse să folosească banii din fondul lui personal şi descoperise că-i poate cheltui cu aceeaşi uşurinţă ca pe cei cîştigaţi din reparaţiile caselor.

În prag îşi făcu apariţia un funcţionar care se pregăti să verifice biletele. Se auzi anunţul pentru pasagerii de la clasa întîi şi pentru cei care aveau nevoie de ajutor. În timp ce aşteptă să urce la bord întîi un tînăr într-un cărucior cu rotile, apoi o femeie cu doi copii mici, Adam îşi puse pardesiul lîngă servietă şi-şi băgă mîna în buzunar. Degetele lui pipăiră cartea poştală. Încă stătea acolo cînd începură să urce la bord restul de pasageri. Îşi zise în sinea lui că aştepta să mai treacă aglomeraţia. Dar, peste alte zece minute, cînd nu mai era nimeni la uşă şi se anunţa că era ultimul apel pentru pasagerii zborului 348 spre San Francisco, tot nu se mişcă.

Funcţionarul îi aruncă o privire întrebătoare.

– Domnule? Nu este avionul dumneavoastră?

Cu un oftat de resemnare, Adam scutură din cap.

– Se pare că am de terminat o treabă înainte să plec din Denver.

Miranda se rezemă de spătarul scaunului, îşi înălţă ochii spre tavan şi imediat îşi dori să n-o fi făcut. Chiar şi în lumina slabă a becului de şaizeci de waţi, se zărea

clar o pată maron de mărimea unei farfurii. Era sigură că pata nu se afla acolo de dimineață, înainte să înceapă furtuna. Constructorul pe care-l angajase să repare streşinile o avertizase că avea nevoie de un acoperiş nou. Încercase să-l convingă să repare ce se putea, dar el insistase că apa o să se infiltreze prin porțiunile rămase nereparate.

Partea cea mai rea era că biroul ei se afla la primul etaj, ceea ce însemna că apa trecea prin pod, în jos pe pereții etajului doi şi apoi pe tavanul ei.

Toată lumea, începînd cu Stephen şi Margaret, pînă la avocații care părăsiseră firma *Coker-Standish* ca să se angajeze la noua firmă, încercaseră să-i spună că nu era bine să cumpere casa aceea veche în stil victorian. Dar nici unul dintre ei nu găsise o altă clădire care să ofere atîta spațiu pentru birouri la acelaşi preț pe metru pătrat. În plus, economisea banii de locuință. Apartamentul de la etaj, la origine locuința servitoarei, nu era exagerat de mare, dar era suficient pentru nevoile ei. Pe deasupra, îi lua numai un minut ca să ajungă la serviciu. Putea să lucreze noaptea cît voia şi să se scoale dimineața la şapte şi jumătate.

Trase un scaun sub pata de pe tavan şi vru să se urce pe el ca să studieze problema mai de aproape, cînd auzi soneria de la intrare. Aruncă o privire la ceas şi aşteptă semnalul „în ordine". Era întuneric afară, şi era prea tîrziu pentru un vizitator întîmplător sau pentru un mesager.

Dincolo de avantajele de a locui şi a munci în acelaşi loc, exista şi un dezavantaj – nu reuşea niciodată să scape de tensiunea permanentă în care stătea să aştepte ziua în care n-o să mai audă semnalul „în ordine". Ura frica, aşa cum ura şi sentimentul pe care-l avea cînd vedea pe cineva stînd peste stradă într-o maşină pe care n-o recunoştea, sau cînd cineva mergea în urma ei mai mult de o sută de metri în după-amiezele cînd făcea

jogging. Chiar şi acum, era furioasă pentru felul în care soneria făcea să-i bată inima şi-i încorda muşchii stomacului.

În sfîrşit, se auzi semnalul „în ordine", apoi un ciocănit în uşă. Miranda ieşi din biroul ei, aprinzînd luminile pe măsură ce trecea prin camere către sala de primire. Strigă la paznic şi aşteptă ca acesta să-i răspundă folosind codul acelei zile înainte să tragă cele două zăvoare şi să deschidă uşa.

– Ce dracu' se întîmplă aici? întrebă Adam.

Miranda rămase cu gura căscată. Şocul de a-l revedea pe Adam se resimți atît de mental, cît şi fizic. Senzația de plăcere o făcu să roşească; mintea căuta frenetic posibilități şi întrebări.

– Adam... Dumnezeule, eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd.

– Atunci nu trebuie să cred că astea – îşi roti brațul într-un gest larg, arătînd spre gardul de securitate, paznicul în uniformă şi cîinele, erau pentru mine? Nu este cazul să mă simt ofensat?

Ea era prea bucuroasă să-l vadă ca să-i ia în nume de rău sarcasmul.

– Ce cauți aici?

– Scuză-mă, doamnă Dolan, spuse paznicul. Ați putea pune astea înăuntru?

– Desigur.

Se dădu la o parte din prag.

Adam întinse mîna să-şi ia servieta şi pardesiul. Cîinele se ridică în picioare şi mîrîi.

– Îmi pare foarte rău, domnule, spuse paznicul, dar nu puteți lua astea cu dumneavoastră.

– E-n ordine, îi spuse Miranda. Adam este un vechi prieten.

Paznicul refuză să dea înapoi.

– Obiectele acestea rămîn la mine pînă le verific.

– Asta este slujba lui, explică Miranda.

– Sînt hîrtii importante în servietă, spuse Adam. Ți-aș fi recunoscător dacă...

– O să am grijă să nu li se întîmple nimic.

Adam dădu din cap şi păşi înăuntru. Aşteptă pînă ce Miranda încuie toate uşile în spatele lor, apoi întrebă:

– Vrei să-mi explici şi mie ce înseamnă toate astea?

Ea încercă să se poarte ca şi cum prezența lui acolo n-ar fi însemnat ceva ieşit din comun, ca şi cum inima nu i-ar fi bătut să-i iasă din piept, ca şi cum pielea nu i-ar fi luat foc.

– E o poveste lungă.

– Încerci să te ascunzi de mine?

Ea îl privi cu lăcomie, sorbind din ochi fiecare detaliu, de la părul lui, strălucind umed de ploaie, la expresia ochilor, precaută, dar totodată provocatoare. Cum era posibil să fie şi mai atrăgător decît şi-l amintea, cînd şi-n amintirile ei el arăta atît de bine încît îi tăia răsuflarea?

Era îmbrăcat într-un costum gri, cu dungi fine, care-i venea ca turnat. Cu siguranță cravata era de la *Hermes.* Felul în care arăta era atît de diferit, atît de nou, încît aproape se simțea ținută la distanță. Blugii şi tricourile lui îl făceau să pară mai uşor de abordat. În mod ciudat, costumul elegant punea o barieră între ei.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Adam îşi dezbrăcă haina şi o aruncă pe un scaun din apropiere.

– Aştept.

– Mă judec cu nişte persoane care nu ar fi prea fericite să piardă procesul.

Trebui să se lupte cu impulsul de a-i scoate şi cravata. El nu-i spusese de ce venise, dar nu avea importanță. Era aici, cel puțin pentru un timp. Îşi simțea inima uşoară.

– Ce persoane?

– Numele lor nu ți-ar spune nimic.

El o țintui cu o privire întunecată.

– Atunci spune-mi restul.

Ea nu voia să vorbească despre paznici şi despre proces sau despre permanentele ameninţări care-i otrăveau viaţa. Voia să vorbească despre el, despre ei amîndoi.

– Este vorba despre partea radicală a unor grupări înarmate şi a cîtorva organizaţii poliţieneşti cu ramificaţii în Colorado.

– Presupun că vorbeşti despre grupările acelea de nebuni care cred că cine nu arată, nu se comportă şi nu gîndeşte ca ei le este duşman.

– Ei l-au cooptat pe Tobias Trout cu zece ani în urmă şi s-a dovedit că s-au potrivit de minune.

– Aceştia sînt oamenii cu care te judeci?

Ea încuviinţă din cap.

– Din ce motive?

– Încălcarea drepturilor civile ale bărbaţilor şi femeilor – şi ale copiilor – care au fost răniţi sau ucişi atunci cînd Tobias Trout a urmat sfaturile liderilor acelei organizaţii.

– Aşadar, ai găsit o cauză pentru care să lupţi, spuse Adam.

– Cred că mai degrabă cauza m-a găsit pe mine. Dintre victimele violenţei se nasc cei mai aprigi activişti. Nu am înţeles asta decît după ce mi s-a întîmplat mie.

Adam nu spuse nimic o vreme, deoarece se străduia să umple golurile lăsate de informaţiile ei telegrafice dintr-o acţiune cu implicaţii atît de largi.

– Şi membrii acestei organizaţii sînt cei care te ameninţă?

Metodele lor de intimidare se rezumau mai mult la campanii de discreditare a procesului şi a celor implicaţi în el, transformîndu-le în victime rău intenţionate, împinse de la spate de nevoia de a da vina pe cineva pentru necazurile lor. Strategia era orchestrată cu multă abilitate şi, mai ales, finanţată cu mari sume de bani.

– Cred că la început nu ne-au luat în serios. Dar acum, cînd ştiu că nu e o glumă, se tem că, dacă noi

cîştigăm, rezultatul va duce la o lege referitoare la controlul armelor.

– Cei care se ocupă de arme au buzunare foarte adînci. Dacă se hotărăsc să finanţeze aceste grupuri, v-ar putea ţine încurcaţi multă vreme.

– Am discutat despre asta – foarte mult.

Dacă firma nu căpăta cîteva cazuri care să le aducă faimă şi bani, se puteau considera norocoşi dacă banii obţinuţi din vînzarea casei şi a tablourilor ei le ajugeau pentru încă un an.

Adam luă un presse-papiers de pe birou, îl scutură, apoi privi cum coboară zăpada pe catedrala din interiorul lui.

– Care este rolul lui Clifford în toată treaba asta?

Miranda îşi dădea seama cît îl costase întrebarea aceea.

– Unul important, dar nu e ce crezi tu.

– El nu face parte dintre noii tăi parteneri?

– Nu ştiu ca el să fi văzut măcar clădirea asta.

Adam nu voia ca ea să creadă că încă ţinea la ea. Atunci de ce venise?

– Pe lîngă grupurile înarmate, organizaţiile poliţieneşti şi familia Trout, i-am dat în judecată şi pe cîţiva dintre partenerii de la *Coker-Standish,* iar Clifford este unul dintre ei. Felul în care au prezentat interesele familiilor după măcel a fost atît de mult spre propriul interes încît se învecinează cu o infracţiune.'

El fluieră încet.

– Trebuie să fi fost extrem de neplăcut pentru tine să descoperi asta.

El o înţelegea aşa de bine.

– Am fost foarte furioasă. Cred că la început furia a fost cea care mi-a oferit un scop – o „cauză", aşa cum bine ai spus tu.

– Şi acum, tot furia aceea te susţine?

– Mi-a mai rămas destulă, dar acum nu mă mai stă-

pîneşte ca atunci. Am străbătut un drum lung, Adam. Nu mai sînt femeia pe care ai scos-o tu din ocean.

– Văd.

El continua să aştepte un semn, o vorbă măcar despre cartea poştală pe care i-o trimisese. Reacţia de surpriză pe care o avusese la venirea lui îi demonstrase că nu i-o trimisese fiindcă nu mai putea trăi fără el. Tot drumul de la aeroport pînă acolo îşi repetase întruna că nu trebuia să se aştepte la prea mult, dar acum îi era aproape imposibil să nu se lase copleşit de dezamăgire. Îi separau mai puţin de doi paşi. Nu trebuia decît să întindă mîna şi... Ca să nu cedeze dorinţei de-a o atinge, Adam ocoli masa, îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Procesul cu *Coker-Standish* nu va ajunge niciodată în faţa curţii. Vor cere să cădem la o înţelegere.

Miranda îşi trecu mîna prin păr într-o încercare nereuşită de a-l pieptăna, dorindu-şi cu disperare ca el să fi venit cu o oră mai devreme, cînd încă era îmbrăcată cu fusta albastră şi cu puloverul. Blugii rupţi şi tricoul pătat de vopsea cu care se schimbase cînd urcase în apartamentul ei în urmă cu o oră erau rămase de la Keith şi o făceau să arate ca dată de pomană. Lui Adam pe care-l cunoştea ea nu i-ar fi păsat de asemenea lucruri, dar vedea prea puţine semne că bărbatul acela mai exista încă.

El luă de pe masă un creion şi îl balansă între două degete.

– La cine te referi cînd spui „noi"?

– Sîntem o adunătură ciudată, dar serioasă. Sînt doi avocaţi cu care am lucrat la *Coker-Standish* şi care au hotărît că procesele se anunţă a fi interesante, aşa că au venit aici. Margaret este cea care...

– Îmi amintesc că mi-ai povestit despre ea, spuse Adam.

– În orice caz, cu Margaret, cu asistenta ei şi alţi patru funcţionari, sîntem nouă oameni care lucrăm aici.

Victoria lor cea mai mare pînă la momentul acela fusese fondul pe care *Coker-Standish* îl fixase pentru asigurarea medicală a lui Margaret.

Adam se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucişă mîinile la piept. Gesturile şi expresia feţei lui lăsau să se vadă foarte multe lucruri.

– Ce a fost cu cartea poştală, Miranda? De ce nu mi-ai dat un telefon ca să-mi spui ce mai faci?

Ea se încruntă.

– Ce carte poştală?

– Cea pe care mi-ai trimis-o acum vreo două luni, cu numele şi adresa ta.

– Eu nu ţi-am trimis nimic, Adam. În nici un caz nu aş vrea să te implic într-o situaţie ca aceasta.

Nu însemna că nu ridicase receptorul de o sută de ori, că nu adormise în fiecare seară imaginîndu-şi că sta de vorbă cu el, că nu se oprea cel puţin o dată pe zi şi-şi dădea seama că tot ceea ce spunea, ce făcea şi ce simţea era din cauza lui.

El o privi cu o furie rece.

– De ce? Crezi că sînt un puştan care are nevoie să fie protejat?

– Priveşte în jurul tău, Adam. Aici nu e vorba de un joc. Gratiile de la ferestre sînt reale şi la fel şi paznicul de afară. Să nu crezi că există alte firme care aşteaptă să ne ia locul dacă ni se întîmplă ceva. Ei nu vor decît să scape de noi şi toate neplăcerile lor ar lua sfîrşit.

– Şi, după tine, este normal ca tu să-ţi asumi un asemenea risc, dar nu este normal pentru mine?

Furia lui o surprinse cu garda coborîtă. Aceasta era şansa ei. Dacă îi spunea că el avea dreptate, că, în ce o priveşte, pentru ea nu se schimbase nimic privitor la relaţia lor, reuşea să-l alunge. Reuşea să îl protejeze, să-l ţină departe de pericolul care o ameninţa pe ea. Dar însemna să mintă. Înainte să răspundă ceva, sună telefonul ei personal din birou.

– Trebuie să răspund, spuse ea, rugîndu-se în gînd ca el să înțeleagă. Nu am cuplat robotul şi nimeni nu dă telefon aici aşa de tîrziu decît dacă este important.

– Poftim.

Ea se duse repede în birou, dar cel care fusese la telefon închisese deja. Cînd se răsuci să iasă, constată că Adam venise după ea. Stătea în loc şi privea fix la tabloul atîrnat pe peretele din fața biroului ei, unul pe care Jason i-l trimisese el.

– De unde îl ai?

Asta era tot ce putea să spună, ca să nu i se ghicească dezamăgirea din voce. Acum ştia cine-i trimisese cartea poştală. Dumnezeule, cum putuse să fie atît de orb? Indiciile erau cît se poate de clare – Jason pretinsese că sosise pe adresa lui, ştampila poştei era indescifrabilă. Dezamăgirea amenința să-l sufoce.

– Jason mi l-a trimis.

– Deci ai ținut legătura cu el?

– Aproape de la început.

Adam se simți trădat.

– Nu mi-a spus absolut nimic.

– Eu l-am rugat să nu-ți spună.

Ea trase scaunul pe care-l lăsase sub pata din tavan.

– În legătură cu grupările polițieneşti, Adam. Nu cred că tu...

El ridică mîna s-o oprească.

– Nu are importanță.

Căutînd că orice ceva pentru a ascunde ce simțea, Adam se îndreptă către biroul ei. Ridică de pe birou o fotografie şi o studie, încercînd să pară cît mai relaxat.

– Jenny?

– Amanda, fiica fratelui meu. A fost făcută în săptămîna pe care am petrecut-o cu ei vara asta.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai un frate.

– Am şi două surori. Ne întîlnim cu toții de Ziua Recunoştinței. N-am mai făcut asta pînă acum.

Miranda îi întinse cealaltă fotografie de pe birou.

– Ea este Jenny... şi Keith.

Adam privi la bărbatul şi copilul care fuseseră cîndva cel mai important lucru din viaţa Mirandei şi nu-şi mai putu reţine furia defensivă pe care o adunase de cînd venise acolo. Nu-i cunoscuse niciodată pe oamenii aceia şi asta făcea ca uneori să uite cu uşurinţă ce însemnase pierderea lor pentru Miranda – cum o afectase, cum avea s-o afecteze mereu. Cum putea el să judece modul de viaţă pe care şi-l alesese ea ca să uite şi să supravieţuiască?

– Nu este o fotografie prea reuşită. Era mult mai drăguţă în realitate. Dar era o zi specială. Acum îmi aduc aminte mai des de vremurile bune decît de cele rele.

Ea se uită la Adam, simţind nevoia să-i dea ceva în schimbul a tot ce-i dăruise el.

– Tu m-ai învăţat asta.

– Nu am fost singurul tău profesor, Miranda. Nu mai sînt hoinarul de altădată.

Un val de tristeţe trecu peste ea. Nu mai cunoscuse un om ca Adam. Nu voia ca el să se schimbe.

– Îmi pare rău. N-am căutat niciodată să te schimb.

El zîmbi.

– Pe atunci, nici eu nu voiam să mă schimb.

– Vrei să spui că-ţi place viaţa de om aşezat?

– Transformarea pe care am suferit-o a avut loc în gîndirea mea, nu în activitatea mea fizică. Nu cred că cineva ar socoti că viaţa pe care o duc acum este aşezată.

Ea nu înţelegea.

– Ai o slujbă nouă?

– Mă surprinde că nu ţi-a spus Jason.

– N-am vorbit niciodată despre tine – cel puţin el nu a vorbit. La început, îl întrebam despre tine, dar întotdeauna refuza să-mi răspundă.

Cîteodată dorea atît de mult să afle veşti despre

Adam încît aproape îl implora pe Jason să-i spună ceva, orice. Dar el refuza cu încăpățînare. Niciodată nu-şi dăduse seama dacă asta era încăpățînare sau loialitate. Acum se întreba dacă nu era vorba despre cu totul altceva, ceva mult mai complicat.

– Dacă voiai să ştii ce fac, de ce nu mi-ai dat telefon?

– Jason îmi punea aceeaşi întrebare, recunoscu ea.

– Şi tu ce i-ai răspuns?

– Nu i-am răspuns nimic.

– Atunci spune-mi mie. Cred că am dreptul să ştiu, nu crezi?

Ea ezită.

– Şi dacă încercam să iau legătura cu tine? Ce-ai fi crezut?

– Aş fi crezut... sau aş fi sperat?

Emoția din vocea lui era o fereastră care lăsa să se vadă lunile de singurătate pe care le petrecuse fără ea. Ea întinse mîna să-l atingă, dar şi-o retrase imediat.

– N-am vrut niciodată să te rănesc.

– Ce-a fost, a trecut.

Ea văzu în ochii lui că minte.

– Nu şi pentru mine.

– Ce vrei să spui?

Motivele pentru care plecase, motivele pentru care stătuse departe de el erau la fel de reale şi de adevărate ca atunci, dar nu le mai putea lăsa să-i stea în cale. El era prea aproape, dorința ei era prea mare.

– Te iubesc.

– Ai un mod ciudat să mi-o arăți, Miranda.

El nu o credea. Ea încercă să zîmbească. Dacă nu făcea asta, ar fi izbucnit în plîns.

– Tu m-ai readus la viață.

– Iar tu mi-ai arătat clar că nu e loc pentru mine în ea.

– M-am înşelat.

Ce o făcuse să creadă că nu trebuia decît să-şi amin-

tească sentimentele pentru ca totul să fie la fel ca înainte? Ea îşi apăsa mîna pe piept, încercînd să-şi potolească durerea.

– De ce faci asta?

El rămase un timp cu privirea fixată pe registrul verde de pe birou, fără să scoată o vorbă.

– Mă tem de tine, spuse el într-un tîrziu.

– De ce?

– Nu ştiu ce m-aş face dacă te-aş lăsa să intri din nou în viaţa mea şi tu ai pleca a doua oară.

Ea avu senzaţia că primise o lovitură puternică. Se strădui din răsputeri să-şi înăbuşe lacrimile.

– Îmi pare atît de rău, Adam.

– Mda, şi mie, spuse el încet.

– Ce o să facem acum?

– Înainte să vin aici, aş fi spus că răspunsul este foarte clar. Dar acum nu mai sînt aşa de sigur. Tu ţi-ai construit o viaţă nouă. Te-ai descurcat fără mine.

La naiba, nu avea de gînd să-l piardă din nou.

– Ai de gînd să renunţi pur şi simplu? Te retragi fără să lupţi?

– Ce vrei de la mine, Miranda?

– Am încercat să stăm despărţiţi. Nu a mers. Cel puţin nu pentru mine.

– Te-ai străduit un an întreg să menţii distanţa dintre noi şi acum spui că ar trebui să fim împreună?

– Da.

O voce din adîncul lui îi spuse să nu împingă lucrurile prea departe, dar el se săturase să dea ascultare avertismentelor.

– Numai dacă respecţi condiţiile mele.

– Bine.

Ea îi dădea viaţa peste cap cu aceeaşi uşurinţă cu care răsturnase el presse-papierr-ul.

– Nici măcar nu vrei să auzi care sînt?

– Nu-mi pasă.

El o studie cu atenție.

– Şi dacă e vorba de căsătorie?

– Bine.

– Atîta tot? Nu ai de gînd să-mi spui ce greşeală am face şi să-mi înşiri toate motivele pentru care nu ar merge?

– O fac, dacă vrei tu, dar nu o să mă răzgîndesc. Şi-n nici un caz n-o să te las pe tine să te răzgîndeşti.

Visase astă de prea multe ori ca să accepte acum realitatea cu prea multă uşurință.

– Cînd?

– În seara asta, dacă vrei – orice, numai să nu pleci.

În sfîrşit, o credea. El întinse mîna, iar ea veni în brațele lui. Adam închise ochii şi-şi lipi obrazul de părul ei moale, îmbătîndu-se cu parfumul lui. În clipa aceea, el înțelese ce forță îl adusese înapoi la ea, de ce ar fi venit oricum, chiar dacă n-ar fi fost cartea poştală. După o viață de căutări, inima lui îşi găsise perechea.

După un timp, ea îşi dădu capul pe spate şi se uită în ochii lui.

– Înțelege un lucru, Adam Kirkpatric şi niciodată să nu te îndoieşti de el. Te iubesc.

El o sărută, lung, apăsat, profund, dînd frîu liber dorinței. Ea îi răspunse cu o intensitate care-i risipi orice rezervă. Înainte de toate el voia să-i spună că va contribui la această căsătorie cu mai mult decît cu propria lui persoană, că de atunci încolo lupta ei va fi şi a lui – că banii lui vor fi şi ai ei.

– Sînt cîteva lucruri pe care nu le ştii despre mine.

– Nu-mi pasă.

– O să-ți pese.

Ea păru surprinsă, apoi speriată.

– Lucruri bune, o linişti el.

– Atunci pot să mai aştepte.

În sfîrşit, avea un motiv să zîmbească.

– Şi între timp?

Miranda fu cuprinsă de un val de căldură.

– Vrei să-ți povestesc?

El o sărută din nou şi murmură cu buzele lipite de gura ei:

– Cred că da.

Cuvinte pe care le rostise cu multă vreme în urmă îi răsunară în minte. Numai că atunci voia să uite, acum voia să-şi amintească.

– Fă dragoste cu mine.

– Începusem să cred că n-o să mă mai rogi niciodată.

– Aveam nevoie de puțină încurajare.

El se aplecă şi o ridică în brațe.

– Unde este dormitorul?

– La etaj.

El o lăsă jos.

– Ce s-a întîmplat?

Zîmbetul lui strengăresc apăru din nou.

– Ştiu că nu ai spus nimic, dar sînt sigur că ai remarcat schimbarea. Am împlinit treizeci de ani acum o vreme – sîntem în aceeaşi decadă. Va trebui să învăț s-o iau mai uşor.

Rîsul ei răsună vesel în încăpere. El o ridică din nou în brațe, iar ea se agăță de gîtul lui. Viața lor avea să fie iarăşi frumoasă.

SFÎRŞIT

EDITURA MIRON vă propune: cărțile existente în stoc
LA „CARTEA PRIN POȘTĂ“

1. ROMANȚĂ ÎN JUNGLĂ	Linda Warren	9.900 lei
2. BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3. LADY BOSS	Jackie Collins	14.950 lei
4. LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5. IA-MĂ DE SOȚIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6. ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7. MAGNAȚII	Susan Crosland	6.900 lei
8. INOCENȚĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9. URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10. MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11. BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12. ȘOSELE ȘI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13. MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14. CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15. O FATĂ SEDUCĂTOARE	Linda Lael Miller	10.470 lei
16. PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17. DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18. ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19. ÎN CĂUTAREA FERICIRII	Shirley Conran	10.200 lei
20. TRĂDARE INTIMĂ	Linda Barlow	12.500 lei
21. INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22. FEMEIA FALSĂ	Jude Deveraux	10.950 lei
23. ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24. VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25. UN BĂRBAT ATRĂGĂTOR	Sara Orwig	4.900 lei
26. SUBIECT DE BÎRFĂ	Deborah Chiel	8.500 lei
27. LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28. CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29. ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30. ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8.200 lei
31. MÎNAȚI DE AMBIȚIE	Susan Crosland	15.900 lei
32. ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33. DIMINEAȚĂ, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34. GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35. ȘI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	16.500 lei
36. MINCIUNI SINCERE	Nora Roberts	19.900 lei
37. BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38. DADDY	Danielle Steel	12.950 lei
39. MEANDRE	Jayne Ann Krentz	15.500 lei
40. UN SĂRUT DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
41. VENDETA	Jackie Collins	17.950 lei
42. PĂCATUL ORIGINAR – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.900 lei
43. ARMA SEDUCȚIEI	Joan Elliott Pickart	5.000 lei
44. FORȚE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45. JOCUL CU DRAGOSTEA	Patt Bucheister	4.900 lei
46. UN ZÎMBET CA O RAZĂ DE SOARE	Iris Johansen	3.200 lei
47. GEAMĂNA DE GHEAȚĂ	Jude Deveraux	14.500 lei
48. MASCA TIMPULUI – VOL. I,II	Marius Gabriel	15.300 lei